

BURMESE
CLASSIC
COM

ရာဇာ:
မုန်လဲစလှူ

နတ်ရွာမိုး

ဂျာမေးနာနှင့် မုန့်လုံးစက္ကူ / နတ်ရွာမိုး - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၂။
၁၆၂ - စာ၊ ၁၃၅ x ၂၀ စင်တီမီတာ

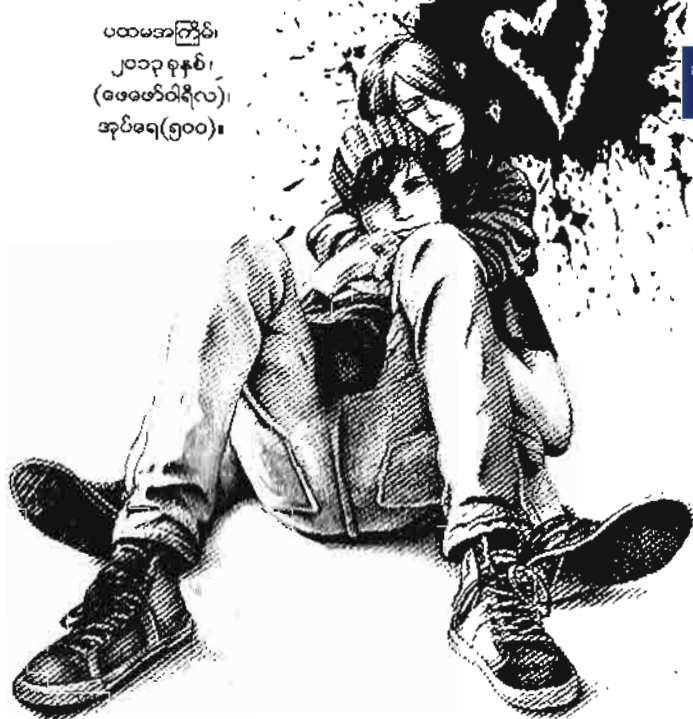
၁၉၅-၈၃

ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်မြင်း

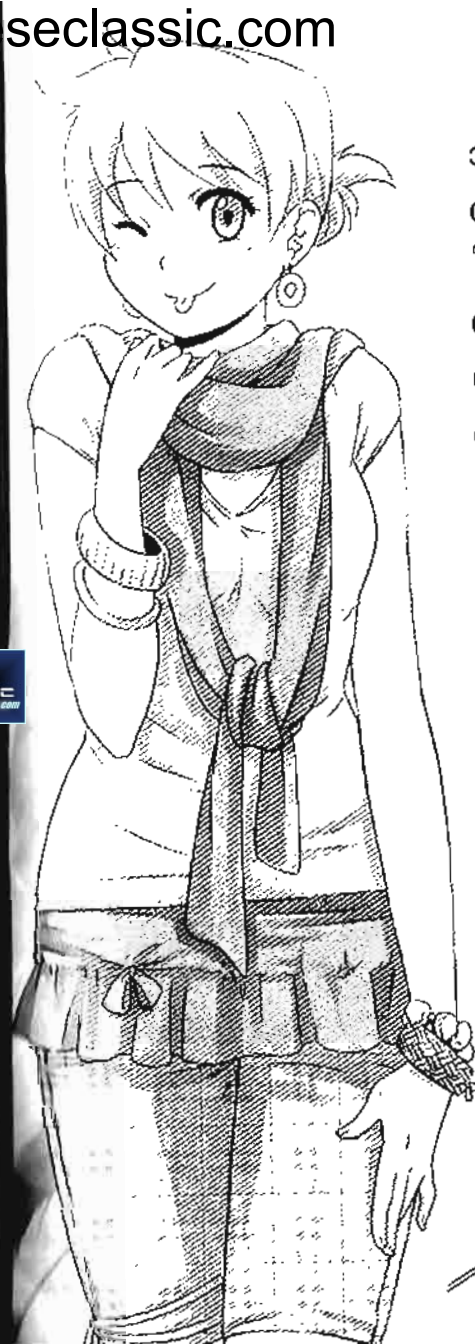
အတွင်းနှင့်မျက်နှာရုံးပုံနှိပ်
အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်။

ဖြန့်ချိရေး
အောင်မြင်စာပေ။

ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၃ ခုနှစ်၊
(ဧပြီလအတွက်)
အုပ်စု(၅၀၀)။

BURMESE
CLASSIC

သူ့အမေရိုက်လို
မှောင်မိုက်မှာငိုနေတဲ့
'ဂျာမေး' ကို..
ကိုလူဖျိုထရံပေါက်က
ခြေထောက်ကိုဆွဲ..သတဲ့။
(တွဲလွဲကြီးဘာလုပ်ရမလဲ..)
မိုးတောင်ချွန်းတာ..
မုန့်လုံးစက္ကူကပ်တာ..
ကြာကလပ်နဲ့
ဆွမ်းတော်တင်တာ..
ပလ္လင်ပေါ်ဆင်းပြေးတဲ့
မျောက်ကလေးနဲ့..
ဘယ်လိုများရောထွေးနေတာလဲ
(ကျွန်တော်ဆို..)
ဂျာမေးကိုမိုးပြေးတယ်..
အေးရော...။
သူ့အမေထပ်ရိုက်မယ့်ဘေးကလည်း
ဝေးရော...။
ဒါပဲ..လေ..။
(ရှု...တိုး...တိုး...နှစ်ကိုယ်ကြားလေး)
'ဂျာမေးကလေး'။ ။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၅) ကဗျာဆန်ဆန် အတောင်ဆန်ဆန်

အကစားရုံထဲက သူထွက်လာသောအခါ ညနေခင်းသည် မာကျူရီအလင်းနှင့် စီးချင်းထိုးနေပြီဖြစ်သည်။ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီးကို သူဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်းပေါ်ရောက်မှ ကီဝတ်စုံထည့်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ရင်း စိတ်အေးချမ်းမြဲ လမ်းလျှောက်ရတာကို အလိုလို ကျေနပ်နေမိသည်။

သည်နေ့... သူ အကောင်းဆုံးကစားနိုင်ခဲ့သည်။ ကစားအ

ပြီး... ကံကို ယောဂကျင့်စဉ်နှင့် အတည်ငြိမ်ဆုံး ထိုင်နိုင်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အညစ်အကြေးတစ်မျိုးဖြစ်သော ချွေးတွေ ထုတ်ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး လန်းဆန်းချင်ပျနေသည်။

သူ အလိုလို ပြုံးလိုက်မိသည်။

အဝတ်လဲခန်းတွင် သူ အဝတ်လဲနေစဉ် ဟာသဖောက်နေကျ ခါးပတ်နက် ကိုအောင်ရင်ကြီး၏အသံကြား သူ့နားထဲ ပြန်ဝင်လာ၍ဖြစ်သည်။

“ခါတ်ပုံချောင်းရိုက်နေတဲ့ ကင်မရာမင်းနှစ်ယောက်ကို ခြင်္သေ့ကြီးက မြင်သွားတယ်ကွ... ပြေးလာတာပေါ့ကွာ၊ တောထဲ အစာကလည်း ပြတ်နေတော့ ငတ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့... ဝါးမှာ၊ အဲ့ဒီမှာ ကင်မရာမင်းတစ်ယောက်က အပြေးဖိနပ် (spike shoe) အမြန်ကောက်စွပ်တာပေါ့။

နောက်တစ်ယောက်က ပြောတယ်... မင်းဖိနပ်က အပိုပါပဲကွာ၊ ခြင်္သေ့ဆိုတာ တစ်နာရီ မိုင်ငါးဆယ် ပြေးနိုင်တာကွ... တဲ့၊

ဖိနပ်သမား ပြန်ပြောတာက ရသမြောက်တယ်... ငါ ခြင်္သေ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူး... မလိုဘူး၊ လောလောဆယ် လိုတာက မင်းထက် အပြေးမြန်ဖို့ပဲ... တဲ့”

ချက်ချင်းသဘောမပေါက်သူများက မရယ်ကြ။ အဝတ်လဲနေသော ပေါက်သူတွေက ဝေါခနဲ ရယ်ကြသည်။

“အဲ့ဒါပဲကွ... အိုင်ကျူမြင့်တဲ့လူက ချက်ချင်း သဘောပေါက်တယ်၊ ဟာသမှန်း မသိတဲ့လူတောင် ရှိတယ်၊ ရေးသူနဲ့ ဖတ်သူကြားမှာ အကွာအဝေးတစ်ခု ရှိတယ်ဆိုတာ အဲ့ဒါပဲ။

အခု ငါပြောတဲ့ဟာသလေးကို ရေးတဲ့ကောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အတွေးပေါ်သလဲ... အဲဒါက ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာကွ”

သူ အဝတ်လဲ အိတ်လွယ်ပြီး ကိုအောင်ရင်ကြီး ထိန်းထားသော စကားဝိုင်းနား ရောက်လာ၏။

ကိုအောင်ရင်ကို သူပြုံးပြရင်း... .

“ဟုတ်တယ် ကိုအောင်ရင်၊ ကျွန်တော်တောင် ဟာသတစ်ပုဒ်ကို တော်တော်စဉ်းစားပြီးမှ ပြီးရုံပြီးမိတာမျိုး ဖြစ်ဖူးတယ်၊ အင်တာနက်မှာ ဖတ်ဖူးတာ”

“လုပ်စမ်းပါဦး မင်းအောင်မော်ရ၊ မင်းက စာလည်းရေးတဲ့ ကရာတေးဆရာဆိုတော့”

“နားမကောင်းတဲ့ပေးရှင့်(နီ)နဲ့ ဆရာဝန် ပြောတဲ့ ကွန်ဗာဇေးရှင်းလေးပါပဲ”

အားလုံး ငြိမ်နားထောင်နေကြသည်။

သူ အသံကို နည်နည်းလေး ပြုပြင်၍... .

“ဒေါက်တာ... ကျွန်တော်နားကြားစက်အသစ် တပ်ထားတယ်ခင်ဗျ”

“အဲ့ဒီစက် အလုပ်ဖြစ်ရဲ့လား”

“သုံးနာရီမတ်တင်း” တဲ့... . ဘယ်မလဲ... ဘာကို ရယ်ရမှာလဲ၊ ပြန်ဖတ်တယ်... ရယ်စရာကို ရှာမတွေ့တာ၊ သုံးခေါက်ဖတ်မှ နားကြားစက်က အင်ကြီးဖြစ်နေတာ ပေါ်လာတယ်၊ ဒေါက်တာက နာရီမေးတာမှတ်ပြီး ပေးရှင့်(နီ)က ဖြေတာလေ”

ရယ်မော၍ သဘောပေါက်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြသည်။

အဝတ်လဲခန်းထဲက. . .

“သဘောပါသလား” ဟု ကိုအောင်ရင့် ဘုန်းကြီးလေက နားထဲပါလာ၍ သူ ပြုံးလိုက်မိပြန်သည်။

“အဲတော့! . . . ယဉ်ယဉ်လေး”

“အေးဟယ်. . . နုပျိုလန်းဆန်းလိုက်တာ၊ ယောက်ျားပီပီ သသ အားကောင်းမောင်းသန်လေးမှ ဖြစ်ရတယ်. . . နှမြောလိုက် တာတော်”

ဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်က ထွက်လာသောအသံများ ဖြစ်ပါ သည်။ တမင်နဲ့ထားသောအသံတွေက အနည်းငယ် ဩဩရှရှ ဖြစ် နေ၏။ ချက်ချင်းပင် စူးရှမွှေးပျံ့သောရနံ့တွေ ညခင်းထဲ လွှမ်းခြုံလာ သည်။ လူကို လန်းစေသော ပန်နီတစ်မျိုးလိုပင်. . .

သူ မျက်စိထောင့်က မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ။

ဂျင်းဘောင်းဘီအဖြူနှင့် ဂေါက်ဖိနပ်ကြိုးသိုင်းနှင့်တစ် ယောက်၊ အသားကပ် သရိုးကွာတားနှင့် စကတ်တွန့်တိုတိုနှင့်တစ် ယောက်။ ဆံပင်အရောင်နှင့် ဖိစိုင်းတွေက အပျံ့စား. . .

သူ့ဟာသူ ပြုံးသည်ကို မြင်၍ ယဉ်ယဉ်လေး ရူးနေသည်ဟု စလာခြင်းဖြစ်သည်။ ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားသည်ကို ရုတ်ခြည်း အကဲ ခတ်ရုံနှင့် ကြေးရတတ် ဂျယ်လေးများဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

တော်ရုံတန်ခုံ မိန်းကလေးများ သွားရည်ကျနိုင်သော ချပ် ဝတ်ခွါဒရာများနှင့် အထက်တန်းစား အခြော်တကောက်လေးနှစ် ယောက် တောက်လျှောက် သူ့ဘေး၌ ယဉ်လိုက်လာသည်။

လမ်းမီးနှင့်ဆိုင်မီးတွေ ထိန်ညှိနေသော မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဓါတ်မသိသူများက အပျံ့စား ကောင်မလေး နှစ်ယောက်နှင့် သူ တွဲလျှောက်လာသည်ဟု ထင်မှတ်ယူနိုင်လောက် အောင်ပင် မိန်းမစစ်စစ် ရှုံးအောင် ခြယ်မှုန်းထားကြသည်။

သူ ခပ်တည်တည်ပင် ပုံမှန်လျှောက်ရင်း အပျင်းပြေပေါ့ဟု ခပ်ဖွဖွ သဘောထားလိုက်သည်။

“မာနကြီးလိုက်တာ. . . နည်းနည်းပါးပါးတောင် လှည့် ကြည့်ဖော် မရဘူး”

“တို့များ အားနည်းချက် ဖြစ်မယ် အင်နီ. . . တို့က သူ့ကို မဆွဲဆောင်နိုင်လို့ပေါ့”

“အို. . . သူက တို့ကို နားထင်နဲ့ပဲ ကြည့်နေတာကိုးဟဲ့. . . မြင်ပုံမှ မရတာ၊ မျက်စိနဲ့. . . အဲ. . . နှလုံးသားနဲ့. . . တစ်ချက် ကလေး. . . စောင်းခဲ့ကြည့်ဦး”

“ဟယ်လင်. . . ညည်းအသံကြီးက တည့်တည့်စွင့်ထားတဲ့ သူ့နားရွက်လှလှလေးထဲ ဝင်ပုံမရပါဘူး၊ ဒီမယ် ကိုရယ်. . . အသည်းနှလုံး. . . အသည်းနှလုံးလည်း. . . ပေးလိုက်ချင်. . .

သီချင်းတစ်ပိုဒ်တန်းလန်း၌ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်လိုက်ကြပြန် သည်။ ရှောက်သီးဆေးပြား ရောင်းသလို ခပ်ကျယ်ကျယ် အသံမြဲ ကြီးနှင့် အော်နေသည် မဟုတ်ဘဲ သူ့ကြားရုံ ခပ်တိုးတိုး ခပ်အုပ်အုပ် ဘေးလူမသိအောင် ကူနွေမပျက် ဆိုနေခြင်းမို့ သူ ဘာမှမပြောဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံးသာ ဆက်လျှောက်နေမိသည်။

စိတ်ထဲ ပျော်သလိုလိုတောင် ဖြစ်လာသေး။

နတ်ရွာမိုး ပြီးပြီးလေးနဲ့ ပေးမှာ
တောင်းထားတဲ့သူများစွာ
တင်းနဲ့ ထည့်လို့ ချင်နိုင်မှာ

ကိုကိုခေါ်လည်း အပိုပဲ. .
ပျိုပျိုမျှော်လည်း အပိုပဲ. .
ဒီလိုလူစားကိုမှ ပျိုချစ်တာ ရှက်ပါသေး
မုန်းဖို့ပဲကောင်း. .

အသံက သိပ်မဆိုး။ ခေတ်ဟောင်းအဆိုတော် ပုလဲအသံလို
ရှုတတ်နှင့် ဆက်(က)စီသံပါ ပါနေ၏။ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
သီချင်းရပ်၍. . .

“ဟယ်! . . ချောတယ်တော့၊ ဟိုကမ္ဘာကျော် မင်းသားဟယ်
နာမည်ပါးစပ်ဖျားတင်. . ၊ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်မင်းသား”

“ရောဘတ်ပက်တင်ဆန်လေဟာ. . ”

“အေး. . . မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေး နှစ်ရက်သုံးရက်စာ
ခလောက် ထားလိုက်ရင် အဲဒီပက်တင်ဆန်လိုပဲ ကြည့်ရုံနဲ့ ယားကျိကျိ
ဖြစ်လာနိုင်တယ် ကောင်မ. . . ဟိဟိ”

“ဒီတိုင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်တော့၊ ကြည့်ပါလား. . . ဟိဟိ၊
ရင်ထဲ ကလိကလိ ယားကျိကျိနဲ့. . ”

စာရေးဆရာဉာဏ်က ဝင်လာသည်။ သူတို့လည်း သူတို့
ဘာသာဘာဝ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ရှိနေနိုင်သည်မို့. . .

“အမိတို့. . . ပက်တင်ဆန်ကို ကြည့်ရင် ရင်ထဲက ကလိ
ကလိကတော့ ဟုတ်ပါပြီ. . ၊ ယားကျိကျိက ဘယ်နေရာက ဖြစ်တာ

တုန်း. . . ပြောပါဦး”

စကားလှည့်ပြောရင်း ဘေးဘီလည်း ကြည့်ရသေးသည်။
ဒီကောင်. . အစိုကို လုံ့လဝီရိယ မစိုက်နိုင်လို့ လွယ်လွယ်ကူကူ ရတဲ့
အခြောက် လိုက်နေတယ် ထင်သွားရင် ဟုတ်ပေ။ သူက ကရာတေး
သင်တန်းလည်း ဖွင့်ထားသည်။ သည်ရပ်ကွက်ထဲ၌ သူ့သင်တန်း
သားတွေ ရှိနေ၏။

သူ စကားပြန်ပြောသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ခါခနဲ ဝမ်းသာသွားပုံနှင့်
နှစ်ယောက်စလုံး ပါးစပ်ပြင်သည်။

ဟယ်လင် တွင်သော စကတ်တိုကို. . အင်နီက လက်ကုတ်
၍ သူပြောမည်ဟု(သူကြိုက်မည်ဟု) မျက်ရိပ်ပြသည်။

“ဟင်းဟင်း. . . ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ယားကျိကျိဖြစ်တာက
လူကြားထဲ လှမ်းကုတ်လို့ အမြင်မတော်တဲ့နေရာပေါ့. . . ဟင်းဟင်း
ဟင်း”

“အယ်နီကလည်း တိုတိုတုတ်တုတ် အကြိုအကြားဆို ပြီးတဲ့
ဟာကို. . . ”

“ရောဘတ်ပက်တင်ဆန်ကို ကြည့်နေရင် အဲလိုပဲ ဖြစ်နေ
တာပဲလား”

“ဟုတ်. . . ”

“ပက်တင်ဆန်အစစ်မှရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ များကတော့. . .
ဟင်းဟင်း. . . နည်းနည်းဆင်တူတာ တွေ့ရင်လည်း အဲလိုပဲ အကြို
အကြားက ဖြစ်တာပါပဲ”

ရပ်နေသောချာတိတ်အုပ်စုကို ကျော်လာမှ သူ့ပခုံးကို မသိ

မသာ တွန့်ပြလိုက်သည်။

“ဟီဟီ... ဟယ်လင်... နင် မတွေ့လိုက်ဘူး၊ သူ ပခုံး တွန့်တဲ့စတိုင်လ်က မက်ဒေမွန်ထက်တောင် မိုက်သေးတယ်”

“ဟယ်... တို့ တကယ်မမြင်လိုက်ရဘူး၊ ပြန်လုပ်ပြ... ပြန်တွန့်ပြ... လုပ်ပါ... များမမြင်လိုက်ဘူး၊ စိတ်က အကြီးအကြား ရောက်နေလို့”

အင်နီ ဘေးက ယှဉ်လျှောက်နေရာမှ သူ့ဘက် အတင်း ဝင်ကပ်ရင်း လက်ကို လာဆွဲသည်။ သူ တွန့်ခနဲ ရုပ်လိုက်ရသည်။

“ဟမလေး!... တွန့်တိုလိုက်တာ၊ လက်အကိုင်မခံချင်ရင် မက်ဒေမွန်လို ပခုံးတွန့်ပြ”

“ဟယ်လင်နော်... ညှိပြမလုပ်နဲ့၊ သူနော်... မလုပ်နဲ့၊ အဲ့ဒီဟာမက အရမ်းပူဆာတတ်တဲ့စရိုက်ရှိတယ်... အလိုမလိုက်နဲ့”

စကားတွေက ကြိုးကန်လိုက်သလို ဖြစ်လာနေ၏။

တိုင်ထိပြီး ပြန်ထွက်မှ ဖြစ်တော့မည်။ ရပ်ကွက်ထဲ ရောက် လာနေပြီ။ အင်နီက ခပ်တည်တည်ပင်...။

“ကဲ... သူ တို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်သလား၊ တစ်ဆိုင်ဆိုင် ထိုင်မယ်၊ မိတ်ဆွေရိုးရိုးသားသားနော်၊ မဖြစ်ချင်ရင် ဆက်သွားတော့၊ ဒီလောက်တွဲလျှောက်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲ၊ ဟိုနားကျန်ခဲ့တဲ့ ချာတိတ် အုပ်စုက သိပ်ရမ်းတာ၊ ယူ ပါနေလို့ မနောက်တာ၊ သူတို့ပါးစပ်တွေ က သိပ်ရိုင်းတာ၊ လိင်ကိစ္စတွေ ပါလာတတ်တယ်... ကဲ...”

အင်နီ ရပ်လိုက်၍... သူလည်း ဘာရယ်မဟုတ် ရပ်လိုက် သည်။

“ဆိုင်မထိုင်ချင်ရင်တော့... ဆီးယူအဂိန်း မိုင်ဘေဘီ”
ဟယ်လင်က...

“လာပါ... သစ်သီးဖျော်ရည် သောက်ရအောင်ပါ၊ ဒီဆိုင်ကို တို့လာတာ... စတော်ဘယ်ရီဒိန်ချည် သိပ်ကောင်းတာ၊ လာပါ... ရိုးရိုးသားသားလို့ အင်နီပြောတာနော်... တို့ မပါဘူး၊ လာပါ... ဟယ်လင်ကတော့ နည်းနည်းဆန်းချင်လို့ပါ... လာပါ”

ဆိုင်ထဲ သူ လှမ်းကြည့်မိလျက်သားဖြစ်နေသည်။ အသိ တော့ မရှိ။ ပြီးတော့ သစ်သီးရည် သောက်ချင်သလို ရှိနေ၏။

ဝင်လို့ကောင်းပါ့မလား... တင့်တယ်ပါ့မလား။
အင်နီက...

“တွေဝေနေရင်လည်း... ကဲ... သွားမယ်နော်၊ နာမည် တော့ ပြောချင်ပြောသွားပေါ့၊ တို့က အင်နီ... သူက ဟယ်လင်တဲ့၊ ယောက်(ခ)လမ်းမှာ နေတယ်... ဆီးယူ”

“ကိုယ် ထရိန်နင်က ပြန်လာတာ၊ ပိုက်ဆံမပါဘူးနော်”
သဘောတူစကားဖြစ်နေ၏။

“အိုကေ... ကမ်းအွန် ဒါလင်”
ဘေဘီကနေ ဒါလင်ဖြစ်လာသည်။ ရှိစေ။

အတွေ့အကြုံပေါ့... ကုန်ကြမ်းပေါ့... ဟု ဖော့တွေး၍ လိုက်ကာ ဝင်ခဲ့သော်လည်း (သူတို့နှစ်ယောက်ကို စကားမပြောဘဲ သည်အတိုင်း ကပ်ကြည့်တာတောင် အခြောက်မထင်ရ။ ပီဘီ အလန်းလေးနှစ်ပွေဟုသာ ထင်ကြမည်မို့) သူ့စိတ်ထဲက ပျော်သလို လိုတောင် ဖြစ်နေသေးကြောင်း (သုံးယောက်သား ထိုင်လိုက်ကြ

သောအခါ) သူ့ကိုယ်သူ တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

ကောင်မလေးတွေ ထင်ပြီး အားကျနေသော မျက်လုံးတွေ ရှေ့မှာ ခပ်တည်တည်ပင် သူ မိန်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဟယ်လင်က ဆံပင်ကို လှပစွာ သပ်၍...

“ကြိုက်တာမှာ... အင်နီအဖေက ဘီလ်ဂိတ်”

“ရှင်းပါမယ်... မှာပါ... တို့ကတော့ စတော်ဘယ်ရီ ဒိန်ချပ်ပဲ”

“ကိုယ်လည်း အဲ့ဒါပဲ သောက်ပါမယ်”

ဝန်ထမ်းလေး ရောက်လာသည်။ ရှိရှိသေသေ လက်က လေး ပိုက်၍...

“မမတို့က မှာနေကျပဲလားခင်ဗျာ”

“အေး... သုံးခွက်”

“ထုံးစံအတိုင်း စတော်ဘယ်ရီကို သိပ်မကြေစေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ”

သူ အကဲခတ်မိသည်မှာ ဂျယ်တွေမှန်း သည်ချာတိတ် တကယ် သိပ်မရ။ မကြာခဏ လာတတ်သောဖောက်သည် ဖြစ်ပုံလည်း ရသည်။ တချို့စာပွဲတိုးတွေက ဂျယ်ဆို စတတ်နောက်တတ်သည်။ သည်ချာတိတ်က ရှိရှိသေသေပင် ခါးကိုင်းဆက်ဆံနေသည်။ တစ်ဆိုင်လုံးကလည်း မိန်းမလှလေးတွေဟုပင် သတ်မှတ်ထားသည် ထင်သည်။

အင်နီက အနည်းငယ် ကျွေးရှင်လို နေတတ်ပြီး ဟယ်လင်က ခပ်ခါခါထဲကဟု ပြော၍ရနိုင်သည်။ အင်နီက ပိုလှသည်ဟု

အမြင်တစ်မျိုးနှင့် သူယှဉ်ကြည့်နေမိသည်။

“များတို့က နာမည်ပြောပြီးပြီ၊ သူ့နာမည်ကျတော့ မပြောသေးဘူး၊ ဘာလဲ... လမ်းတွေရင်... ဟိတ်... ဟိတ်... လို့ ခေါ်ရမှာလား”

“ကိုယ့်နာမည် မင်းအောင်မော်ပါ”

“ဘာလုပ်လဲဟင်”

“ကရာတေး ကစားတယ်”

“အယ်... ကြောက်စရာကြီး”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ”

“အသားနာမှာပေါ့... ထိမိခိုက်မိတာတွေ”

“အကြီးကြီး မနာအောင် နည်းနည်း အနာခံရတဲ့ အားကစားနည်း တစ်မျိုးပေါ့”

စတော်ဘယ်ရီဒိန်ချပ်များ ရောက်လာသည်။

အင်နီက သူ့ဘက်သို့ တစ်ခွက်တွန်းပို့ရင်း...

“တို့နဲ့ ဆိုင်ထဲ ဝင်ရမှာကို သူ့ရှက်နေတယ်မလား၊ ခေါ်တုန်းက တွေဝေနေတာ မြင်လို့”

“ကိုယ်ကသင်တန်းဆရာဆိုတော့ ဒီဘက်က တပည့်တပန်းတွေ မြင်ပြီး တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်သွားရင် အရှိအသေတန်မလားလို့ပါ”

“ဘာသင်တန်းလဲဟင်!”

ဟယ်လင်က ဇွန်းပြန်တပ်ရင်း မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကရာတေးသင်တန်းပါ... ဘာလဲ... တက်ချင်လို့လား”

“ဟမလေး... အသားနာမှာ ကြောက်ပါတယ်ဆို”

“မနာပါဘူးဗျာ... ကိုယ်ခံပညာတစ်ခုဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ကာကွယ်နိုင်တယ်၊ မတရားမှုကို ဖြေရှင်းနိုင်တယ်၊ ကျန်းမာ တယ်၊ စိတ်ဓါတ်တည်ငြိမ်မှုကိုရတယ်”

ခန္ဓာကိုယ်က တောင်းဆိုနေ၍လားမသိ။ စတော်ဘယ်ရီ ဒိန်ချဉ်က အရသာရှိ လန်းနေသည်။ လူတန်းစားတစ်ရပ်နှင့် နီးစပ်စွာ ဆက်ဆံနေရသော သူ့စိတ်ကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်း ခံစားမှုတစ်ခု ပူးကပ်နေ၏။ သူတို့ကို အင်မတန်လှသော မိန်မလှလေးတွေဟု လည်း... စိတ်ကူးတစ်ခြမ်းက ယဉ်ကြည့်လို့ရနေသည်။

မိန်းကလေးလှလှတွေစွဲ ဆိုင်မထိုင်ဖူးသော သူ့ဘဝပေး အခြေအနေကိုလည်း ပြန်သတိရ၏။ အားကစားနှင့် စာပေအနု ပညာသာ ရှေ့တန်းတင်ခဲ့မိသည်လေ။ လေ့ကျင့်ခြင်း လေ့လာခြင်း များနှင့်သာ တပြင်းအထန် ဖြတ်သန်းနေခဲ့မိသော သူ၏ လူနေမှုဘဝ ကိုလည်း ပြန်မြင်လာသည်။

သည်လို မိတ်ဆွေအပေါင်းသင်းနှင့် (စိုစိုခြောက်ခြောက်ပါ) ပျော်ပျော်ပါးပါး ငြိငြိတွယ်တွယ် စားသောက်လည်ပတ်ရတာမျိုး လည်း ဘဝ၌ လိုအပ်ကြောင်း ရိပ်မိလာသည်ဟုပင် ဆိုချိမ့်မည်။

“ကိုမင်းအောင်မော်... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ငြိမ် နေတာ အကြာကြီးပဲ”

“အေးဗျာ... ကျွန်တော် ဘာစဉ်းစားနေမိသလဲဆိုတာ တောင် ပြန်စဉ်းစားရဦးမယ်၊ ကျွန်တော် လူမှုဆက်ဆံရေး ညံ့မှာ ပြတယ်”

“အပေါင်းအသင်း သိပ်မရှိဘူးလားဟင်”

“ရှိတော့ရှိပါတယ်... ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲ၊ မိန်း ကလေးအပေါင်းအသင်းက မရှိကိုမရှိတာ၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့နဲ့လည်း ရုတ်တရက် အဝင်ဝင်ကျ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို အခုန တွေးနေ မိတယ် ထင်တာပဲ”

“ဘယ်သူနဲ့ နေတာလဲဟင်”

ဟယ်လင်က စပ်စုခြင်းဖြစ်သည်။

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ နေတယ်... ဝင်းမိုးတဲ့၊ သူက မြေညီထပ်တိုက်ခန်း ပိုင်တယ်၊ စာအုပ်ငှားဆိုင်နဲ့ အခွေငှားဆိုင်ကြီး ဖွင့်ထားတယ်၊ သူလည်း လူပျိုလူလွတ်၊ ကျွန်တော်က သူနဲ့ ကပ်နေ တာ”

“ဘယ်နားမှာလဲဟင်... မမိတ်ရင်တော့ လာမလည်ပါဘူး နော်”

သူ ရိုးရိုးသားသားပင် ဆိုင်နာမည်နှင့်လိပ်စာ ပြောပြလိုက် သည်။ ဖုန်းနံပါတ်တွေပါ လဲလှယ်မိသည်အထိ ရင်းနှီးသွားသည်။ ဝင်းမိုးအတွက်လည်း ဖောက်သည်တိုးတာပေါ့ဟု တွေးသည်။ သူ အနီးကပ် အကဲခတ်ရင်း ဒိန်ချဉ်သောက်နေမိသည်။ ဟယ်လင်က မိန်းကလေးနှင့် ပိုတူသည်။ လည်ပင်း၌ ဇလုတ်မရှိ။ ဆံပင်ရှည်က ရွှေတိုရောင်နှင့် ပြောင်လက်တွန့်ကွေးနေသည်။ မိတ်ကပ် အနည်း ငယ် ထူပိန်းသည်။

အင်နီက လည်ပင်းကို အင်္ကျီဒီဇိုင်းရှိ လည်ပတ်နှင့် မသာ ပတ်ထားသည်။ မိတ်ကပ်ပြေပြေနှင့် ခြေဆန်လက်ဆန် ရှည်

သည်။ သူ့နီးပါး အရပ်မြင့်သည်။ ယောက်ျားဆန်ဆန် နေထိုင်ပါက ယခုခေတ် ကိုရီးယားမင်းသား အဆိုတော်တွေလို မိန်းမကြိုက်ရပ် ဖြစ်သည်။ (အင်း. . . ယောက်ျားလည်း ကြိုက်နိုင်သည်။ လိင်နှစ်မျိုး ကြိုက် နှစ်သက်ဖွယ် ဥပမိရှိသည်။) ခန္ဓာဗေဒအရ ယောက်ျားတွေ မှန်း သိနေသော်လည်း အသွင်အပြင်အမူအရာကြောင့် ယောက်ျား တွေဆိုသော လက်ခံသိက ပျောက်နေသည်။ သို့သော် မိန်းမတွေဟု လည်း လက်ခံ၍မရပြန်။ မိန်းမမှ မဟုတ်တာကြီး။

ဖိုနှင့်မကြားက လူတန်းစားတစ်ရပ်အဖြစ် ဆက်ဆံရမည် ဖြစ်၏။ ဟိုဟိုသည်သည် တွေးရင်း ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေစဉ် ဆိုင်မျက်နှာစာ၌ ကားလေးတစ်စီး လာရပ်၏။

ဟိုက်! . . . ဒေါ်အေးအေးမော်ကား။

အန်တီမော်. . . ဟုတ်ပါ။

ကားတံခါးပိတ်ပြီး ဆင်းလာသည်။ ကားထဲတွင် သူ့ဆိုင်က အရောင်းစားရေးလေးက ယာဉ်မောင်းနေရာတွင် ထိုင်ကျန်ခဲ့သည်။ တစ်ခုခု ပါဆယ်လာဝယ်တာ ဖြစ်မည်။ ဝင်းမိုးဆိုင်ဘေးရှိ စတိုး ဆိုင်ပိုင်ရှင် မောင်းကွဲမကြီး။ သူ့ကို မြင်သွားရင်တော့ တူဒူ ထု၍ လူစည်မှ မောင်းခတ်ပေရောမည်။ ဝင်လာပဟ. . .

“ခဏနော်. . . သန့်စင်ခန်း သွားမလို့”

သူ ဒေါ်အေးအေးမော် မမြင်ခင် တစ်ချိုးတည်း အိမ်သာ ထလစ်ခဲ့ရသည်။ ဟယ်လင်က. . . တမှောင့်။

“နေဦး. . . များလည်း သန့်စင်ခန်း လိုက်မလို့”

နောက်က ဟယ်လင့်ဖီနပ်သံ ကြားသည်။

သည်တစ်ဆိုင်လုံးက သူတို့ကို မိန်းကလေးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပုံရသည်မို့ သိပ်စိတ်မပူမိ။ အန်တီမော် မမြင်ဖို့အရေးသာ အပြေးအလွှား တွေး၍ ‘ကျား’ဟု မြားပြထားရာဘက် လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။ ဟယ်လင် ‘မ’ထဲပင် ဝင်မည်ထင်၏။

နံရံထောင့်ကွယ်မှ အန်တီမော်ကို လှမ်းချောင်းသည်။ တော်ပါသေးရဲ့. . . ကောင်တာ၌ စားစရာ သွားမှာနေသည်။ သူ့ကို မြင်သွားပုံမရ။ သက်ပြင်းချရင်း သန့်စင်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ မတ်ရပ်နံရံကပ် ကြွေခွက်တွေမို့ ခါးပတ်ချွတ်ရင်း ဝင်ရပ်နေသည်။ ရှူးက ရုတ်တရက် မထွက်။ အေးလေ. . . ထုတ်ချင်လို့ ဝင်လာတာမှ မဟုတ်တာ။

“နင်မယုံရင်ကြည့်နေ. . . ငါ အိမ်သာခန်းထဲတောင် မဝင်ဘူး၊ ကြွေခွက်မှာ ကော့ပန်းပြမယ်”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်မှလည်း. . . လုပ်. . . လုပ်ပါ အစ်မရာ”

“ဗုဒ္ဓေါ! . . .”

ဟယ်လင်နှင့် ဝန်ထမ်းကောင်လေးအသံဖြစ်၏။

သန့်စင်ခန်းအဝမှ လာခြင်းဖြစ်၏။ ပြဿနာကို သူရိပ်မိ၏။ သူ ဇော်ခနဲ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဟုတ်ပါ. . . ဟယ်လင် သူ ကျောပေးထားသော ကြွေခွက်ဆီ တန်းဝင်သွားသည်။

ဟုတ်ကဲ့ မတ်တတ်။

သူရှိနေမှန်း သိပါလျက် ကျောကုန်းကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရပါလျက် သူ့ကို ငဲ့စောင်း၍ပင် ကြည့်မနေပါလေတော့။ ရက်နေပုံရသည်။

၂၂ နတ်ရွာစိုး

သူ့ကိစ္စ မြန်မြန်ပြီးအောင်လုပ်၍ ကျောဘက်ကနေ ခြေသံ ဖွန်း၍ ဖြတ်အလျှောက် ဟယ်လင့်အသံက ငယ်သံပါအောင် ထွက် လာ၏။

“အား! . . . အမေ”

“ဟင်. . . ဘာဖြစ်တာလဲ!”

သူ ရပ်၍ လှည့်မေးမိသည်။ နီရဲနေသောမျက်နှာလေးက အရှက်ထက် တစ်ခုခု ပိုကဲ၍ နီရဲနေသည်။

“အား! . . . အား! . . . ဘာ. . . ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ မလာနဲ့. . . မလာနဲ့”

ဝန်ထမ်းကောင်လေး ဝရောသောပါး ပြေးဝင်လာသည်။

သူ့ကို. . .

“ဘာ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျ!”

“မသိဘူး. . . မင်းဟာမင်း မေးကြည့်”

“ဘာ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . အစ်မ. . . အဲ. . . အစ်. . . အစ်”

“အစ်. . . အစ်. . . လာလုပ်မနေနဲ့၊ ဒီမှာ ညပ်နေတာက. . . ဝစ်. . . ဝစ်ဟဲ့. . . အား!”

သူ့ခြေလှမ်းတွေ တလိုလိုပင် သန့်စင်ခန်းအပြင်သို့ ရွေ့ခနဲ ရောက်သွား၏။ ပြီးရင်းရယ်ရင်းပေါ့။

ဪ. . . သဘာဝဟာ သဘာဝပါလားလေ။

စားပွဲရောက်သောအခါ မျက်နှာပိုး အတင်းသတ်လာရ သော သူ့မျက်နှာကို အင်နီက အကဲခတ်မိ၍. . .

“မို့ရတဲ့မျက်နှာနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ကိုမင်း”

ရာအေးနှင့် မုန့်ထိုးဝတ္ထု ၂၃

“အဲ့ဒီမို့ကိစ္စပဲ. . . ဟင်း. . . ဟင်း၊ ကဲ. . . အအေးအတွက် ကျေးဇူးပဲ၊ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာတော့ ဟယ်လင့်ကိုသာ မေးကြည့် လိုက်တော့၊ သူ့အရမ်းရှက်နေလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်လစ်ပြီ အင်နီ. . . ဆီးယူ”

သူ အိတ်ဆွဲ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဟုတ်ကဲ့. . . အတော့်ကို ကဗျာမဆန်သော ဇာတ်လမ်းအဖွင့်ပါပဲခင်ဗျား။

ဘယ်က ဖွင့်နေသည်မသိ။ သီချင်းသံက. . .

“နီနီနီ ယုံသန်းမယ့်ငှက်ကို သူတို့မို့ ဖမ်းချင်တာ ဖွင့်တာ”
တဲ့လေ. . . ။

www.burmeseclassic.com

ဝင့်ဆိုတာလည်သတဲ့
ညစ်ကျယ်ကျယ်..ငါ့အတွေးထဲ..
စာအုပ်က
ငါ့ကိုဖတ်..လို့..။
ဇာတ်က
ငါ့ကိုရေးလို့..။
တေးတွေက
ငါ့ကိုဆို..လို့..။
ဂီတက
ငါ့ကိုတီးလို့..။
ထီးတွေက
ငါ့ကိုဆောင်းလို့..။
ယောင်းမက
ငါ့ကိုမွှေး..လို့..။
အမေ့ကိုလည်း
(လိမ္မာရေးခြားရှိဖို့တဲ့)
ငါကသင်လို့..။
(ပြီးတော့..ကျတော့..)
နှင်ကလည်း
ငါ့ကိုတုန်နေအောင်ချစ်လို့..။ ။

အခန်း(၂) မေတ္တာကျကျ ခစ်ကျကျ

ရေ မိုးချိုး၊ ဝင်းမိုး ပြင်ဆင်ပေးသော ထမင်းပွဲကို အမြန် ဆုံး စားပြီး ဆိုင်ကိုဝိုင်းကူရသည်။ 'ဒီးဒီး'ဆိုသော လမ်းထဲက ကောင် မလေးတစ်ယောက်နှင့် . . သူ့ကရာတေးသင်တန်းလက်ထောက် 'ဂျေကို'ဆိုသော ဆိုင်ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက် ခန့်ထားတာတောင် ညနေပိုင်းနှင့် ညဉ့်ဦးပိုင်းဆိုလျှင် ဝင်းမိုးဆိုင်က လက်မလည်အောင် လူစည်နေတတ်သည်။

“နိုင်ပါတယ် ကိုမင်းရာ၊ မင်း အေးဆေးနားစမ်းပါ”

ဟု ဝင်းမိုးက ဆိုလေ့ရှိသော်လည်းသူမနေတတ်။

လိုအပ်သလို ဝင်ကူလေ့ရှိသည်။

“ဒီကားက ဟိုအခန်းတွေ ပါတယ်၊ မျက်စိရှက်တယ် . . ပြန်လဲပေး၊ ငှားကတည်းက အဲလိုမျိုးတွေ မပါတာ ပေးပါလို့ ပြောထားလျက်သားနဲ့”

“ကျွန်တော်လည်း မကြည့်ရသေးဘူးလို့ ပြောပါတယ် မမရယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကားက ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာလုပ်ပြီး ရိုက်တဲ့ကားမဟုတ်ဘူးလေ”

“မရဘူး . . . ပြန်လဲပေး၊ မောင်နဲ့နှမ သားနဲ့အမိ ကြည့်လို့မှ မသင့်တဲ့ကား”

“ကမ္ဘာကျော် အော်စကာကားပါဗျ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံး ကြည့်ကြတဲ့ကားပါ၊ ဇာတ်လမ်းအရ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပါမှာပေါ့ မမရာ”

“မရဘူး . . . လဲပေး”

“မမ ငှားသွားတာ သုံးရက်တောင် ရှိနေပြီဗျ . . . ဘောစိကိုဝင်းမိုး ကျွန်တော့်ကိုကောလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်လစာနဲ့ အိတ်စိုက်ဖို့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

ဂျေကိုနှင့် အချေအတင်ဖြစ်နေသော လမ်းထဲက အယိုကြီးခင်ပပ။

“မရဘူး . . . Customer Is Always Right ဝဲ၊ ဖောက်သည်ဟာ အမြဲမှန်တယ် . . . ပြန်လဲပေး”

ဝတ်စားထားသည့်ဒီဇိုင်းက ပွဲနေပွဲထိုင် သွားမည့်ဒီဇိုင်း။ ရွှေငွေတွေက ညွတ်နေသည်။ တစ်ဆိုင်လုံး မွေးကြိုင်လောက်

အောင် ရေမွှေးဆွတ်လိုက်သေး။ ပိုက်ဆံအိတ်က ဖောင်းကားနေသည်။ ကပ်စေးနဲ့ ကော်တစ်ရာမှန်း သူက သိနေသဖြင့် ကြားဝင်ရတော့သည်။

“ဂျေကို . . . လဲပေးလိုက်ပါကွာ၊ မင့်လစာက မဖြတ်ပါဘူး”

“ဪ . . . ကိုမင်း၊ မင်းကောင်လေးတွေ ပြောထားဦး၊ မမက ဘယ်သူဆိုတာ . . . ဟင်းဟင်း . . . လဲမပေးဘူး လုပ်နေလို့၊ ဘယ်နှယ့်ကွယ် . . . မောင်နဲ့နှမ သားနဲ့အမိ ကြည့်လို့မှ မသင့်တာကြီးကို . . . ဟင်းဟင်း”

“မမအိမ်သား သုံးယောက်ပဲရှိတာ မှတ်လား၊ မမအဖေနဲ့ အမေက ဓမ္မာရုံ ဝတ်အသင်းနဲ့ ဘုရားဖူး ပါသွားတယ်လေ၊ မမ ဒီကားကို ဘယ်သူနဲ့ ကြည့်တာလဲ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . တစ်ယောက်တည်းပါ၊ ဒါပေမယ့် . . . မျက်စိရှက်လို့ဟဲ့ ငါ့မောင်ရဲ့”

ဪ . . . မျက်စိရှက်လို့ပဲ သုံးရက်ဆက်ယူထားပါသတဲ့။ အခွေသင့်တာ ရှာနေသော ဂျေကိုကို သူ ကက်တလောက် လှမ်းပေးရင်း . . .

“ဂျေကို အဲဒီကား အော်ရီဂျင်နယ် ရှာပေးလိုက်၊ D.376”

လေဒီချပ်တာလေ့ချစ်သူ . . . (LADY CHATTERLAY'S LOVER) ဖြစ်သည်။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပြသော ရပ်ကွက်ရုံများရှိ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် . . .

“စစ်ပြန်ကြီးအိချစ်ဒုက္ခ” ဟု မြေဖြူနှင့် ကမ္ဘာလုံးတင်ရသော (‘X’များသည့်)ဂန္ထဝင်ကားဖြစ်သည်။ ဂျေကိုက ဆွဲထုတ်လာပေး

သည်။

“ဒါ.. ဒီအိပ်(ချ)လောရင်(စ်)ရဲ့ ဂန္ထဝင်ကားပဲ မမ၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပါတယ်၊ မျက်စိရှက်ရင်တော့ မယူချင် ရတယ်နော်”

“ဂန္ထဝင်ဆိုတော့ မမ ကြိုက်တာပေါ့.. . ယူမယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ကျော်ကျက်ကြည့်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ မာစတာကော်ပီမှုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ့.. . ကြည်တယ် ပြတ်တယ်၊ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပါပဲခင်ဗျ၊ တစ်ရက်နှစ်ရာနော်၊ လူတိုင်းမငှားတဲ့ အော်ရီဂျင်နယ် အခွေမို့ပါခင်ဗျာ”

ဂျေကိုက ဝင်ထောင်ရင်း စာရင်းသွင်းသည်။ ခင်ပပ ဆိုသော သူမနာမည်နေရာ၌ မင်နီဖြင့် သရိုးစတားပြသည်။

“ဟဲ့!.. . အဲ့ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ၊ သူများတွေ ဘာစတားမှ မပြဘဲနဲ့ ငါ့ကျမှ”

“ဪ.. . နောက်တစ်ပတ်လောက်ကျမှ လယ်ဂျာပြန်လှန်ရမှာဆိုတော့ ရှာရလွယ်အောင်ပါခင်ဗျ”

သူကတော့ ရယ်နေလိုက်မိသည်။

ဂျေကို ကလိပုံ လှ၍ဖြစ်သည်။

“ဟမလေး!.. . တစ်ရက်နှစ်ရာကြီးတောင်၊ ဘယ်တော့မှ တစ်ပတ်မကြည့်ဘူး၊ ဒီညပဲ ကြည့်မှာဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့.. . ညလုံးပေါက် ကြည့်နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ တစ်ရေးနီးတောင် ကြည့်ကောင်းတဲ့ကားပါ”

ဂျေကိုကို မျက်စောင်းထိုး၍ အခွေယူရင်း.. .

“ဝင်းမိုးတို့ ကိုမင်းတို့များ ဒီလိုမျိုး ဖောက်သည်ကို ရိတ်တိလုပ်တဲ့စာရေးမျိုး ခန့်ထား၊ စီးပွားပါ ပြောင်လိမ့်မယ်”

“ခဏခဏ ပြန်မလဲတဲ့ဖောက်သည်တွေ ငှားခပုံမှန်ပေးသူတွေ များရင်တော့ စီးပွားတက်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“သောက်ကောင်လေး.. . ရုပ်ကိုက ပြောင်ချော်ချော် ရေညှိရုပ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်မောကျန်ခဲ့သည်။

“အပျိုကြီးမမရယ်.. . ခွကျလှတယ်” ပေါ့။

မြန်မာကားတွေ ငှားသောကောင်တာ၌ ဒီးဒီး အလုပ်များနေ၏။ မူးကြောင်ရူးကြောင်နှစ်ကောင် ရစ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။ သူ ဟိုရှာဒီရှာ မသိမသာ အနားကပ်သွား၏။

“အစ်ကိုတို့က ဝတ္ထုဖတ်ပြီး သိပ်ကြိုက်လို့ ဒီခွငှားသွားတာ၊ တော်ရုံဗမာကား ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး ညလေးရ”

“ဇာတ်လမ်းက ကောင်းပါတယ်ရှင်”

“ဟုတ်တယ်.. . ဇာတ်လမ်းက ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဇာတ်လမ်းထဲက မင်းသမီးက သက်မွန်မြင့်နဲ့မှ လိုက်တာ၊ အခု.. . မင်းသမီးက ကလေးအမေမှန်း သိနေတော့ ဖီးလ်မလာဘူး၊ ဒါရိုက်တာကလည်း အဝေးပြေးကားဝင်းလေးတောင် စရိတ်ကုန်မှာစိုးလို့ သွားမရိုက်ဘူး၊ ကားအပျက်တစ်စင်းဘေး ကင်မရာ သွားထောင်ရိုက်တယ်၊ ဝပ်ရှော့ကြီး ပေါ်နေတာ မမြင်ကြဘူးလား.. . ဘေးက ရပ်ကြည့်နေတဲ့ လူအုပ်ကလည်း ခရီးဆောင်အိတ်တောင် မပါဘူး”

နောက်တစ်ယောက်က ရှေ့က ပြောဆိုနေသူကို လွှန်းဖယ်

၍...

“မင်းသမီး ဆေးရုံတင်တဲ့အခန်းမှာ သွေးလွန်ထားလို့ သွေးပူလင်း ချိတ်ရမှာလေ၊ မင်းသားရဲ့သွေး ထည့်ရမှာ၊ ငရုတ်ဆီပူလင်းလောက် ဇောက်ထိုးချိတ်ပေါ့၊ ခုဟာက ညဉ့်က ရှူတင်မန်နေဂျာသောက်ထားပုံရတဲ့ ဇေပူလင်းအဖြူကြီး ရေထည့်ပြီးချိတ်ထားတယ်... ဟား... ဟား”

“ဟုတ်ပါ... မိုးရွာခန်းကလည်း ရေပန်းကရားနှုတ်သီးကြီးပါ အပေါ်ပေါင်မှာ အစွန်းထွက်ကျနေတယ်၊ မိုးရေက အတောင့်လိုက်ကြီး တန်းလို့... ဟား... ဟား၊ ညလေးတို့ ဗမာကားတွေ အဲ့လိုဆို ဘယ်လိုလုပ် အာရှကို ရင်ပေါင်တန်းမလဲ”

“ကျွန်မ ထုတ်လုပ်တဲ့ကားဆိုရင်တော့ အဲ့လိုမဖြစ်စေရပါဘူးရှင်”

“ညလေးက ထုတ်လုပ်သူ မလုပ်သင့်ဘူး၊ မင်းသမီး လုပ်ရမှာ... အဲ့ဒါပြောမလို့ သူငယ်ချင်း ကိုဝိဇ္ဇာကြီး... ဒီညလေး ဖိုတိုဂျင်းနစ် ဖြစ်တယ်နော်”

“ကိုယ်အစောကြီးထဲက သိနေပါတယ်၊ သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ လိုက်ဖက်မယ့်ဇာတ်လမ်းတောင် ရထားပြီးပြီ သိန်းရွှေကြည်ရ”

“ဟိုဇာတ်လမ်း မဟုတ်လား၊ မွေးစားမြေးမလေးကို အသက်ပေး ချစ်သွားတဲ့ အဘိုးရဲ့မေတ္တာသရုပ်ဖော်ဇာတ် မဟုတ်လား”

“အေးလေ... အဘိုးနေရာက မိတ်ကပ်နဲ့ အိုမင်းအောင်လုပ်ပြီး ကိုယ်၊ကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင်မှာလေ၊ ဒီက ညလေးက မွေးစားမြေးမလေးပေါ့၊ မိတ်ကပ်ကောင်းရင် အစ်ကိုကြီးရုပ်ကို ချလို့

ရပါတယ်”

“ဟင်းဟင်း... တကယ်ရိုက်ဖြစ်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ မိတ်ကပ်မလိုပါဘူးရှင်”

“အယ်!...”

ဒီးဒီးက ပြောပြီး ကောင်တာထိုင်ခုံပေါ်မှ ဆင်းသွား၏။ အယ်ခနဲ အော်ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မူးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေ၍ ဒီးဒီးအစား သူ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်ကို မသိလိုက်ကြ။ သူတို့ချင်း ခေါင်းချင်းတိုက်၍ ခပ်တိုးတိုး စကားပြောနေ၏။

“စိတ်ဓါတ်မကျနဲ့ ကိုဝိဇ္ဇာ၊ ပီကာဆိုတောင် ခြောက်ဆယ်ကျော်မှ နှစ်ဆယ်ကျော်လေးနဲ့ လစ်ဗင်းတူရဲသား၊သေးတာပဲ၊ အခု ကိုဝိဇ္ဇာက ငါးဆယ်ကျော်ရုံလေး ရှိသေးတာ၊ ဆယ်ကျော်သက်လေး မုန်းလို့ရပါတယ်”

“ဟိုက ပီကာဆိုကွ... ပန်းချီဘုရင်ကွ”

“ကိုဝိဇ္ဇာလည်း ကာတွန်းဘုရင်ပဲ ဟာပဲဟာကို... ကိုဝိဇ္ဇာကို လူတစ်ရာမှာ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက် ဖတ်တယ်... မေးကြည့်မယ် ညလေး... ကို...”

ကောင်တာဘက်လှည့်၍...

“ဒီကညလေး... ဖတ်... ဖတ်... အဲ... ညလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ညဆိုတာ အရုဏ်ဝင်လာရင် ပျောက်သွားတဲ့သဘာဝပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ညလေးကတော့ အာရုံနောက်လို့ ထင်ပါရဲ့၊ အခုပဲ ပျောက်သွားတာ”

“ဒါ. . ဒါဆို ညလေးကို မမေးရရင် ညီလေးကိုပဲ မေးမယ်၊
ဝါ အစ်ကိုသူငယ်ချင်း ကာတွန်းဘုရင်ကြီး ဝိဇ္ဇာပဲ၊ ဝိဇ္ဇာစာအုပ်တွေကို
ဒီကညီလေး ဖတ်သလားဟင်!”

“မဖတ်ဘူးခင်ဗျ”

“ဟော. . . တွေ့လား ကိုဝိဇ္ဇာကြီး၊ ဝိဇ္ဇာကို လူတစ်ရာမှာ
ကိုးဆယ့်ကိုးယောက် ဖတ်တယ်ဆိုတာ ယုံပြီလား၊ မဖတ်တဲ့တစ်
ယောက် ဒီမှာတွေ့ပြီ. . ယုံလိုက်တော့၊ လာ. . သွားထပ်သောက်
မယ်”

တက်ညီလက်ညီပင် ပခုံးဖက်၍ ထွက်သွားကြလေသည်။
ဆိုင်ပိတ်မှ ထမင်းစားလေ့ရှိသော ဝင်းမိုးက ထမင်းမစားခင်
ဘီယာသောက်တတ်သည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ဘီယာနှင့် ဖူယောင်ကြော်
သီဟိုဠ်စေ့ သူ အသင့်ပြင်ပေးထားသည်။ ဝင်းမိုး ဘီယာမော့ရင်း. .

“ကိုမင်း. . . စာအုပ်လာငှားတဲ့ ချာတိတ်တစ်ယောက်က
မင်းကို ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နဲ့ အအေးဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်လို့
ပြောတယ်၊ မိုက်တယ်တဲ့. . . ဘယ်ကလဲကွ”

သူပြီးလိုက်မိသည်။

“ဖြတ်သွားဖြတ်လာ တွေ့တာဖြစ်မယ် ကိုမိုးရ၊ အေးကွာ. .
စကားပြောမကြည့်ရင် တော်ရုံလူ တကယ့်မိန်းကလေးတွေလို့ ထင်
လောက်တယ်”

“ဘာတွေလဲ. . . ဂျယ်တွေလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုမိုး”

ဝင်းမိုး အံ့သြသောမျက်နှာနေနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ. . မင်း ဂျယ်တွေမှန်း မသိဘဲ ဝင်ထိုင်
တာလား”

“မဟုတ်ဘူးကွ. . . သိသိကြီးနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုကြောင့်
ပါသွားတယ်ထင်တာပဲ”

“ဟား. . ဟား. . မင်းပြောပုံက ရသေ့စိတ်ဖြေသဘောမျိုး
လား၊ အစို မနီးစပ်လို့ အခြောက်. . . ”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူတို့သဘာဝကို အင်တာဗျူး
ချင်တဲ့. . အင်း. . စာရေးဆရာဉာဉ်နဲ့ လေ့လာချင်တဲ့သဘောပဲ
ဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ”

“မင်းပြောဖူးတယ်. . မင်း အရင်က အဲဒါမျိုး မြင်ရင် ဖင်
လှန်ပြီး ခါးပြားနဲ့ ရိုက်ချင်တယ်ဆို”

သူပါ ဘီယာဘူး ဖွင့်လိုက်သည်။ ဝင်းမိုးကို ရှက်တက်တက်
ဖြစ်လာ၏။

“အေးကွ. . ငါ့ကိုယ်ငါလည်း အံ့သြနေတာ၊ ကောင်မ
လှလှလေးနှစ်ယောက် ငါ့ကိုခိုက်ပြီး လာကြိုငံတယ်လို့ တွေးလိုက်မိ
သလားပဲ၊ သူတို့အဆင့်အတန်းကလည်း သိပ်မနိမ့်ဘူးဆိုတာ ဝတ်
စားဆင်ယင်ပုံက ပြနေတယ်လေ၊ ဘာလို့ ဒီလိုနေချင်ကြတာလဲဆို
တာ ငါသိချင်လာတယ်၊ ပြီးတော့ အနံ့ပဲကွ၊ သူတို့ သုံးတဲ့ အမွှေး
နံ့သာက စိတ်ကို တစ်မျိုးယစ်မူးစေခဲ့တယ် ထင်တာပဲ၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့အနံ့ကို သူတို့ ရွေးချယ်တတ်ပုံရ
တယ်”

ဘီယာဘူး ထပ်ဖောက်ရင်း သီဟိုဠ်စေ့ပန်းကန်ထဲက လက်

တစ်ဆုပ်စာ ဝင်းမိုး နှိုက်သည်။

“မင်းပြောနေပုံက မင်းတွေဝေနေခဲ့တယ်ဆိုတာ ပေါ်နေတယ်ကွ၊ ပြီးတော့.. မင်း တဒဂ် သာယာနေခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း မင်းစကားနဲ့ မင်းအပြုအမူအရ ငါဖတ်လို့ရတယ်”

“ငါ ဒိန်ချဉ်သောက်ချင်လာတာလည်း ပါလာတယ်ကွ”

“မင်း ကောင်မလေးတွေနဲ့ စားသောက်ဆိုင် မထိုင်ဖူးတာလည်း ပါမှာပေါ့ကွာ၊ မင့် မြာနှစ်ပွေကလည်း အလန်းလေးတွေအတိုင်းပဲဆို”

“အဲ့ဒါလည်း ပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ အားပါးတရ ကစားခဲ့လို့ စိတ်ထဲ ကျေနပ်ချမ်းမြေ့နေချိန်လည်း ဖြစ်နေခဲ့တယ် ထင်တာပဲ”

“ဟင်း.. ဟင်း.. လာပြန်ပြီ ဒီထင်တာပဲကြီးက၊ ဒီမှာ.. ကိုမင်း.. မင်းဘဝက လက်တွေ့ဆန်ဆန်တွေချည်း ဖြတ်သန်းကြုံတွေ့နေပြီး မင်းအတွင်းစိတ်.. အဲ့.. ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ အင်္ဂုစိတ်က စိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေတယ်၊ မင်းသိစိတ်နဲ့ မသိစိတ် တိတ်တိတ်ကလေး စစ်ဖြစ်နေတာကွ၊ ဒါကြောင့် မင်းရေးတဲ့စာတွေ ကဗျာတွေက လက်တွေ့ဘောင်ကို ကျော်ပြီး နုဖတ်နေတာ၊ မင်းက တစ်ခါတလေ ပြောင်းပြန်တွေ အလွန်တွေ့တဲ့ကောင်”

ဝင်းမိုးက စာဖတ်အား သူ့ထက် ကောင်းသည်။ သို့မို့ ဝေဖန်တာတွေက အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်လေ့ရှိသည်။

“ဆရာအောင်သင်း ပြောသလိုမျိုးပေါ့ကွာ၊ ပုဆိုးဝတ်တယ်ဆိုတာထက် ပုဆိုးထဲ လူဝင်တယ်လို့ တစ်ခါလောက် တွေးကြည့်ပါလား ဆိုတာလေ.. ဟင်းဟင်း၊ မင်း အခု ပြောင်းပြန်အတွေးတစ်ခု

စတင်ဝင်ရောက်နေပုံရတယ် မောင်မင်း”

“ဘာများတုန်း ကိုမိုးရ”

ဘီယာဘူး ပြန်ချရင်း ဝင်းမိုးက ကျမ်းဂန်ဆရာ ဂိုက်စပေါက်နှင့်..

“စကတ်ဝတ်တယ်လို့ ဘေးက မတွေးဘဲ စကတ်ထဲ မင်းကိုယ်တိုင် ဝင်ကြည့်တော့မယ့် အစီအစဉ်လေ.. ဟားဟားဟား၊ စကတ်ထဲ မင်းခေါင်းထိုးဝင်နေပုံကြီး မြင်ယောင်လာသကွာ.. ဟားဟားဟား”

သူလည်း အူလှိုက်သည်လှိုက် ရယ်နေမိသည်။ မြင်ယောင်ပြီး ဘီယာတောင် သီးသွားသည်။ သူ့အဖြစ်ကို ဝင်းမိုးအား အကုန်ပြောပြရင်း..

“ငါ့စိတ်ကူးထဲမှာ တကယ့်ကောင်မလေးတွေ ငါ့ကို ဝိုင်းပြီး ရေလာမြောင်းပေးနေတယ်ပေါ့ကွာ၊ ထင်နေတာ.. ထင်နေတာ၊ သူတို့ ငါ့ကို လုနေကြတယ်ပေါ့၊ ဟယ်လင်က ပေါ်တင်ကွ၊ အင်နီက သူက သိက္ခာပိုရှိတဲ့စတိုင်လ် ဖမ်းနေတယ်၊ သိပ်ပြီး ဖလန်းဖလန်း မထဘူးပေါ့ကွာ၊ ငါ စိတ်ကူးနဲ့ သာယာနေတုန်း ငြိမ်းဆို.. ဟိုဘက်ဆိုင်က အန်တီမော်ကြီး ဆိုင်ထဲ ဝင်ချလာပါလေရော”

“မင်းကို မြင်သွားလား.. မြင်သွားရင်တော့ကွာ”

“မမြင်အောင် သန့်စင်ခန်းဆိုပြီး ငါ ထလစ်ရတာပေါ့၊ အောင်မာ.. ဟယ်လင်က နောက်က လိုက်ချလာတယ် ဟေ့ကောင်ရ၊ သူ့ကို တစ်ဆိုင်လုံးက မိန်းမအစစ်ပဲ ထင်နေပြီး သူကလည်း တကယ် မိန်းမလို နေတာဆိုတော့.. ‘မ’ထဲပဲ ဝင်လိမ့်မယ် ထင်ပြီး

‘ကျား’ထဲ ငါက အေးဆေးပါ။ ခဏလည်းနေရော စားပွဲထိုးချာတိတ်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့အသံ ကြားရတယ်။ ကျားအိမ်သား အတင်းလိုက် ဝင်လို့ ကောင်လေးက အတင်းဆွဲပုံရတယ် ငါလူရေ၊ ဒေါသရှက်သံ ကော... ပန်းပြမယ် ကြည့်နေဆိုပြီး ဝင်ချလာတာ”

“ကောင်လေး လိုက်ရှုပ်နေလို့ အိမ်သားထဲ မင်းကို အာပွား ပေးမယ့်အစီအစဉ်လည်း ပျက်သွားပုံရတယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်... ငါ့ကို အဲဒီချာတိတ် ကယ်တာပဲ”

“မင်းလည်း ရသေ့ဦးကြီးပါကွာ၊ လူလစ်သွားရင် အာပွား ချင် ပွားမှာပါ”

“တကယ်စိတ်ကူးမရှိပါဘူးကွာ... အပေါ့က မတ်တတ် ရပ်သွားရတာ၊ သူ မိန်းမအဝတ်အစားကြီးနဲ့ မတ်ရပ်ချနေတာ မြင်မှ ဟား... ယဉ်ထားမိတဲ့ စိတ်ကူးလေးတစ်ခြမ်း ပြန်းခနဲ ကျကွတာ ကွာ၊

ဟိုက်!... လစ်မှဆိုပြီး ချွတ်နင်းထွက်မှပဲ အားခနဲ ငယ်သံ ပါအောင် ထအော်တာ၊ ဘောင်းဘီဖော်ပြန်အတင်မှာ သူ့သဘာဝကို ဖော်ညွှတ်မိတာလေ... ဟားဟားဟား၊ ဖီးလ်လည်း ဒုန်းခနဲကျ... ငါလည်း တစ်ချိုးတည်း လစ်ရတော့တာပေါ့”

ဟာသခါတ်ခံရုံသော ဝင်းမိုးက...

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ... ဟားဟားဟားဟား... ငါမျက်စိ ထဲ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်ယောင်လာလို့ပါ၊ ဟားဟားဟား... ဖော်ဖော်ပြရင်း အထဲကဟာ အကုန်မြင်ရရိုးပါကွာ၊ ခုဟာက ဖော်ပိတ်မှ သဘာဝနဲ့ ချိတ်မိသွားတာကိုကွာ၊ မြင်ပြီ... မြင်ပြီ... ဟားဟား

ဟား”

(ရွှေမန်းတင်မောင်လေသံနှင့်)

“ဖော်သဘာဝကြောင့် ငါ့ကောင်ကြီးခမျာ လစ်ဟာသမနဲ့ မေတ္တာမမျှလိုက်ရလေခြင်းလို့ ရွာစားရေ..

အောင်မယ်မင်းနဲ့ ငိုချင်းသာ ချလိုက်ပါတော့ဟော့ မောင်မင်းရေ...”

အပြင်က မာကျူရီညဉ့်ယံထဲ ရွှေမန်းတင်မောင်၏ ငိုချင်းနှင့် စီညံစီညံ ရယ်သံတွေ လျှံထွက်လာ၏။

- “နေသာသပ
လေညာက”..တဲ့။
ဒီစကားကိုဘယ်သူစပြောခဲ့ပါလိမ့်။
- လေအောက်..
ညော်ချင်ရာညော်ဆိုပြီး
ငရုတ်သီးလှော်တဲ့လူ။
- ဒါမှမဟုတ်
လေပုပ်ထုတ်ဆေး
အဝလွေးပြီး
(လေတင်ရွေး)
ပေါက်ရေးမခက်သူ။
- ကိုယ့်တာဝန်
ကိုယ်မယူတဲ့
ငရုတွေ..လဒူတွေ..
လူတွေထဲမှာရှိတယ်
သတိ။ ။

အခန်း(၃)

ဖယောင်းရုပ်တုလေး

စိုင်း

ကျူရှင်ရှိရာ ရေကျော်ကနေ ရှစ်နာရီကျော်မှ သူမ လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ညဉ့်သည် လှုပ်ရှားစည်ကားဆဲ။ အနည်းငယ် နွမ်းနယ်နေသဖြင့် ဆိုက်ကားစီးရန် ရည်ရွယ်သော်လည်း သည်အချိန် ဆိုက်ကားစီးရမှာကို သိပ်ပြီးလိပ်ပြာမသန်ချင်။ တက္ကစီ စီးရမှာကလည်း ခရီးကနီးနေသဖြင့် သူမ နှမြောသည်။

ကဲ!.. လျှောက်စမ်း အေးမြကြည်ရေး။ လမ်းလျှောက်ခြင်းဟာ ကျန်းမာရေးတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ ဖဆပလနဲ့ရေကျော် ဘာဝေး

တာမို့လို့လဲကွယ်။ ဟော. . . ဟိုဗာဒံပင်အောက်က ဂီတာဝိုင်း။

🎵 ငွေသော်တာရောင်ခြည်
ထိန်းလင်းတော့သည် 🎵
ဘုံကြီးပြတ်တဲ့ မိုးနတ်မဒွီ
သဒ္ဓါက ပိုသည်. .

🎵 ဆရာမကိုပဲ အသည်းစွဲအောင်
ချစ်တော့မည်. . . 🎵

အေးမြကြည်စိတ်ထဲက. . .

ခွေးကောင်လေးတွေရဲ့. . . အဲဒီသီချင်းက ကျောင်းဆရာမ
ကို ရည်ရွယ်ပြီး ရေးထားတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့. . . ။ သူနာပြုဆရာမ
လေး မခင်ကြည်ကို ချစ်မြတ်နိုးနေမိတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့
ရင်ထဲကို ဝင်ပြီး (ခုထိ အမည်မသိ)သီချင်းရေးဆရာက ရေးထားတာ
ဟဲ့။ ငါက နှုတ်ဆရာမ မဟုတ်ဘူးဟဲ့. . . ကျောင်းဆရာမ။

လမ်းလျှောက်၍ ညောင်းလာရတဲ့အထဲ လေးလွှာကို တက်
ရသေးသည်။

“ဒေါက်. . . ဒေါက်. . . ကျွီ”

တံခါးလာဖွင့်ပေးသော အန်တီသန်းကို အမောတကော
မေးရပြန်သည်။ ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး အော်ရသည်ပေါ့။

“မောင်လေး ပြန်လာပြီလားဟင်”

“မရောက်သေးဘူး. . . မမ ပြန်လာပလား မေးတယ်၊ ဟန်
လွင်တို့အဆောင်မှာ အခွေကြည့်နေတယ်တဲ့. . . ၊ အခုန ဖုန်းဆက်
တယ်”

အမောဆိုရပြန်သည်။ သည် ဟန်လွင်နဲ့ ပြန်တွဲနေပြန်ပြီ။
ဘယ်လိုမှလည်း ပြောမရပါလားလေ။ သက်ပြင်းမော ချမိရပြန်၏။

“စိတ်ပူမနေပါနဲ့ သမီးရယ်၊ အမောခဏာဖြေ. . . ရေချိုး
အန်တီ ဟင်းနွေးထားလိုက်မယ်”

အိပ်ခန်းထဲ ဝင်၍ မွေ့ရာပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ်ပင် လှဲအိပ်
လိုက်သည်။ မျက်နှာကြက်ကို ငေးကြည့်ရင်း အတွေးပုံရိပ်တွေက
မျက်နှာကျက်ဖြူဖြူပေါ်တွင် ပေါ်လာသည်။

စူပါမားကက်ထဲ ကျီကျနေသော မောင်ငယ်လေး အောင်
နိုင်နိုင်၏ မျက်နှာလေး ပြန်မြင်လာသည်။

“ဘောင်းဘီမယူဘူး. . . အင်္ကျီမယူဘူး၊ အဲဒီဂါဝန်ပဲ ယူ
မယ်. . . ဝယ်ပေး၊ ဝယ်မပေးရင် အကျယ်ကြီး အော်ငိုလိုက်မှာနော်”

“အဲဒါ မိန်းကလေးတွေဝတ်တာ မောင်လေးရဲ့၊ မောင်လေး
က မွေးနေ့မှာ ယောက်ျားလိုပဲ ဝတ်ရမှာလေ. . . ၊ မောင်လေးက
ယောက်ျားပဲ ဟာကို”

“မရဘူး. . . မရဘူး၊ ဂါဝန်ပဲ ဝတ်မယ်. . . ဂါဝန်ပဲ”

“လူကြားထဲပေမယ့် မမ ရိုက်မှာနော်”

“အီး. . . ဟီး. . . အဲ”

အသံပြန်၍ ထအော်တော့သည်။ အရိုးတောင်း လက်ဖက်
ထုပ် ရွေးနေသော အန်တီသန်းနှင့် အန်တီစန်း အသံကြား၍ အပြေး
အလွှား ရောက်လာ၏။

“နိုင်နိုင်လေး ဘာဖြစ်တာလဲ!”

“မီးလေး. . . ဘာလိုချင်တာတဲ့လဲ!”

ထုံးစံအတိုင်း သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် အတင်းဆွဲ၍ သည်း သည်းလှုပ် ပါတော့သည်။ နိုင်နိုင်က မျက်ရည်ကျလာလေပြီကော။

“နိုင်နိုင် ဟိုဂါဝန်လေး လိုချင်တာ၊ မမက ဝယ်ပေးဘူးတဲ့ . . . ဟီးဟီး . . . အီး . . . ငြ”

“အို . . . တိတ်ပါ . . . တိတ်တိတ်၊ ပေးပေး . . . အဲဒီဂါဝန်လေး ပေးစမ်း”

“မိအေးမြကြည် . . . မွေးနေ့ရှင် စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ရ ဘူးလေ၊ မင်္ဂလာရှိရှိ ဈေးဝယ်စမ်း . . . လူကြားထဲ . . . ”

အေးမြကြည်ကို အန်တီစန်းက ဆူနေစဉ် အန်တီသန်းက မောင်လေးကိုယ်ပေါ် ဂါဝန်ဝမ်းဆက်လေးကို ကပ်ကြည့်နေပြီဖြစ် သည်။ သူမ ဘာမှ စောဒက တက်မနေတော့ဘဲ သက်ပြင်းယဲ့ယဲ့သာ ချလိုက်ရသည်။ နားအနည်းငယ်လေးသော အန်တီသန်းက သူမ သက်ပြင်းချသည်ကို မြင်သွားသည်။ တိုးတိုးလာကပ်ပြောသည်။

“နှလုံးရောဂါသည် မမကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာအောင်ပေါ့၊ လိုချင်တာ ယူမယ့်လူနဲ့ လိုတာဝယ်ပေးမယ့်သူနှစ်ယောက် လော လောဆယ် စိတ်ချမ်းသာအောင်ပေါ့ သမီးရယ်၊ ဝယ်ပါစေ . . . နက်ဖြန် မွေးနေ့ကျမှ ချော့ချက်ပြီး တခြားအင်္ကျီ ဝတ်ပေးကြတာပေါ့”

မောင်လေး နှစ်နှစ်သားတွင် ကားအက်ဆီးဒင့်နှင့် ဖေဖေ မေမေတို့နှစ်ပါး တိမ်းပါးခဲ့ရသည့်မောင်နှမသည် ကြီးတော်နှင့် အဒေါ်လက်ပေါ်တွင်ပင် လူလားမြောက်ခဲ့ကြရသည့်အဖြစ်။

နဂိုကမှ ယောက်ျားမုန်းဝါဒီဖြစ်သော အန်တီသန်းနှင့် အန်တီစန်းသည် ဆရာဝန်ဆေးစစ်ချက်တွင် ပါဝင်သော အယ်ကို

ဟော ဟူသော စကားရပ်လေးကို “မောင်မောင်ကြည် ငါတို့ညီမကို သတ်သည်”အထိ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဖေဖေက ခရီးသွားလျှင် ဘီယာလောက်သာ သောက်သူ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေကားက အမှားမရှိ။ တစ်ဖက်က အမူးလွန်လာ သော ကွန်တိန်နာကား၏အမှားသာ ဖြစ်သော်လည်း ကွန်တိန်နာ ပိုင်ရှင်က ပါဝါရော နေအင်အားပါ သုံး၍ အမှုကို နှစ်ဘက်မှားဖြစ် အောင် ဘီယာထဲပါသော အယ်ကိုဟောကို ပုံကြီးချဲ့ခဲ့ခြင်းသာဖြစ် ကြောင်း (ရှစ်နှစ်သမီး)အေးမြကြည် သိခဲ့ရသည်။

စိန်ပွဲစား အိမ်ပွဲစားကြီး ဒေါ်စန်းက သည်မောင်နှမဘဝ၏ ရွှေတောင်ကြီး ငွေတောင်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ မေမေအေး မောင် လေးကို ကိုယ်ဝန်ရှိနေကတည်းက အန်တီစန်းကို အိပ်မက်ပေးသည် တဲ့။ နဂါးသိုက်က နဂါးမလေး ဝင်စားမည်တဲ့။

အယူသည်းသော အန်တီစန်းက မိန်းကလေး မွေးမည်ဟု ပင် ထင်ခဲ့သည်။ မမွေးခင်ကပင် လာဘ်ကောင်လေးအတွက် မိန်းမ အသုံးအဆောင်တွေ ကြိုစုနေခဲ့သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ယောက်ျား လေး မွေးလာသည်။

မတ်တော်မောင်က အရက်မူးပြီး ပေးထားသော နဂါးသိုက် နန်းပွဲတွေကို မထေမဲ့မြင် လုပ်ခဲ့၍ ယောက်ျားလေး ဖြစ်သွားခြင်းသာ တဲ့။ သန္ဓေမနောကတော့ နဂါးမလေးသာ ဖြစ်သည်ဟု အန်တီစန်း က တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်နေခဲ့သည်။

မောင်လေး မွေးပြီး စီးပွားကလည်း တက်ခဲ့သည်တိုး။ မောင်လေးက စနေ နေတက်လေးဖြစ်သည်။ အိမ်၌ ဩဇာကြီးသော

၄၄ နတ်ရွာစိုး

အန်တီစန်းက နိုင်နိုင်အောင်ဟု မှည့်ခေါ်၍ ကင်မွန်းတပ်မင်္ဂလာကို အကြီးအကျယ် လုပ်သည်။ ဖေဖေက . . .

“ဘာနိုင်နိုင်အောင်လဲ . . . နာမည်က ပျော့စိစိနဲ့ မိန်းမဆန်တယ်။ နာမည်ဆိုတာ လိင်ကွဲရမယ်၊ အောင်နိုင် ဒါမှမဟုတ် နိုင်အောင်ဖြစ်လည်း နိုင်အောင်ပေါ့”

ဟု ကန့်ကွက်သည်။

မေမေ မျက်ရည်ခံထိုးမှ ဖေဖေက ရှေ့နောက်ပြောင်း၍ အောင်နိုင်နိုင်ဟု ဖိတ်စာရိုက်ပစ်ခဲ့သည်။ ဝေပြီးဖိတ်စာကို နောက်ကျမှ မြင်သွားသော အန်တီစန်းနှင့် ဖေဖေ ထမသတ်ရုံတမယ် ရန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ကို အေးမြကြည်လေး အမှတ်ရနေသည်။

ဂါဝန်ဝတ်မပေး၍ လေးနှစ်ပြည့်မွေးနေ့ပွဲတွင် မောင်လေးသည် လေးလွှာ ဝရန်တာတံခါးကို အပြင်က တံခါးပိတ်ပြီး လက်ရန်းပေါ် တက်ထိုင်နေခဲ့၍ အားလုံးလက်လျှော့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

မိတ်ကပ် နှုတ်ခမ်းနီ မခြယ်ပေး၍ မွေးနေ့ကိတ်ပေါ် ခြေစုံတက်ရပ်၍ မွှပြအောင် နင်းပစ်ခဲ့ဖူးသော နေတက်ရေတက် ကလေးဘဝကို သူမ ပြန်အမှတ်ရနေစဉ် . . .

“သမီး ရေချိုးလေ၊ ဟင်းတွေ ပူတုန်း ထမင်းစားကြရအောင်”

“ညစာ ဘာဟင်းချက်ထားလဲဟင်”

ပုံမှန်လေသံနှင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အန်တီစန်းက မျက်စောင်းဝင့်၍ . . .

“ဒါကိုပဲ ရှက်စရာလို့ ဘာလို့ တွေးနေလဲတော်၊ လှလှပပ

နူးနူးညံ့ညံ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေး ဖြစ်နေတာကိုပဲ ကျေနပ်တတ်စမ်းပါ။ ဟော့ရမ်းသောသွမ်း အရက်စွဲ ဘိန်းစွဲ ယောက်ျားလေးတွေ ဘယ်ကြည့်ကြည့် လက်ညှိုးထိုးမလွဲခေတ်ထဲ သူ့ဗီဇနဲ့သူ အေးအေးဆေးဆေး နေနေတဲ့ဥစ္စာ” တဲ့။

သူမ ဘာမှ ခွန်းတုံ့ပြန်မနေပါလေတော့။

၆ ၆ ၆ ၆

“အင်နီရယ်. . . အရမ်းအဆင်ပြေနေတဲ့ မိတ်ကပ်လေးကို နင်ဖျက်ပစ်ရမှာ မနှမြောဘူးလား”

ဘေစင်ရှိ မှန်ထဲတွင် သူ့မျက်နှာကို နောက်ကကြည့်ရင်း ခါးကို ဖက်ထားသော ဟယ်လင်က ပြောသည်။

“နှမြောတာပေါ့ဟယ်. . . ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ အိမ်က မဖျားသိရင် လှိမ့်ကောခံရတာက တစ်နေကုန် ပျော်ရွှင်ထားတာလေးတွေနဲ့ မကာမိဘူးလေ၊ မနက်ကိုးနာရီကမိတ်ကပ် အခု ညကိုးနာရီထိုးတော့မယ်၊ ဆယ့်နှစ်နာရီတောင် လိမ်းခွင့်ရထားတာ တန်နေပြီ”

ပြောရင်း မျက်နှာသစ်သော FACE CLEANSER ကို ပါးပါးပွတ်သုတ်ရင်း ရေနည်းနည်းဆွတ်သည်။ အထပ်ထပ် ပွေးလာအောင် ပွတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အင်နီရယ်. . . နင့်ဘဝကလည်း မလွတ်လပ်လိုက်တာ

နော်”

“ငါ့ဘဝနဲ့ငါ ရှိပါစေတော့ဟယ်၊ အကျိုးပေး မကောင်းတာလို့ပဲ ဖြေရတော့မှာပဲ၊ နင့်ဘဝကတော့ ရှေးကုသိုလ်ပေါ့နော်၊ နင်လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရတယ်”

“ငါလည်း ဖေဖေနဲ့မေမေ ကွဲနေတာရယ်၊ ဖေဖေ နိုင်ငံခြားရောက်နေတာရယ်ကြောင့် ထင်တိုင်းကျဲနေခွင့် ရတာပါဟယ်၊ ဖေဖေရှိရင် ငါလည်း မလုပ်ရဲပါဘူး၊ ကြက်မွေးတံမြက်စည်းနဲ့ကို ဆော်တာပါဟဲ့”

“အေးဟယ်. . . ငါ တစ်ခါတစ်ခါ အမေရိကားမှာပဲ သွားနေချင်တော့တယ်၊ မီဒီယာတစ်ခုမှာ တို့လို အခြေတကောက် ပြောပြတာလေး သဘောကျလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်နော်. . . ဒီမှာလို မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဟိုမှာ အခြေတကောက်ဆိုပြီး စတာနောက်တာ အထင်အမြင်သေးတာ မရှိဘူးတဲ့၊ နစ်ကဆင်တောင် အချို့အတွင်းသိ ပါတီတွေမှာ သူနေချင်သလို နေတယ်တဲ့၊ မိတ်ကပ်နဲ့ နှုတ်ခမ်းနီနဲ့ ဂါဝန်နဲ့ ပင်စယ်လ်ဟီးလ်နဲ့တဲ့၊ ဟီဟီ. . . အားကျလိုက်တာနော်”

“မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်ကိုတောင် စိတ်ပညာရှင်တွေက မိန်းမရော ယောက်ျားရော ဆွဲဆောင်နိုင်အောင် ခွဲစိတ်ကုသပြီး အခြေတကောက်ဆန်အောင် ငွေကိုပုံအောသုံးပစ်ခဲ့တာလို့ ပြောကြတယ်”

မျက်နှာသစ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးမြောက်သွားသောအခါ အင်နီက သူ့မျက်နှာ ရှင်းရှင်းသန့်သန့်ကို မှန်ထဲ တိုးကပ်ကြည့်ရင်း. . .

“ဟင်. . . နှုတ်ခမ်းမွေးက ပြန်ထွက်လာပြန်ပြီဟာ၊ အမွှေး

နှုတ်ဆေးကလည်း တစ်ပတ်လောက်ပဲ ခံတယ်ထင်တယ်ဟာ.. ဒုက္ခပါပဲ”

“အေးပေါ့ဟယ်.. တစ်ခါကျွတ်ပြီး တစ်သက်လုံး ပြန်မပေါက်တော့ရင် သူတို့ဆေးကြောင့် ကုမ္ပဏီ ဒေဝါလီခံသွားရမှာပေါ့။ စီးပွားရေးသမားတွေပါဟာ.. အကောင်းဆုံး ဘယ်လုပ်မှာလဲ”

“ကဲ.. ငါဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီဘောင်းဘီနဲ့ အတွင်းခံတွေ လောင်ဒရီ သွားပေးဖို့ မေ့မနေနဲ့ဦး ဟယ်လင်”

သူ အိမ်က ဝတ်လာသော ဂျင်းပြာနှင့်တီရှပ်အဖြူကို ပြန်ဝတ်သည်။ ဝေါကင်းရှူး စီးသည်။ ခေါင်းက ဆံပင်ကို ယောက်ျားလေးတွေလို ပြန်ပြီးသည်။ လျှာတိုဦးထုပ်လေး ဆောင်း၍ မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ.. အောင်နိုင်နိုင် ပြန်ဖြစ်သွားပြီ”

“တကြင်နာတောင် ဟယ်လင် ပေးချင်လာပြီနော်”

တကယ်လည်းချောမောနုပျိုသော ယောက်ျားစစ်စစ် ပုရိသတသစ်ကလေး မှန်ထဲက ထွက်လာသည်လေ။ ဟယ်လင်က နောက်က ဖက်တွယ်လာသည်။

“လူကို ဘယ်လိုအစားထဲက ထင်လို့လဲ မဟယ်လင်.. ဖယ်စမ်းပါ။ အပေါအပဲတွေ လိုက်စားတတ်တဲ့ ယောက်ျားလေးထဲ တို့မပါဘူး”

“မရဘူး.. မရဘူး၊ အာပွားမပေးရင် မပြန်ရဘူး”

“အစားပုတ်မတွေ့ဆို အောင်နိုင်နိုင်တို့က အင်မတန် ရွံတာ၊ ဟေး.. အပျက်မ ဖယ်ဆိုဖယ်နော်”

အတင်းပင် ဖမ်းချုပ်၍ အိပ်ရာပေါ် တွန်းချပစ်လိုက်ပြီး ကျောပိုးအိတ် ကောက်ဆွဲ၍ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

“အကောင်နော်.. လမ်းမှာ ကုန်နေနဲ့သွား၊ ညဉ့်ကြီး ခါမသွားနဲ့၊ လိုက်လာလိမ့်မယ် ခေါ်တော့တွေ”

ဟယ်လင်အသံ နောက်မှာ ချန်ခဲ့သည်။

ဟယ်လင် အဆောင်ထဲကနေ လမ်းမပေါ်ရောက်တော့ ညဉ့်ကြီးနာရီကျော်နေပြီ။ ကားအသွားအလာနည်းသော ယောက်လမ်း(လမ်းကြား)မို့ ချာတိတ်တွေ ဘောလုံးကစားနေကြသည်။

အဝင်တုန်းက လှမ်းစထားသောအုပ်စု သူ့ကို မမှတ်မိ။

သူ ကျားကျားလျားလျား ခပ်တည်တည် ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။

ကြည့်စမ်း.. ဖြန်းခနဲ ကြည်နူးဝမ်းသာသော စိတ်ငုံ့ကလေး သူ့ရင်ထဲ တိတ်တဆိတ်ဝင်လာသည်။ ခပ်တည်တည် ခပ်တောင့်တောင့် လမ်းလျှောက်ရင်း ငါယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလား ငါတစ်ယောက်တည်းပေမယ့် မာကျူရီ မလင်းတလင်းအောက်မှာ လုံခြုံနေပါလားဟူသောစိတ် ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်စပူး ကျေနပ်နေမိရင်း.. အင်း.. လူတကာတွေ တစ်ဘဝထဲ တစ်မျိုးပဲ နေသွားရပေမယ့် ငါက နှစ်ဘဝစာ နှစ်မျိုးနေထိုင်ခွင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာပါကလားလေ.. ဟူသော ခပ်ဆန်းဆန်းအတွေးလေး ဝင်လာ၏။

မိန်းမလိုလည်း နေလို့ရ၊ ယောက်ျားလိုလည်း နေလို့ရ.. ဟာဟ.. ဟူသော အပျော်ရယ်ကလေးပင် လမ်းလျှောက်ရင်း လိုက်မိသေး။

သမ္မတရုံကို ကျော်၍ လမ်းကူးရင်း အောင်ဆန်းကွင်းဘက် ချိုးဆင်းခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်၌ ကားတွေ ဖြတ်သွားနေသော်လည်း ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင်မူ လူအသွားအလာ ကျဲပါးနေသည်။

သူ အေးဆေးစွာ လမ်းလျှောက်ဝင်လာသော အောင်ဆန်း ကွင်းအနောက်ဘက် အထူးတန်းပွဲကြည့်စင်ဘက်လမ်းက ပို၍ လူသူ ကင်းရှင်းနေ၏။ ထိုစဉ် နောက်က အရိပ်တစ်ခု . . လမ်းမီးရောင် ကြောင့် သူ့ကို အုပ်မိုး၍ ရွှေ့သွားသည်။

သူ ဒိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့်သာ လျှောက်နေမိ သည်။ သို့သော် . . . ကျောက် သိပ်မလုံချင်တော့ပြီ။

လူသူရှင်းနေသည်မို့ ပါဝါလျှော့ချ၍ ခပ်နွဲ့နွဲ့ လျှောက်မိ သမျှ ချက်ချင်းပါဝါပြန်တင်၍ ခပ်တောင့်တောင့် ကျားကျားလျား လျားဖြစ်အောင် ပြင်လျှောက်ရင်း ခြေလှမ်းကိုလည်း မသိမသာ သွက်လိုက်သည်။ သို့သော် နောက်က ခြေရှုပ်သံက ပိုမိုနီးကပ်လာ သည်ဟု ထင်ရသည်။

ဘုရား . . . ဘုရား . . . ။

ကားမီးလှမ်းထိုး၍ နောက်လူအရိပ်က အောင်ဆန်းကွင်းကို ကာရံထားသော အုတ်နံရံတွင် ဘွားခနဲ လာပေါ်ပြီး သူ့နောက်ဆီ ရွှေ့လျှော့ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဦးထုပ်နှင့် လောင်းကုတ်ကြီးနှင့်။

သူ၏ရင်ခွန်သံကို သူပြန်ကြားလာရသည်။ ခြေသံက ကပ် သည်ထက် ကပ်လာ၏။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့အနေဖြင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ က စီးကရက်ဘူး ဆွဲထုတ်၍ လမ်းလျှောက်ရင်း ဂက်စ်မီးခြစ်နှင့် မီးညှို့လိုက်သည်။ လိုက်လာသူကို ငဲ့စောင်း၍ပင် သူ မကြည့်ရဲသေး။

လိုရမယ်ရ ဂစ်မီးခြစ်ကို (+)ဘက်ခလုတ် တွန်း၍ ဂက်(စ်) အကုန်ဖွင့်ပြီး ညာလက်နှင့် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ရင်း ဆက်လျှောက် နေမိသည်။ နောက်ထပ်ခါတ်တိုင်နှစ်တိုင် ကျော်လျှင် ပို၍လင်းလင်း ချင်းချင်းရှိပြီး လူစည်သော မြောက်ဘက်ထိပ် ရောက်တော့မည်။ သည်နေရာက အနည်းငယ် မှောင်ရိပ်ကျသည်။

အလို . . . နောက်က ပြေးလိုက်လာသောခြေသံကို စကြား သည်။

“ဒီ . . ဒီမှာ . . ခ . . ခဏ”

သူ ပြေးမည်ကြံလိုက်ပြီးမှ အက်ရှရှအသံက ထစ်တစ်တစ် နွဲ့လှနေ၍ ဖတ်ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ ရင်ဆိုင်မည်။ လက်ထဲ၌လည်း ဂက်စ်လက်နက်က ရှိနေသည်ပဲလေ။ ငါယောက်ျားပဲ။

“ဘာကိစ္စလဲ!”

သူ လှည့်မေးရင်း အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ဟိုး . . ဟိုး . . မီးတစ်တို့လောက်”

ကားမီးနှင့် ကုတ်အင်္ကျီနှင့်လူ၏မျက်နှာကို သူ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ မျက်တောင်တုနှင့် မိတ်ကပ်အဖွေးသားမျက်နှာ . . ။ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲတွင် စီးကရက်အသစ် ခဲထားသည်။ သူ စီးကရက် ဖွာရင်း သက်ပြင်းမသိမသာ ချလိုက်မိသည်။

ကုတ်အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆွဲဖွင့်၍ ဟပြရင်း . . .

“များကို သဘောမကျဘူးလား မောင်၊ မောင်ကို အကောင်း ဆုံး ပြုစုပါမယ်၊ ရှန်ပီန့်လည်း တိုက်မယ်၊ များအပေါ်စား မဟုတ်ဘူး၊ သမ္မတဟိုတယ်မှာ တည်းနေတာ”

ဒစ်ပိုတွေ ထိုးထား၍ မိန်းမအစစ်လို ရုန်းကြနေသော ရင်သားတွေကို အနက်ရောင် အကောင်းစားအောက်ခံအင်္ကျီနှင့် ဖုံးအုပ်တုပ်နှောင်ထားသေးသည်လေ။ ကားမီးနှင့် ဖတ်ခနဲ ဖွင့်ပြ၍ ရှက်ရွံ့ဟန်နှင့် ပြန်ဖုံးသွားလေ၏။ ဆံပင်တစ်ဖုတ်က နဖူးပေါ် ပြုတ်ကျလာသည်။

“မီးရောင်အောက်က မောင် ဖြတ်သွားကတည်းက မြင်လိုက်တယ်။ ခိုက်လို့ အရဲစွန့်ပြီး လိုက်လာတာ၊ ကြောက်လိုက်တာ.. ခြေဖျားလက်ဖျားတောင် အေးနေတယ်၊ တွေ့လား ဒီမှာ”

မီးခြစ်ဆုပ်ထားသော သူ့လက်ကို ဖတ်ခနဲ လာကိုင်၏။

အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဝါသနာမပါဘူးဗျ”

“ဝါသနာဆိုတာ မွေးယူလို့ရပါတယ်၊ မောင် မမကို ခိုက်သွားစေရမယ်.. လာပါ”

“လက်ကို လွှတ်ဗျာ၊ ရော့.. မီးတို့ချင်တယ်ဆို၊ ဒီမယ်.. မီးခြစ်”

စီခနဲ သွားတွေက ရဲခနဲ နှုတ်ခမ်းကြားက ထွက်ပေါ်လာ၏။

“မောင် အသုံးလိုရင် အစိမ်းတစ်ရွက်တောင် မမက ပေးနိုင်ပါတယ်.. ရာတန်အစိမ်းနော်”

ပြောပြောဆိုဆို သူကမ်းပေးသော အပေါစားမီးခြစ်ကို လှမ်းယူ၍ နှုတ်ခမ်းထောင့်က စီးကရက်ထိပ်ဆီ ရွှေ့ယူသွားသည်။

သူ ခုမှပင် သတိရ၍..

“နော်.. ဦး”

သူ တားချိန်မရလိုက်။

“ဂျစ်!..”

“ဟုန်း!.. ရဲ့!.. အဲ!..”

“ဟမလေး.. အား!.. အား!.. သောက်ပလုတ်တုတ်တုတ်.. အား!.. အား!..”

နဖူးရှေ့ ကျနေသော ဆံပင်ဖုတ်ကို ဂက်(စ်)မီးတောက်ရှည်က ဟုပ်ခနဲ စွဲတော့သည်။ မမဆိုသူ အထိတ်တလန့် ငြိမ်းသတ်၍ အခြေအနေ ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်နေစဉ်..

ဟိုက်.. လစ်မှ။ သူ ကြိုး၍ ပြေးထွက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

နောက်ကျဖနောင့် သစ္စာဖောက်။

ဆံပင်ညော်နဲ့ မျက်တောင်ညော်နဲ့တွေ့က လေဟုန်ကြောင့် ခြေကုန်သုတ်နေသည့် သူ နှာဝနောက် တောက်လျှောက်ကြီး လိုက်၍ လာနေပါသေးကောလား။

ဘုရား.. ဘုရား.. ဟုတ်ပါ။ ဆံပင်နဲ့မျက်တောင်က ဖယောင်းစော် ညှော်လိုက်တာ။

- ထိုင်ရာမှလျှင်
ခုပင်ကောက်ထ
ဖြည့်၍ရသည်
ဒါနသီလ
အစရှိသည့်
ကိုးပါးသောပါရမီ။
- ပြုသုဂိုမှ
(ခံစားရမှု)
ဖြည့်၍ရသည်
ခန္တီသောပါရမီ
ပြုသုကျေးဇူးရှိနေပြီ။
- ယနေ့မှ..စ
မြတ်ဗုဒ္ဓကို
ခန္တီစံဖြင့်ပူဇော်မည်
ပြုသုကိုလည်း
ထိုကုသလ..
မျှ..ဝေ..မည်။

အခန်း(၄) အနုပင်နိဒါန်း

“ မယ် ဒကာမင်းအောင်မော်ရဲ့ ကျုပ်တို့မြန်မာပြည်မှာ သုံးနေကြတာက သုဗေဓအလင်္ကာကျမ်းထဲက ပုဒ်ရဲ့အပြစ်ရှစ်ခု၊ ဝါကျအပြစ်ကိုးခု၊ ဝါကျအနက် အပြစ်ခြောက်ခု ဆိုတဲ့စည်းအတိုင်း သုံးနှုန်းရေးသားနေကြတယ်။ အဲ... သုဗေဓအလင်္ကာကျမ်းဆိုတာ ကို ကြားတောင်မကြားဖူးသူတွေ စာရေးနေတာ ကဗျာရေးနေတာ လည်း ဒုနဲ့ဒေးပါပဲ... ကာဗျဒသအလင်္ကာကျမ်း၊ ကာဗျပကာသ အလင်္ကာကျမ်း၊ ဝါကျဘာဠာလင်္ကာရကျမ်း၊ သာဟိတ ဗိမ္ဗကာ

၅၆ နတ်ရွာစိုး

အလင်္ကာကျမ်း၊ ရသဂင်္ဂါရေ အလင်္ကာကျမ်း၊ ဒသရူပဒသ အလင်္ကာ
ကျမ်း၊ ကုဗါလျနန္ဒ အလင်္ကာကျမ်း၊ ဇာဗျလင်္ကာရသုတ္တဝရတ္ထိ
အလင်္ကာကျမ်း၊ သရသွတီ ကဏ္ဍာဘရဏ အလင်္ကာကျမ်း ဆိုတာ
တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်ဆိုတာကို နာမည်တောင် မကြားဖူးကြ
သူတွေလည်း စာရေးပြီး ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်နေကြလေရဲ့။

“မှန်ပါဘုရား... တပည့်တော်တောင် အခု အရှင်ဘုရား
မိန့်မှပဲ ကြားဖူးပါတယ်၊ တပည့်တော် လေ့လာခွင့်ရချင်ပါတယ်
ဘုရား”

“ကျုပ် ပိဋကတ်တိုက်မှာ တချို့ရှိတယ် ဒကာမင်း... လာ
လေ့လာပေါ့၊ အလင်္ကာကျမ်းတွေ လေ့လာနိုင်ရင်တော့ မောင်တို့
ရေးနေတဲ့ စာပေသစ်နဲ့ မော်ဒန်၊ ပို့စ်မော်ဒန်တွေ ပိုပြီးပြောင်မြောက်
လာလိမ့်မယ်... လင်းလက်လာလိမ့်မယ်၊ ကဲ... ပြန်ဦး၊ ကျုပ်
နိုင်ငံတကာသတင်း နားထောင်ချိန် ကပ်နေပြီ”

သူ ရှိသေ့စွာ ဝတ်ပြုနေစဉ် ဆရာတော်က နိုင်ငံတကာ
သတင်းကို တဂျစ်ဂျစ် မြည်နေသော ရေဒီယိုလေးနှင့် ဖမ်းနေပြီ
ဖြစ်သည်။ အလို... ဘုန်းကြီးက အင်္ဂလိပ်လို လွှင့်သောလိုင်းကို
ဖမ်းယူနားထောင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အာဂ ဆရာတော်ပါပေ...။
ပကာသန ဘာမှမရှိသော ဝိဟာရလေးနှင့် ဖြူပတ်နောက်ဆုံးရထား
ထင်သည်။ ဖြတ်သွားသံ ကြားရ၏။ သူ ကျောင်းဝင်းထဲက ထွက်လာ
တော့ ညဉ့်ကိုးနာရီခွဲတော့မည်။

“အင်း... ငါလေ့လာဖူးတာက ပုပ္ပါးဦးကျော်ရင် အမည်ခံ
လယ်တီဦးကောဝိဒရဲ့ ကဝိဘရတီကျမ်းနှစ်တွဲ၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း

ရာအေးနှင့် မုန့်ဝမ်းဝတ္ထု ၅၇

ရေးတဲ့ ကဗျာသာရတ္ထ သင်္ဂြိုဟ်လောက်ပဲ သိထားတာပါလား၊ ဆရာ
တော်ဆီမှာ ငါလေ့လာစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ငါ့အားကစားရုံ
ပြင်နေတုန်း ဒီကျောင်းဝင်းထဲ ညပိုင်းသင်တန်း လာဖွင့်မိတဲ့အကျိုးပဲ”

သူ ဘုန်းကြီးကျောင်းလမ်းကြားမှ စတော့ဂိတ်ခုံး(သိမ်ဖြူခုံး)
ပေါ် တက်လာခဲ့သည်။ ဆောင်းနှင်းတွေ ဝေ့သီကျလာနေ၏။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

မထပ်မှတ်စွာ နှင်းတွေ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ကျလာခဲ့သည်ကို သူမ သဘောကျသည်။ ရာသီသုံးခုထဲတွင်လည်း ဆောင်းကို သူမ အနှစ်မြှိုက်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သည်နေ့ည၌ စာမေးပွဲနီးလာ၍ အားစိုက်ခွန်စိုက် စာသင်နေမိ၍ ခါတိုင်းထက် နောက်ကျမှ ဝိုင်းကျ။ ရှင်အိမ်က ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ လမ်း(၅၀)မှ တပည့်လေးနှင့်အတူ ပြန်လာရင်း.. လိုက်ပို့ပေးရဦးမလား.. ဟုဆိုသော တပည့်ကို..

“နှင်းတောထဲ ဆရာမတစ်ယောက်တည်း လျှောက်ချင်လို့ လျှောက်နေကျလမ်းပါကွာ”

ဟု ဆို၍ သူမ ငြင်းခဲ့သည်။ နှင်းတွေ သူမဝန်းကျင်ကို ခြုံထားသဖြင့် လုံနေသည်ဟုလည်း တင်စားခဲ့သည်လေ။ ခပ်ပါးပါး အနွေးထည်အသစ်ကလေးကိုလည်း ထုတ်ဝတ်ခွင့် ရသည်မဟုတ်လား။

ခုံးတံတားပေါ်ကနေ နှင်းတောထဲ ခေါင်းထိုးထွက်ခွာသွားသော မြို့ပတ်ရထားကို သူမ ခဏလေး ငေးမောကြည့်လိုက်မိသေးသည်။ ခုံးဆင်းဘက် ရောက်လာ၏။ နှင်းတွေ ပို၍ သိပ်သည်းလာသည်။ သူမဝန်းကျင် ဆယ်ပေခန့်ကိုသာ မြင်ရတော့သည်။ ခုံးဆင်း အလယ်လောက် ရောက်လာ၏။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာကားများ ဟိုးက မီးပွိုင့်တွင် ရပ်တန့်နေကြသည်ကို နှင်းမှုန်ကြားက ဝါးတားတား လှမ်းမြင်နေရသည်။

ထိုစဉ်..

“မိန်းကလေး.. မင်းဆလင်းဘက် အသာတကြည် ပေးမလား၊ အရှက်တကွဲနဲ့ အသားအနာခံမလား”

“ရှင်!..”

ဘယ်ဘက်ဘေး နှင်းတောထဲက ဂျာကင်အင်္ကျီနှင့် လူနှစ်ယောက် ဘွားခနဲ ထွက်လာပြီး သူမဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်က ညှပ်၍ လမ်းလျှောက်ပါလာသည်။ အိတ်ကို လှမ်းကိုင်လာသည်။

“နာရီနဲ့လက်စွပ်ပါ ချွတ်လိုက်စမ်း၊ မြန်မြန်လုပ်.. ဟိုမှာ မီးပွိုင့်မစိမ်းခင် ချွတ်ဆိုချွတ်”

သူမ ဆလင်းဘက်ကို ချိုင်းကြားနှင့် ပို၍ဖိကပ်ညှပ်ရင်း လက်စွပ်ပါသော ညာဘက်ကိုလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်မိသည်။ တဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးရန် ရပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ညာဘက်က ဦးထုပ်ခပ်ငိုက်ငိုက်လူက လက်ထဲက မောင်းချဓား ဖွင့်၍ သူမနံကြားကို ထောက်လာသည်။

လူသူကင်းရှင်းနေသည်။ အတင်းဆွဲလုနေသောကြောင့်

အိတ်ကို သူမ အရင်ပေးရင်း.. .

“အိတ်ထဲမှာ ငွေတစ်သောင်းကျော်နဲ့ ဆွဲကြီးရှိတယ်.. .
ယူသွား၊ မသွားရင် အော်လိုက်မှာနော်”

“နှင်းတောထဲ မင်းအသံမထွက်ခင် ဟောဒီမီးသွား မင်း
ကိုယ်ထဲ ဝင်သွားမယ်၊ ချွတ်စမ်း စိန်လက်စွပ်.. . လုပ်လေ”

ထိုစဉ်.. .

“ပြောင်း!”

အသံနှင့်အတူ ဘယ်ဘက်က အရိပ်တစ်ခုက အိတ်ကို
ထားသူကို ပလက်ဖောင်းပေါ် လှဲသိပ်လိုက်၏။ ညာဘက်က မီး
သမားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ဗီမှာ မီးနော် ဟေ့ကောင်.. . ထိုးမှာ၊ မင်း ငါ့ရုပ်ကို မြင်
လွှာပြီ”

လဲနေသူက တစီးတီး ညည်းနေသည့်ကြားက အိတ်ကို
လည်းကောင်း(သူ့ကပ်ပယ်အိတ်ကိုလည်းကောင်း) ကျစ်ကျစ်ပါ
အောင်ဆုပ်ရင်း.. .

“ရှင်းပစ်ကွာ.. . မြန်မြန်”

“အမျိုးသမီး မီးပွိုင့်နားထိပြေး၊ အဲဒီကစောင့်၊ သွား.. .
ခင်ဗျားကို ထိမယ်”

သူမ အရင်ပြေးထွက်ရင်း မှောင်ရိပ်ကျကျနေရာမှ လည်
ပြန်ကြည့်မိသည်။ ကားမီးရောင်အောက်တွင် အထင်းသား မြင်လိုက်
ရသည်က ကယ်တင်ရှင်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ မီးသမားနှင့် အချီအချ
စကားပြောနေသည်။ အိတ်ကိုင်ကောင်က နောက်မှ ထလာနေ

သည်။ သာသာလေးပင် ကယ်တင်ရှင် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ နောက်
ကကောင် ပြန်ခွေကျသည်။ မီးသမားလက်ထဲကမီး သူ့ဆီ ပါသွား
သည်။ သူ ဘာပြောလိုက်သည်မသိ။ အသာတကြည်ပင် အိတ်နှင့်
မီးကို လဲ၍ နှစ်ကောင်သား ခုံးပေါ် တက်ပြေးသွားသည်။

သူ အိတ်ကို ကိုင်၍ မီးပွိုင့်ဘက် လျှောက်လာနေသည်။
မှောင်ရိပ်ထဲက သူမ ငြိမ်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ ဒါ တမင်
ဇာတ်လမ်းထွင်တာ။ အိတ်ကိုင်ရင်း သူမကို ကျော်သွားသည်။ မီးပွိုင့်
နား ရပ်၍ ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ရှာနေသည်။

မီးပွိုင့်နားတွင် လူခြေပြတ်မနေပါလေတော့။ သူမ သူ့ဆီ
ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။ ဟင်းဟင်း.. . ခပ်ပေါပေါ ရှုပ်ရှင်စီဒီယို ဇာတ်
ကွက်မျိုး ခင်းကျင်းလာခြင်းဟုသာ သူမ ယုံကြည်လိုက်မိသည်။

သူ့တိုက်ကွက်တွေက ဘာအင်အားမှ မပါ။ ပါးပုတ်တမ်း
ကစားသလောက်ပင် အားမပါ။ လူဆိုးလုပ်သူတွေကလည်း ထိမှ
ထိရဲ့လားမသိ။ တမင်လွဲချပြီး ညည်းနေပုံက သရုပ်မပါလိုက်တာ။
သူ လှည့်ကြည့်သည်။ သူမကို မြင်မှ.. .

“ဟင်.. . မင်းက ဘယ်က ထွက်လာတာလဲ၊ မီးပွိုင့်နား
စောင့်နေပါလို့ ပြောထားသားနဲ့”

“ဇာတ်တိုက်ထားတဲ့ပြဇာတ် ကြည့်နေတာရှင့်၊ လဲနေတဲ့
ရန်သူကို ဇာတ်လိုက်က ဆွဲတောင် ထူပေးလိုက်သေးတယ်”

“ပျော့ကွက်တစ်နေရာတည်းကို နှစ်ခါထပ်ဆော်ထားတာဗျ၊
မတော်လို့ တစ်သက်လုံး ဒုက္ခတပြစ်သွားရင်.. . ကျွန်တော့်တာဝန်
မကင်းဘူးလေ”

“လန်ကြွတ်ဇာတ်ဆိုတာ ပိုမိုပြင်သွားတာပေါ့ရှင်၊ ပေး... ကျွန်မအိတ်၊ လိပ်စာတို့ နာမည်တို့ လိုက်ပို့ပါရစေတို့ ကျွန်မအိတ်က ဘာမှ ရှင်မမျှော်လင့်ပါနဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားတောင် ကျွန်မ မပြောချင်ပါဘူး”

“ဟာ... ဗလာချီကြီးပါလား၊ ရော့... ရော့... မင်းအိတ်၊ ပြဇာတ်တဲ့လား... ဟင်းဟင်း၊ မင်းစိတ်ထဲ အဲ့လိုပဲ ထင်လိုက်ပေ တော့၊ ကျုပ်ကတော့ အဲ့လိုမှန်း ကြိုသိလည်း ကူညီသင့်တဲ့ကိစ္စမို့ ဝင်လုပ်မိမှာပဲ၊ ကဲ... သွားပြီ”

သူမ ငူငေါင်၍ ယောင်တောင်တောင်ကြီး ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့ကျောပြင်ကို ခပ်ဝေးဝေးထိ သူမ လှမ်းကြည့်နေခဲ့မိပေါ့။ သူ နောက်ဆုံးပြောသွားသောစကားက သူမကို ပုတ်နှိုးလိုက်သလို... ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။

“ပြဇာတ်တဲ့လား... ဟင်းဟင်း”

(သူ့မဲ့ပြီးက နာကျင်မှု ခါးသက်မှု စွက်နေသည် ထင်သည်)

“မင်းစိတ်ထဲ အဲ့လိုပဲ ထင်လိုက်ပေတော့... ”

(ကျုပ်ကတော့ အဲ့လိုမှန်း ကြိုသိရင် ဝင်မကူပါဘူးဟု ဆက် ပြောတော့မည်ဟု သူမ ထင်လိုက်သည်။ ဝင်လည်းကယ်ရသေး၊ အထင်လည်း အလွဲခံရသေး... ရန်တောင် အတွေ့ခံရသေးသည်ပဲ။ သည်စကားကလွဲပြီး ဘယ်သူက ဘာပြောမလဲ။)

အဲ... သူကတော့ ပြောသွားသည်။

“အဲ့လိုမှန်း ကြိုသိလည်း ကူညီသင့်တဲ့ကိစ္စမို့ ဝင်လုပ်မိမှာပဲ” တဲ့... ။

သူမှန်တယ်ထင်တာကို(ကာယကံရှင်က သောက်တလွဲ ထင်တာတောင်)သူလုပ်စရာရှိတာကိုတော့ လုပ်ရမှာပဲဆိုသော သဘော။ သူ့အတွင်းစိတ်အနေအထား။

ဟယ်... ငါများ မှားသွားပြီလား... ပဲ။

အင်း... ဒါဆိုရင်...

“ပျော့ကွက်တစ်နေရာတည်းကို နှစ်ခါထပ်ဆော်ထားတာဗျ၊ မတော်လို့ တစ်သက်လုံး ဒုက္ခိတ ဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော့်တာဝန် မကင်းဘူးလေ... တဲ့၊ ရန်သူကို ညှာတဲ့စကား... သူ ဘာလို့များ ပြောသလဲ၊ ပြီးတော့ ဘာလို့ ရဲလက်မအပ်သလဲ”

သူမ စဉ်းစားရင်း ခြေထောက်နှစ်ချောင်း သယ်ဆောင်ရာ နောက် အလိုလို ပါလာနေ၏။ ပျော့ကွက်တစ်နေရာတည်းကို နှစ်ခါ ထပ်ဆော်ထားတာဗျ။

သူမ ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ အိတ်လုသူ ပြန်ထ၍ နောက်က အဝင်တွင် သူ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖနောင့်နှင့် ဆတ်တင် လိုက်သည်က ဝှံ့ဆုံဖြစ်နေသည်ကို သူမ ပြန်သတိရသည့်အပြင် ထိုသူ ပထမ လဲကျနေတုန်းကလည်း ဝှံ့ဆုံကိုပင် လက်အုပ်၍ အထုပ် ပိုက် ညည်းနေသံ ပြန်လည်မြင်ကြားလာသည်။ မှန်သည်။ တစ်သက် လုံး လူညွန့်တုံး ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်သွားနိုင်သည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း သူ့ဆွဲထူပေးခြင်းနှင့် ပေရှည်မည်ဖိုး၍ သက်ဆိုင်ရာ မတိုင်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ငယ်တဲ့အမှု ပပျောက်စေပေါ့။

သူမအိတ် သူမဖွင့်၍ စစ်မိသည်။ ဘာမှ အပျောက်အရှ မရှိ။ အင်း... သူသာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် ငါ့ဆက်ဆံ

၆၄ နတ်ရွာစိုး

ပြောဆိုလိုက်ပုံက...ဟား... ငါ့ကိုများ အထင်သေးသွားပလား။

ယောက်ျားပီပီ တည်ကြည်သော သူ့မျက်နှာကို အခုမှ သူမ
လက်ခနဲ ပြန်မြင်ယောင်လာ၏။ အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်
မျက်စိထဲက ထွက်ပဲမထွက်တော့။

သူကပြောတယ်
သဘောသဘောကောင်းဟန်နဲ့...
“ပင်လယ်ရေပါကွာ
ဘယ်သူသောက်သောက်”...တဲ့။
ဘယ်သူမှမသောက်ဘူး
ခင်ဗျားပဲသောက်
ဒီလောက်ငန်တာကြီး
ထို့...ထွမ်...နဲ့
ခင်ဗျားပဲ အ...ရေးသေးသေးတင်
အံ့ဟ...အံ့ဟ...။

အခန်း(၅) သဘာဝပြီပြီ အချစ်ပီပီ

UNITY KARATE CLUB & GYM

ခြံဝင်းကလေးနှင့် မိုးလုံလေလုံ အားကစားရုံကလေးသည် သူ့အိပ်မက်ကလေးအတိုင်းပင် ဖြစ်တည်လာခဲ့သည်။ အားကစားရုံ ထဲတွင်ပင် ရုံးခန်းနှင့် အိပ်ခန်း၊ မီးဖိုနှင့် ထမင်းစားခန်းပါ တွဲလျက် တည်ဆောက်ထားသည်။ လက်စသိမ်းလုပ်ငန်းများ မနေ့က ပြီးစီးသဖြင့် ယနေ့ သန့်ရှင်းရေးနှင့် လိုအပ်သော ပရိဘောဂများ နေရာချရန် ဒီးဒီး၊ ဂျေကိုနှင့် ဝင်းမိုးပါ သူ့အားကစားရုံထဲ ရောက်ရှိနေသည်။

မနက်ပိုင်း အလုပ်များ ဝိုင်းလုပ်ကြပြီး အပြင်က မှာထား

သည်များနှင့် နေ့လယ်စာ စားရန် ဒီးဒီးနှင့်ဂျေကိုက ပြင်ဆင်နေသည်။ ဒီးဒီးက...

“ကိုမင်း မှာထားတာတွေက များလှချည်လား”

“ဧည့်သည်နှစ်ယောက် လာလိမ့်မယ်၊ တို့ တစ်ခါပြောပြဖူးတဲ့ မောင်မစ္စက နှစ်ယောက်ပေါ့၊ သူတို့ကို ယောက်ျားစစ်စစ်လေးတွေ ပြန်ဖြစ်လာအောင် စည်းရုံးမလို့ ဒီးဒီးရေ”

တံမြက်စည်း ချရင်း လက်အိတ်ကို ဖုန်ခါနေသောဝင်းမိုးက...

“မန္တလေး F.M က သျှိုနဲ့ကော်နီတို့ တင်ဇာမော်တို့ အင်တာဗျူးလေးတစ်ခုကွာ... ပျော်စရာလေး၊ ကော်နီတို့ အင်္ဂလိပ်စကား သပ်ကြတယ်တဲ့၊ ဟေ့... ဟေ့... မီးပွိုင့် RED နေပြီ၊ STOP STOP ၊ ဟော... ပွိုင့် GREEN သွားပြီ၊ DRIVE DRIVE တဲ့၊ အဲလောက် တော်ကြ... အဲလိုတောင် ပြောနိုင်ကြသတဲ့၊ မကော်တို့ အင်္ဂလိပ်စကား မတတ်လိုက်ဘူး၊ လာသင်ပေးတဲ့ နိုင်ငံခြားသား ဆရာကတော့ ဗမာစကား တတ်သွားသတဲ့... ဟား... ဟား... ဟား”

ဂျေကို ပန်းကန်တွေ ရေသုတ်၍ စီချရင်းက...

“အခုလည်း ကိုမင်းက ဂျယ်နှစ်ယောက်ကို ယောက်ျားဖြစ်အောင် ပြင်နိုင်သင်နိုင်မလား၊ ကိုမင်းကိုယ်တိုင်ပဲ များတို့ကလေ... များသင်ပေးချင်တာကလေနဲ့... ဖင်လေး လိန်ကျစ်လိန်ကျစ်ပြီး ကျန်ခဲ့မလားပဲ၊ ကိုမိုး ဆိုလိုချင်တာ အဲဒါမူတ်လား”

ဂျေကိုက ထွန်ပြရင်း ပြောသမို့ ဟာသမြောက်နေ၏။

ကိုမိုးက... အစစ်ပဲ... အစစ်ပဲ... ယူနတီ ကရာတေးကလပ် အလှဖန်တီးသည် ဟူ၍ စကားဆက်သည်။

ဒီးဒီး တလှုပ်လှုပ် ရယ်ရင်း...

“ဂျေကို ငါက နင့်အကြောင်း အကုန်သိထားတာနော်၊ နင်အခုန လုပ်ပြပုံက နင့်ဘဝဟောင်းကို ပြန်ပြလိုက်သလိုပဲ၊ ကိုမိုးနဲ့ ကိုမင်း သူ့အရင်ဘဝကို မေးကြည့်... ခွဲခွဲ”

“ဒီးဒီးနော်... နင် ချေးခြောက်ရေမနူးနဲ့”

ထိုစဉ် ခြံတွင် တက္ကစီကားတစ်စင်း ဆိုက်လာသည်။

အင်နီနှင့်ဟယ်လင် ဆင်းလာသည်။

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ငါဧည့်သည်တွေ လာကြပြီ”

တော်ပါသေး၏။ သူ မှာထားသည့်အတိုင်း ယောက်ျားလေးတွေလို ဝတ်စားလာကြသည်။ နွဲ့တဲ့ဟန်ကတော့ ချွတ်ချ၍မရကြသေး။

“လာကြ... လာကြ... လေ့လာရေး အထူးဧည့်သည် တော်တွေ၊ ထမင်းပွဲနဲ့ အဆင်သင့်ပဲ”

အင်နီက ကူခြေရနေသည်။ တမင် ခပ်တည်တည် လုပ်နေခြင်းလည်းဖြစ်မည်။ ဟယ်လင်က ကနွဲ့ကလျ လုပ်ရင်း...

“ဟယ်... စားသောက်ပွဲ ရှိတယ်လို့ ကိုမင်းက ကြိုမပြောဘူး”

“ဘာလဲ... တဝတပြီ စားလာလို့လား”

“မူတ်ပေါင်... ဒီလိုမှန်းသိ ညဉ့်က ဝမ်းနှုတ်ဆေး ကြိုစားထားခဲ့မလို့ပါ”

“ကဲ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက တို့ပြောဖူးတဲ့ ဝင်းမိုးသူက ဂျေကို၊ သူက ဒီးဒီး”

“မိတ်ဆွေတို့တာပေါ့ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်က အောင်နိုင်နိုင်ပါ။ သူက ဟန်လွင်လွင်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“များကို ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ ခေါ်ကြပါရှင်၊ များနာမည် ဟယ်လင်ပါ... ဟင်းဟင်း၊ အဲဒီနာမည်ပဲ နားကျိုးနေလို့ ဟန်လွင်တို့ ဟန်လွင်လွင်တို့ ခေါ်ရင် ကိုယ့်ခေါ်တယ်တောင် မထင်လို့ လှည့်တောင် မကြည့်ဖြစ်တာ ကြာပြီ... ဟင်းဟင်း... ၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာက လည်း စောင့်စည်းအပ်သေးတယ် မှတ်လား”

ဆိုင်က မှာထားသော ပဲထမင်း ကြက်သားဟင်းနှင့် ဒီးဒီးချက်ယူလာသော ပဲကုလားဟင်းနှင့် မြိန်ရှက်စွာ ထမင်းစားကြသည်။ ထမင်းစားရင်း နောက်ပြောင်ကြည့်ရင်း ရင်းနှီးမှု ပိုရလာကြသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဝင်းမိုးက...

“တောသားနှစ်ယောက်ပေါ့နော့... လာကွာ... ဒံပေါက်တဲ့၊ ဝင်စားကြရအောင်၊ စားဖူးတယ် ရှိတာပေါ့”

“ဟာ... ဖိုးချက်၊ ငတို့ကို တောသားဆိုပြီး ဒီကုလားတွေ အိုးလူးထမင်းတွေ ပုံကျွေးတယ်ကွ”

“ရှူးတိုးတိုး... အောက်မှာ ကြက်သားတုံးကြီး ထမင်းနဲ့ ဖုံးပြီး မတော်တဆ ပါလာတဲ့ပုံပဲ၊ ကုလားတွေ မသိဘူးကွ” တဲ့။

တဝါးဝါး ဖြစ်သွား၏။

သူကလည်း ဖောက်ကြည့်သည်။

“တို့အိမ်ကို ထမင်းစားချိန်ဆို ရောက်ရောက်လာတတ်တဲ့

ကိုစိုင်းဆိုတာ ရှိတယ်၊ ထမင်းပွဲမြင်တာနဲ့ တံတွေးမျိုရင်း... ဟေ့... ဘာဟင်းချက်လဲဆိုပြီး ဝင်လာတယ်၊ ဝက်သားအစပ်ချက် ငရုတ်သီးထောင်းဆိုတော့... အေးကွ... ငါက အစပ်ကြိုက်တာနဲ့ အတော်ပဲဆိုပြီး ဝင်အုပ်တော့တာပဲ၊ နောက်နေ့ အဲဒီအချိန် လာပြန်တာပဲ၊ ဟေ့... ဒီနေ့ ဘာအစပ်ပါလဲတဲ့၊ ဘဲသားအချိုချက်နဲ့ ရုံးပတီသီးဟင်းချိုလို့ ပြောပစ်လိုက်တယ်၊ ဟား... အတော်ပဲ၊ ငါ လျှာတွေကွဲနေတာနဲ့တဲ့”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဂျေကိုကလည်း တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍအနေနှင့် ပါဝင်လာပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်အဘွားပြောပြတာနော်၊ ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့ သူ့အစ်ကို ငယ်ငယ်က ဖြစ်တာတဲ့၊ တောကအိမ်ကို မြို့က ဧည့်သည်လာလည်တာတဲ့၊ ဧည့်သည်ဖို့ကြော်ထားတဲ့ ငါးဖန်းမကြီးကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သွားရည်ကျနေကြတယ်၊ အဘွားက သိတော့ ထမင်းပိုင်းအပြင်ထုတ်ပြီး ဧည့်သည်ကျန်မှ ကျွေးမယ်ပေါ့၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထရံပေါက်က ချောင်းနေကြရင်း...”

“ညီလေးရေ ဧည့်သည်ကြီး ငါးကြော်နှိုက်ပြီး... တစ်မြောင်းနှစ်မြောင်း... သုံးမြောင်း...”

ဟာ... အမြီးပိုင်းပါ ပါသွားပြီ...

ဧည့်သည်ကြားအောင် ပြောနေကြတာ...

ဟိုဘက်ခြမ်းတော့ ကျန်သေးတယ်မှတ်လား အစ်ကိုရ...

မကျန်လောက်ဘူး... ဟော... ဟော... ဟိုဘက်ခြမ်း

ကို လှန်. . လှန်နေပြီ ညီလေးရေ. . .

‘ဧည့်သည်ကြီးရယ်. . . အကုန်မစားပါနဲ့’ လို့ အဖေက ထကိုအော်တာ၊ ငတ်ကြီးကျတဲ့ ဧည့်သည်ကလည်း ‘ခေါင်းတော့ ကျန်ပါတယ်ကွာ’လို့ ထကို အော်ယူရတယ်တဲ့”

ဟယ်လင်က သူ့ထက် ချောမောသော ဂျေကို ပစ်မှတ် တည်ရင်း. .

“ဒီမှာ. . . ကြက်သားလည်ပင်းရိုးတော့ များ ချန်ထားပါ တယ်နော် ကိုဂျေအတွက်”

“ကောင်မ. . . အဆီဘူးချည်း မစားနဲ့၊ ပြီးရင် ညည်းက ခါဦး မှာ. . .”

ပျော်ရွှင်ဖွယ် ထမင်းပိုင်းသိမ်းတော့ ကော်ဖီသောက်ရင်း ဒီးဒီးက ဂျေကိုဇာတ်လမ်းကို အစပြန်ဆွဲသည်။

“ကိုမိုးနဲ့ကိုမင်း ဂျေကိုဇာတ်လမ်းကို မေးကြည့်ပါလား”

“ဒီးဒီးနော်. . . နင် လူထူရင် လုပ်ပြီ”

“အချင်းချင်းတွေပဲကွာ. . . လုပ်စမ်းပါဦး”

ဘောစီ ကိုဝင်းမိုးက တောင်းဆိုလာသဖြင့် ဂျေကို မနေသာ ပါချေ။

“ကရာတေး မကစားခင် ကိုမင်းတပည့် မဖြစ်ခင်က ကျွန်တော်က ပျော့စိစိဗျ၊ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာနော်၊ အခြောက်လို့ သူငယ်ချင်းတွေက ခေါ်ကြတယ်၊ ဟင်းဟင်း. . . တစ်ညပေါ့. . .”

သူငယ်ချင်းနှင့် ဂိမ်းထဲ စိတ်နှစ်၍ ကစားနေခဲ့သဖြင့် အိမ်ပြန်ဖို့ သတိရသောအခါ ညဉ့်ရှစ်နာရီကျော်နေပြီဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းက ဆက်ကစားမယ်၊ ဒီမှာပဲ ထမင်းစားပြီး အိပ်သွားရန် ပြောသော်လည်း. . . အိမ်မှာ နက်ဖြန်အတွက် လုပ်စရာတွေ ရှိနေ၍ ပြန်မှ ဖြစ်မည်မို့ သူ ကျောပိုးအိတ် လွယ်၍ မီးခပ်ကျဲကျဲသာလင်းသော ဒဂုံမြို့သစ်လမ်းပေါ်. . . သူ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာမိ၏။ ကားတော့ ရှိနေမည် သေချာသည်။ ကြားကားပေါ့။

အရှေ့ပိုင်းဆေးရုံရှေ့နား ရောက်လာသောအခါ မှောင်ရိပ်ထဲက လူနှစ်ယောက် ရုတ်တရက် ထွက်လာသည်။

လူက ရှင်းနေသည်။

“ကောင်လေး. . . ခဏရပ်နေစမ်း”

“ဘာကိစ္စလဲဗျ. . . ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်မှ မသိတာ”

“ဒါပေါ့ကွာ... သိနေရင် တို့ကိစ္စက သိပ်လုပ်လို့မကောင်းဘူးလေ၊ ကိစ္စကတော့ နယ်မြေကြေးလေး ပါသလောက် ပေးခဲ့ဖို့ပါပဲ”

အရက်နဲ့ ထောင်းခနဲ ဝင်လာသည်။ သည်နယ်မြေ၌ သည်လိုမျိုးတွေ ရှိတတ်သည်ဟု သူကြားဖူးသော်လည်း ခုဟာက တကယ်ကြုံလာ၍ သူဖြဲသွားသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူ့မှာ ငါးရာတန်တစ်ရွက်သာ ကျန်နေသည်။ ကားခသာသာ၊ သာ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ငါးရာတန်တစ်ရွက်ပဲ... အိမ်ပြန်ကားခ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဖောင်း!... ”

“အ”

ဗိုက်ကို လက်သီးတစ်လုံး ဝင်လာသည်။ အရှိုက်မို့ အောင့်သွားပြီး အသက်ရှူကျပ်သွား၍ ဗိုက်နှိပ်၍ ခါးကိုင်းသွားရသည်။

“ပိုက်ဆံအိတ်ပေး... ကျောပိုးအိတ်ဖွင့်”

“အူး... ဘာ... ဘာမှမပါပါဘူးဗျာ”

ထပ်ဆော်တော့မည့် လက်သီးဆုပ်ကြီး လှမ်းမြင်ရစဉ်... လင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ဆိုင်ကယ်မီးက ထိုး၍ရပ်လာ၏။ ဘောင်းဘီနှင့် ဂျင်းဂျာကင် ဝတ်ထားသူ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းလာ၏။ မီးက ထိုးထား၍ ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ မသဲကွဲ။ ဟဲလ်မက်ကြီးလည်း ဆောင်းထားသည်လေ။

“ဟေ့ကောင်... မင်းဘယ်သူလဲ၊ မီးပိတ်လိုက်စမ်း”

လူမိုက်က ပြောပြောဆိုဆို ဆိုင်ကယ်ဆီ ချဉ်းကပ်သွား၏။ မီးပိတ်ရန်ဖြစ်မည်။ သို့သော် ဆိုင်ကယ်သမားက ယားခနဲ ခုန်ကန်

လိုက်၍ လန်ပြီး မြောင်းထဲ လျှောဆင်းသွား၏။

“ဖုန်း!... ရှရော!... ဝုန်း!”

နောက်တစ်ယောက်က သစ်ကိုင်းခြောက်နှင့် ပြေးရိုက်၏။ ဖတ်ခနဲ ရွှေနှစ်လှမ်း တက်၍ မျက်ခွက်ကို ထောက်လက်သီး တစ်လုံးထဲ လှမ်းကျွေးလိုက်၏။ မီးရောင်နောက်ခံတွင် အက်ရှင်ခန်း လှလှကို ကြည့်ရတာ ဝတောင်မဝလိုက်။ တုတ်မြောက်လျက်သား ကြီးနှင့်...

မောင်း!... ခွပ်!... ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွား၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုရာ”

“မင်းက ဘယ်ကလဲ”

“မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ကပါ”

“ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

“ကိုးထဲက သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ဂိမ်းကစားရင်း”

“အေး... ဒီနယ်မြေလာရင် မင်းကိုယ်ခံပညာတတ်ရင် တတ်၊ မတတ်ရင် အပြေးဖိနပ်ကောင်းကောင်း စီးလာခဲ့၊ ဒါပဲ... သွားတော့”

“မ... သွားရဲတော့ဘူးခင်ဗျ”

“ခွန်ရှစ်လမ်းဆုံထိ မီးတွေ ထိန်နေပြီပဲကွ၊ ဒီက ငါလှမ်း ကြည့်နေမယ်၊ သွားတော့... ငါက ဆေးရုံက ငါ့အဖေဆီ လာတာ”

“ကျွန်တော်လည်း... လိုက်... လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“မင်းကွာ... ယောက်ျားမဟုတ်တာ ကျနေတာပဲ၊ တုန်တုန် ယင်ယင်နဲ့ ငါလခွေးမပဲ၊ လာ... တက်... မင်းကို ကွာရိတ်ထိ

၇၆ နတ်ရွာစိုး

လိုက်ပို့ပေးမယ်”

သူ ဆိုင်ကယ်နောက်က ခွထိုင်လိုက်သည်။ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်၍ လန့်ပြီး ခါးကို ကြိုးဖက်လိုက်မိသည်။ တွန့်ခနဲဖြစ်ပြီး ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်ပါ ယိုင်ထိုးသွားပြီး ခါသလိုဖြစ်ပြီး ပိုတိုး၍ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ဖက်လိုက်မိသည်။

“မင်းလက်ကို ခုချက်ချင်း လွှတ်လိုက်စမ်း”

“ဗျာ. . .”

“လွှတ်ဆို. . . လွှတ်စမ်း”

အသံက မာကျောနေသော်လည်း တုန်တုန်ခါခါ ဖြစ်နေသည် ထင်သည်။ သူ လက်လွှတ်ပေးလိုက်သည်နှင့် ကားဂိတ်ကိုလည်း ရောက်လာသည်။ နီးနီးလေးကိုး။ ဆိုင်ကယ်ကို မီးရောင်အောက်တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“မောင်မင်းကြီးသား. . . ဆင်းလေ”

သူ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး ရိုရိုကျိုးကျိုး ခါးကိုင်၍. . .

“နာမည်နဲ့ နေရပ်ကလေးတော့ သိပါရစေဗျာ. . . ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ပါ”

“တို့နာမည်က ထားထားကျော်၊ လေးဆယ့်ငါးထဲမှာနေတယ်၊ ဟိုနားက ဆေးဆိုင်က တို့ဖေဖေဆေးဆိုင်ပဲ”

“ဗျာ! . . .”

ခုမှပင် ခေါင်းပေါ်က ဂျောဟဲလ်မက်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ အုပ်ဆောင်းထဲ ခေါက်ထည့်ထားသောဆံပင်တွေကို ခေါင်းယမ်း၍

ရာအေးနှင့် မုန့်လိုဆရာ ??

ခါချလိုက်သည်။ မျက်နှာတစ်ဝိုက် လှပစွာ ဝေဝေကျလာသည်ကို သူအငေးသား ကြည့်နေမိသည်။

“ထင်. . . တော့. . . ထင်သားပဲ”

“ဘာထင်တာလဲ. . . ရုပ်က ယောက်ျား၊ စိတ်က မိန်းမ”

“ကျွန်တော်ထင်တာလည်း အဲဒီသဘောပါပဲခင်ဗျာ၊ ရုပ်ကို မမြင်ရသေးတော့ ယောက်ျားထင်ပြီး. . . ဖက်. . . ဖက်မိတာ”

မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်ကို အတိုင်းသား မြင်ရသည်။

“မင်းတကယ်မသိဘဲ ဖက်တာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ဗျာ. . . တကယ်မသိတာပါ၊ ပြီး. . . ပြီးတော့. . .”

သူ စကားလုံး ရွေးနေ၍. . . ပြီးတော့ ထိုးရပ်နေ၏။

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြောလေကွာ”

“ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို လှဲသိပ်ထားတာပဲဗျာ၊ မိန်းမမှန်း သိနေရင်တောင် ဘယ်လိုမှ မဖက်ရဲပါဘူး”

ထားထားကျော် ပြီးသည်။ ခွန်ရှစ်လမ်းဆုံရှိ မလင်းတလင်း မာကျူရီမီးရောင်ထဲ လင်းခနဲလက်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။ ထင်သည်။ ဦးထုပ်ပြန်ဆောင်းသည်။ ကြားကားကို မေးငေါ့ရင်း. . .

“ဟိုမယ်. . . ကား၊ ဒီနားတော့ မင်းရဲ့ကယ်ဒရီကို စော်ကားမယ့်သူတော့ မရှိလောက်ပါဘူးနော်၊ တို့ ဖေဖေကို ဆေးပို့ရဦးမယ်”

လီဇာကို အလွတ်တင်သည်။ နောက်ကားကြည့်သည်။

“နေပါဦး မမထား၊ ကျွန်တော့်နာမည်လေးလောက်တော့

၇၈ နတ်ရွာစိုး

မေးပါဦးလားဗျာ”

“မင်းနာမည် ဂျေကို မဟုတ်လား၊ ဖိုင်နယ်လ် အီးမေဂျာ တက်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဗျာ. . ဘယ်. . ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲဟင်”

သူ တကယ်ပင် အံ့ဩသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟင်း. . ဟင်း. . မင်းတို့ချင်း ခေါ်တာပြောတာ ကြားဖူးတာပါ။ မင်းနဲ့မင်းဘော်ဒါတွေ ဆိုင်မှာ ကွန်ဒုံး နှစ်ခါလာဝယ်ဖူးတယ်လေ”

“ဗျာ!. . ”

“ဝူး!. . ”

ဆိုင်ကယ်မီးခိုးလုံးကြား သည်တစ်ခါ မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်ပြီး ဘူ၍ ကျန်ခဲ့သူက သူ။ (စတိုရှ်သွား၍ အူခနဲပင် ဖြစ်သွားသေး ထင်သည်။)

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“အို ရာမင်ဂျီ တစ်ကဒ်ပေးပါ”

“ရော. . . ဒီမယ်”

“ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

“ထောင့်ရှစ်ရာငါးဆယ်”

“ဟာ. . . မြို့ထဲမှာ နှစ်ထောင်ဗျ”

“အားနဲ့တဲ့သူမို့ တမင်လျော့ပေးတာ”

“ဖေဖေဖို့ပါဗျ. . . ကျွန်တော်က အားအပြည့်ပါဗျာ”

“Stress Gem သောက်ပေး. . . အပြေးသန်တယ်”

“ဟာဗျာ. . ”

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“လစ်ဗိုလင်ဖွဲ့ဒ်. . တစ်ကန်ပေးပါ”

“အရက်သမား သောက်တာလား”

“အသည်းသိပ်မကောင်းလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အသည်းငယ်နေလို့”

“အသည်းကြီးတာပဲ ကြားဖူးပါတယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော်က ကြီးချင်နေတာဗျ”

“ဟင်း. . ဟင်း. . ထောင့်ငါးရာကျတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ထောင့်ငါးရာအတိပဲ ပါပါတယ်”

“လမ်းစရိတ်ကော ရှိရဲ့လား”

“လမ်းလျှောက်ပြန်မှာလေ”

“နေခင်းဆိုတော့ ပြဿနာ မရှိလောက်ပါဘူး”

“မမက တကယ်ဗျာ”

“ဘာတကယ်လဲ”

“မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာကို ပြောတာပါ”

“ဒါ အလုပ်ချိန်လေ”

၆. ၆. ၆. ၆.

“ဘာမိတွန်တစ်လုံး ပေးပါ”

“တစ်လုံးဆိုတာ တစ်ပုလင်းလား”

“တစ်လုံးဆိုတာ တစ်ပြားတည်းကို ပြောတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နှာစေးရင် ကိုစံကုန်အောင်တော့ သောက်ရတယ်ကွဲ့.”

“နှာစေးတာက ဝယ်တဲ့ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး၊ ရောင်းတဲ့မမ”

“ဒါဆို ဘာလို့ လာဝယ်လဲ. . . နွေခေါင်ခေါင်ကြီး”

“season (ရာသီဥတု)ကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ reason (အကြောင်းပြချက်)ကြောင့်ပါ”

“ဘာအတွက် အကြောင်းပြချက်က လိုတာလဲ”

“အချစ်အတွက်ပါ”

“မခိုင်လုံလိုက်တာ”

၆. ၆. ၆. ၆.

“မမကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်”

“ဟတ်လား... ထင်တော့ ထင်သားပဲ”

“မမ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်ပါ”

“မမကို မင်း နိုင်အောင်တိုက်ခိုက်နိုင်ရင် ပြန်ချစ်ဖို့ စဉ်းစား

မယ်”

“ဘာနဲ့ တိုက်ရမှာလဲဗျာ”

“ကရာတေးနဲ့ BOXING... မင်းကြိုက်တာရွေး”

“နပန်းလုံးမယ်”

“မမက ဂျူဒိုလည်း တတ်တယ်နော်”

“ဘာလို့ မိန်းမလုပ်နေသေးလဲဗျာ”

“မင်းချစ်လို့ရအောင်ပေါ့”

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“ကျွန်တော် မမကို တကယ်ချစ်နေတော့ သိမ်ဖြူက လုပ်မှာ ဘောက်စင်ကျင့်တယ်၊ ဆရာမင်းအောင်မော်ရဲ့ ကရာတေး ကလပ်မှာ ကရာတေးသင်တယ်၊ သုံးလေးလ ကြာတော့ ကျွန်တော် ဟာ... လုံးဝ ကျားကျားလျားလျား ဖြစ်လာတယ်၊ အချိန်တန်လို့ အဲဒီအားကစား တစ်မျိုးမျိုးကို မလေ့ကျင့်ရင် မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာ တယ်၊

ဒီအားကစားတွေကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချမှု ပိုရှိလာတယ်၊ အရာရာမှာ ဇွဲရှိလာတယ်၊ သည်းခံတတ်လာတယ်၊ အမှားမှန်ကို ပိုပြီးခွဲခြားတတ်လာတယ်၊ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ ဉာဏ်ပို ထက်လာတယ်၊ ကျန်းမာရေး ဒေါင်ဒေါင်မြည်လာတယ်၊ အထူးသဖြင့် အကြောက်တရားဆိုတဲ့ဖိစီးမှုက လွတ်မြောက်သွားတယ်၊ ဆရာမင်းရဲ့ကျေးဇူးတွေ အများကြီး ပါပါတယ်ခင်ဗျာ”

၈၄ နတ်ရွာစိုး

ဂျေကိုက အေးစက်နေပြီဖြစ်သော သူ့ကော်ဖီခွက်ကို လက်စသတ် မော့လိုက်သည်။ အောင်နိုင်နိုင်က . . .

“မမထားနဲ့ ကိစ္စကော”

“မမထားနဲ့ သူတို့ကလပ်မှာ တောက်စင်ထိုးပါတယ်၊ ကျွန်တော်က လက်ရည်အများကြီး သာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မလုပ်ရက်ပါဘူး၊ တမင်အရှုံးပေးခဲ့ပါတယ်၊ ကရာတေးလည်း ဒီလိုပါပဲ၊ ကျွန်တော်က ယောက်ျားအားလေး၊ နေ့တိုင်း ဖိဖိစီးစီး လေ့ကျင့်ထားတာလေ”

ဂျေကိုက စကားဖြတ်၍ ရေနွေးငွေ့နေသဖြင့် ဟယ်လင် (ခေါ်)ဟန်လွင်က . . .

“မမထားအချစ်ကို ဆက်မတောင်းခံတော့ဘူးလား”

“ချာတိတ်တစ်ယောက်က မျက်ရည်လည်ခွဲနဲ့ လာပြောတယ်၊ မမထားဟာ သူ့ချစ်သူပါတဲ့၊ မမထားကလည်း အဖြေပေးပြီးတာ ကြာပြီတဲ့လေ”

“မမထားကို အရှုံးပေးတဲ့နေ့မှာပဲ ချာတိတ်လာပြောတဲ့ကိစ္စပေါ့နော်၊ အဲ့ဒါ ဟုတ်လားလို့ မေးကြည့်တော့ . . .”

“ဟုတ်တယ်တဲ့ . . . အဖြေပေးခဲ့တာ ကြာပြီတဲ့ . . . မင်းယောက်ျားပီသလာအောင် မမ တွန်းအားပေးခဲ့တာတဲ့”

“ဟာ . . . ကိုဂျေကို ဆွေးတာပေါ့”

“သိပ်တော့ မဆွေးလိုက်ရဘူးဗျ၊ နောက်မှ သိရတာ မမထား အဖြေပေးထားတဲ့ချာတိတ်က . . . ဟင်းဟင်း . . . ယောက်ျားစစ်စစ် မဟုတ်ဘူးလေ၊ ယောက်ျားလျာလေး ဖြစ်နေတယ်၊ မမထား

ဂျာမေးနှင့် မုန့်ထိုးဝတ္ထု ၁၅

ရဲ့လိင်စိတ်က ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးလေ၊ သဘာဝကို ဆန့်ကျင်နေတာ”
ဝင်းမိုး စီးကရက် မီးညှိပြီး . . .

“အေးကွာ . . . မင်းအဖြစ်က ရယ်ရခက် ငိုရခက်ပဲ၊ အကျိုးအမြတ်ကတော့ မင်းယောက်ျားပီသလာခြင်း၊ အားကစားသမား ဖြစ်လာခြင်းပဲပေါ့”

“အဲ့ဒါ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ မမထားရဲ့လက်ဆောင်”

“ကဲ . . . သူငယ်ချင်း ကိုမင်း၊ မင်းတပည့်က ပြောတဲ့ချက်ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ရိုးရိုးသားသား ပြောပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ဆရာအလှည့်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ကိုမင်းပြောတဲ့ အချစ်အကြောင်း နားထောင်ချင်သူတွေ လက်ခုပ်တီးကြပါ . . .”

“ပြောင်း . . . ပြောင်း . . . ပြောင်း . . .”

“လုပ်ပါ သူငယ်ချင်း၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့ကွာ . . . ကိုယ့်ညီတွေ ညီမတွေပဲ”

“အေးပါကွာ . . . အချစ်အကြောင်းလား ဘာလားတော့ မသေချာဘူးကွ၊ မိန်းမလှတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲမှာ တန့်နဲ့ ခံစားခဲ့ရတာ . . . အဲ . . . ခုလည်း ခံစားနေရတုန်းပါပဲ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိဘူး၊ အကြံဉာဏ်လေးများလည်း ရလိုရငြားပေါ့ကွာ . . . ငါရင်ဖွင့်တာပါ”

“များတို့ အရမ်းစိတ်ဝင်စားတာပေါ့နော့ အင်နီ”

“နင်ပဲ စိတ်ဝင်စား မိဟယ်လင်”

“ကဲ . . . ပြောမှာသာပြောပါ သူငယ်ချင်း”

“အေး... အဲဒီမေမေနိုင်တဲ့ ညခင်းက နှင်းတွေ ကျလိုက်တာကွာ၊.....
.....”

အဲဒါပါပဲ... ကိုယ့်ကို အထင်လွဲသွားတယ်၊ သူ့ဘက်က ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း လွဲစရာတွေ ဖြစ်နေတယ်... ကိုယ် အားအကုန်သုံးလိုက်ရင် ဒီကောင်တွေ အနည်းဆုံး အတွင်းလူနာနဲ့ ဒုက္ခိတ ဖြစ်ဖို့ပဲ ရှိတယ်လေ၊ ပျော့ကွက်ကို ပညာပေးရုံ နှိုက်လိုက်တော့ သူမြင်ဖူးတဲ့ ရုပ်ရှင်ဖိုက်တင်ခန်းတွေလို လူကြမ်းက ထိထိမထိထိ နောက်ကျွမ်း သုံးလေးပတ် လည်ပြီးကျသွားတာမျိုး၊ မင်းသားက မဲ့ရွဲပြီး အသားကုန် လက်လွဲတာမျိုး၊ အာခေါင်ခြစ်ပြီး ယားအော်တာမျိုးတွေ ဖြစ်မလာဘူးမှတ်လား၊

ထိချက်က အသံတောင် မမြည်တော့ ဇာတ်တိုက်ပြီး ဇာတ်လမ်းထွင်တယ်လို့ပဲ ထင်သွားမှာပေါ့၊ ဖြစ်ချင်တော့ သူကြည့်နေမှန်း လုံးဝမသိဘဲ ညာတာစိတ် အားကစားစိတ်ဓါတ်နဲ့ လဲနေတဲ့ကောင်ကို လက်ကမ်းပြီး ဆွဲထူပေးလိုက်မိသေးတယ်လေ၊ သူမြင်တော့ ထင်စရာ ပိုဖြစ်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ အဲဒီနယ်မြေကို ကိုယ် မကင်းနိုင်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်ဆရာတော်ဆီ အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်စရာအကြောင်းက ရှိနေတော့ ရန်မများချင်တာလည်း ပါပါတယ်”

“ဒါပေါ့... အဝေးက လေးခွနဲ့ ဂျင်ဂလီနဲ့ ဆွဲနေရင် ခံရနိုင်တာပေါ့”

ဒီးဒီးက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်၏။ သူ ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ဟုတ်ပါ၊ ဒီးဒီးရေ၊ အဝေးကလာတဲ့ လေးခွတော့ ကရာ

တေးလည်း မတတ်နိုင်ဘူးမှတ်လား”

ဟယ်လင် ဒဲ့ပင် ဝင်မေး၏။

“ချောလားဟင်!”

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ... ဟင်းဟင်း... ဒေါသထွက်နေတာလေးကိုက ချစ်စရာလေးလို့ ဝန်ခံရတော့မှာပဲ... ဟင်းဟင်း၊ သူ့ဒေါသတွေ ကိုယ့်အပေါ် ပုံထားတယ်လေ၊ အခုနက သူ အကြမ်းဖက်ခံရတာကြီး မေ့နေပုံရတယ်၊ အဲဒါကပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်နေသေးတယ်လို့ အကောင်းဘက်က မြင်ပေးရမှာပဲ၊ နို့မို့ သူ့အရမ်းကြောက်နိုင်တယ်လေ၊ အဲဒီကြောက်မယ့်အာရုံကြီး ကိုယ့်အပေါ် ပုံနေတော့ သူ့စိတ် အကြောက်ပျယ်တာပေါ့လေ”

ဝင်းမိုးက သူ့ပခုံးကို လှမ်းဖက်ရင်း...

“အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကလေး လှတယ် သူငယ်ချင်း၊ ကယ်လည်း ကယ်ရသေး၊ အထင်လွဲပြီး အကောလည်း ခံရသေး၊ ကျေးဇူးတင်တယ်တောင် မပြောချင်ဘူးဆိုတဲ့သူကို အကောင်းဘက်က မြင်ပေးလိုက်သေးတယ်၊ ကြောက်နေမှာတောင် စိုးရိမ်လိုက်တာလေးက လွတ်လှတယ်၊ ဒါမျိုးဟာ အဆင်ပြေတဲ့ ပလေတိုးနစ်လပ်ဖ်ပဲ”

ဘာမေးခွန်းမှ မမေးဘဲ တည်ငြိမ်စွာ မင်းအောင်မော်ကို ငေးကြည့်နေသူက အင်နီ(ခေါ်)အောင်နိုင်နိုင် ဖြစ်သည်။

ဖြစ်၍ နေခဲ့ပါလေသည်။

“ဇရာ”

- “ကြောင်မနေနဲ့ကွာ
ဘာမဆို...ရေသားလိုက်ရင်
ပြောင်တယ်...”တဲ့။
- သူ့သွားပွတ်တံကိုလှည်း
ကျွန်တော်မိနပ်တိုက်တော့
ဒေါ်ကန်လိုက်တာလေ...။ ။

အခန်း(၆) ပိဏမပါသောပိဏ

“ဗျည်း”

ဘာဖြစ်နေတာလဲ အင်နီ. . . ကရာတေး
ကလပ်က ပြန်လာတဲ့နေ့ကတည်းက ငူငူငေးငေးနဲ့”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟယ်”

“ဘာလဲ. . . ငါနဲ့ နေရတာ မပျော်ဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်
ကို သတိရနေတာလား”

“မမကိုတော့ ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို မျက်စိအောက်က
အပျောက်မခံနိုင်တဲ့ အန်တီသန်း ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေမလဲ မသိဘူး”

“တရားစခန်း ဝင်နေတယ်ဆို”

“ငါ အိမ်က ထွက်ပြေးတယ်ဆိုတာ သိတာနဲ့ တရားစခန်းက ပြန်ထွက်လာပြီး ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာနေမှာဟဲ့၊ နားကလည်း သိပ်ကြားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါသိတယ်... မမကတော့ မှတ်လောက် သားလောက်အောင် ပစ်ထားလို့ ပြောမှာပဲ၊ အန်တီသန်းက မမ ကျောင်းသွားတာနဲ့... ကျူရှင်သွားပြတာနဲ့... နီးစပ်ရာတွေ လိုက် မေးနေတော့မယ်”

“အိမ်ရှင်ဆီ ဖုန်းဆက်တာ သုံးခါရှိပြီတဲ့... လူကြီးသူမ အသံတဲ့၊ ဒီအဆောင်မှာ အောင်နိုင်နိုင်ဆိုတာ မရှိဘူးလို့ ပြောခိုင်း ထားလို့၊ ကဲပါဟယ်... လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သလို နေရတဲ့ ဘဝမှာ နောက်ကြောင်းက အပူတွေ တွေးမနေနဲ့၊ ရေချိုး အဝတ် အစား အပျံ့စားဝတ်၊ ဒီကနေ မိတ်ကပ်သဘောလောက်ပဲ လိမ်းသွား ကြမယ်၊ ငါ့ဆိုင်ရောက်မှ ရှယ်လိမ်းမယ်၊ ဒီနေ့ ငါ့အချော်တစ်တွေ ဆိုင်ကို လာလိမ့်မယ်၊ နင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ကဲ... ထပါ၊ ရေ သွားချိုးပါ မမဖရာရယ်”

“နည်းနည်းကြာမယ်နော် အဝတ်တွေ စိမ်ထားတာ လျော်ရ ဦးမယ်”

အိမ်မှာဆို ချွတ်ပြီး ခြင်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ရုံပဲ။ မီးပူတိုက် ပြီးသား ဗီရိုထဲက ပြန်ထွက်လာနေကျ။ ပရုတ်လုံးနဲ့လေးတောင် သင်းနေသေး။ အင်း... ခုတော့ လျော်ပေါ့။ အဝတ်လျော်ရင်း သူ့ဘဝပုံရိပ်တွေကို တရိပ်ရိပ် ပြန်မြင်လာသည်။

လူမှန်းသူမှန်း သိစအရွယ်ကတည်းက... သူ့အနီးကပ် ဝန်းကျင်တွင် ယောက်ျားသား မရှိ။ လောကကြီးဆီက သူ သင်ယူခွင့်

ရသမျှသည် မိန်းမများ၏ သွင်ပြင်မူယာဟန်များသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

လူသားငယ်လေးတစ်ယောက် အတုယူစရာစံနှုန်း စတင် သတ်မှတ်ရာများသည် သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိတ်ကပ် နှုတ်ခမ်းနီနှင့် ပေါင်ဒါရေမွှေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိန်းမအသုံးအဆောင် အသေးစိတ်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ခါသား (ခုနစ်နှစ်သားတွင် ထင်သည်)အောင်နိုင်နိုင်လေးကို ရေမိုးချိုး သန့်စင်ပေးပြီး အန်တီ သန်းက...

“သွား... ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရေသုတ်တတ်နေပြီ၊ မှန်တင်ခုံ နားမှာ တဘက်ရှိတယ်... သွားသုတ်နှင့်၊ အန်တီသန်း သနပ်ခါး လာလိမ်းပေးမယ်”

ဆိုပြီး ရေဆက်ချိုးသည်။ လုံချည်လဲပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ အန်တီသန်း ဝင်လာသောအခါ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကို တဖုံ တသြကြီး ဝမ်းသာအားရကြီး ထအော်သည်။

“မမ... မမစမ်း သမီးအေးမြကြည်၊ ဒီမှာ လာကြည့်ကြစမ်း ပါဦးဟဲ့၊ အောင်မလေး... မမတူ လုပ်နေပုံ”

ဝရုန်းသုန်းကား ပြေးဝင်လာသော အန်တီစန်းက တဟား ဟား လက်ခုပ်လက်ဝါး တီး၍ ရယ်နေသည်။ အေးမြကြည်က အလန်တကြား...

“ဟယ်... မောင်လေး... အဲ့လိုမလုပ်ရဘူး”

ဆိုပြီး အတင်းလိုက်ဖမ်းသည်။ နိုင်နိုင်လေးက ပတ်ပြေး သည်။ လက်ရမိ၍ တင်ပါးကို ပြန်းခနဲ တစ်ချက်ရိုက်၍ သူမ၏ အောက်ခံဘောင်းဘီကို နိုင်နိုင်ကိုယ်ပေါ်မှ အတင်းဆွဲချက်သည်။

နိုင်နိုင် ခုနစ်သံချီနှင့် အော်ဟစ်၍ တပြိုင် ရုန်းကန်သည်။ ကြီးတော် နှစ်ယောက် တဟားဟား ရယ်ရင်း အကာကွယ်ပေးရန် ပြင်သည်။

“နေပါစေဟယ်... ခဏဝတ်ပါစေ၊ စိတ်ပြေမှ ချောပြီး ချွတ်ပေးပါမယ်၊ ကလေးကို အတင်းမလုပ်ပါနဲ့”

ဟူ၍ နိုင်နိုင်ကို နှစ်ယောက်ပေါင်း ဝိုင်းလှုရင်း အပြစ် တင်သည်။ အေးမြကြည်ကလည်း အလျော့မပေး။ အတင်းကြီးပင် အောက်ခံဘောင်းဘီကို မရအရ ဆွဲထားသည်။ ဟိုနှစ်ယောက်က ခြေထောက်ရော ချိုင်းကပါ ကလေးကို ဆွဲယူ၍ နောက်ဆုံး အေးမြ ကြည်လက်ထဲ သူမ၏အောက်ခံဘောင်းဘီ ပြီးခနဲ ပြို၍ကျန်ခဲ့သည်။ ကျွတ်ကျွတ်လန်အောင် အော်ဟစ်နေသော သူမောင်ကို ဖြန်းခနဲပင် တင်ပါး၌ လက်ဝါးရာ ထင်အောင် လှမ်းရိုက်လိုက်သေးသည်။ ဒေါသ လည်း ဖြစ်နေသည်ပေါ့လေ။

“ဟဲ့!... ဒီကောင်မ ကလေးကို မလုပ်ပါနဲ့ဆို”

“မလုပ်လို့ရမလား... ဒီမှာ ဘာလဲကြည့်”

သူမ အောက်ခံဘောင်းဘီအပြီထဲက ငြိမ့်နဲ့ ဆွဲခွာလိုက် သည်က(မရိုမသေစကား)မိန်းမလစဉ်သုံး ဂွမ်းကပ်ဖြစ်နေ၏။

အသစ်ကျပ်ချွတ်ပါ။ ဘောင်းဘီကို ကျော်၍ အစထွက်နေ ခဲ့သည်လေ။

“သူ့ဟာသူ ကပ်ပြီးဝတ်ထားတာလေ၊ ဒါလုပ်စရာလား၊ အန်တီတို့ ကြပ်ကြပ်အလိုလိုက်ကြ၊ ဒီကောင်လေး အခြောက်ဖြစ် သွားလိမ့်မယ်”

“အို... ခြောက်... ခြောက်တော်၊ တိတ်... တိတ်ပါ သား

ရယ်... အဲ... သမီးရယ်၊ ကြီးကြီး အသစ်ပြန်ဝတ်ပေးမယ်နော်၊ မဝိနဲ့ တိတ်...”

အဟုတ်ပါ။ ဘောင်းဘီအသစ်နှင့် ဂွမ်းဖတ်အသစ် ထပ် ဝတ်ပေးလိုက်မှ တိတ်သောဟူ၏။ ကြီးတော်ကြီးတွေက မိန်းမချင်း ပွဲစားချင်း အိမ်၌ဆိုမိလျှင် ဤသည်ကိုပင် တခုတ်တရ ဟာသနှော ၍ သူ့ရှေ့တွင် ဂုဏ်ဖော်သလို ပြောပြောနေသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ သူရဲကောင်း ခပ်ဆန်းဆန်းတစ်မျိုးဟု ထင်ခဲ့သည်။

နုနယ်သောဦးနှောက်လေးထဲ သုံးတောင်ဝတ် သူရဲကောင်း သံမှိုက စွဲခဲ့သည်ကောလေ။

“ဟယ်... အချစ်ကလေး အင်နီ၊ အပတ်အေး... အဲ... အအေးပတ်တော့မယ်၊ မလျော်နဲ့တော့... ထားလိုက်... ထားလိုက်၊ ကုလားမ လာလိမ့်မယ်၊ အချိန်မရှိတော့လို့ပါ၊ ကိုးနာရီခွဲတော့မယ်၊ ရေချိုးပြီး တက်ခဲ့၊ လုံချည်ကိုလည်း ရင်မရှားထားဘူး၊ သိပ်ဖော်ချင် နေတယ်... ဟတ်လား ဖလန်းဖလန်းမ”

ယောင်ယမ်း၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ အသားတံဆိပ် မူလီ နှစ်လုံး စုပ်ထားသည့်ရင်ဘတ်က ဂျပ်ပြား။

ဘာကို ဖုံးလို့... ဘာကို ဖော်ရမှာတုန်း။

“သွားနှင့်... လာခဲ့မယ်”

ရေချိုးပြီး တက်လာတော့ ဟယ်လင်က သူ့ကိုယ်သူ ကြွစွ နေအောင် ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီးနေပြီးဖြစ်သည်။ ခါတိုင်း ဟယ်လင် သည်လိုပြင်ဆင်ထားလျှင် သူပါ ဓါတ်ကူး၍ စွပ္ပလာတတ်သည်။ ဟယ်လင်ထက်ပင် ပြင်လျှင် ပိုလှသောကြောင့် အပြိုင်

၉၄ နတ်ရွာစိုး

ကဆိုင် ပြင်ဆင်ဝတ်စားချင်စိတ်က ငယ်ထိပ်ထိ တက်ဆောင့်တတ်သည်။ အခု ရေသုတ်ပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်ပေါ် သူ့ကိုယ်သူ ပစ်ချထားသော်လည်း ခြယ်မှုန်းပြင်ဆင်ချင်စိတ် ဝင်မလာ။

ဟယ်လင်က သူ့ဆံပင်ကို ဂျယ်လီလိမ်း၍ စိတ်ကြိုက်ပုံသွင်းပေးနေသည်ကို ငြိမ်ခံနေသည်။

အန်တီစန်းကို လွမ်း၍ ငူငေးနေသည်ဆိုသော သူ၏ အကြောင်းပြချက်သည် ဆယ့်ငါးကျပ်သားခန့်သာဖြစ်သည်။

မင်းအောင်မော်၏ မျက်နှာဟန်ပန်အမူအရာနှင့် သူပြောခဲ့သောစကားတွေသာ သူ့ကို တစ်ချိန်လုံး လွမ်းမိုးနေကြောင်း.. သူ့ဘာသာသူသာ သိသည်လေ။

“ဟယ်လင်.. ငါ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ်ပွပွပဲ ဝတ်ပြီး လာခဲ့မယ်၊ ဆိုင်ရောက်မှ အဝတ်အစား လဲချင်လဲမယ်၊ ဘာမှလည်း သိပ်မလိမ်းချင်ဘူး”

“မဖျားသဘော.. အဝတ်အစားတွေ ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်ခဲ့မယ်နော်၊ ကောင်းတယ်.. နောက်ကျနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဟယ်လင်က ဒေါက်ဖိနပ် ကော့ဆက်အောက်ခံဘောင်းဘီကအစ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ အကုန်ထည့်နေစဉ်.. ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ပွပွကို သူဝတ်ဆင်သည်။ တီရှပ်နှင့် လိုက်ဖက်မည့် မာဖလာကိုတော့ ပတ်ဖြစ်အောင် ပတ်သည်။

ဟယ်လင်က တစ်ခုတည်းသော နှစ်ယောက်ခန်း ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်နေစဉ်..

“ဟန်လွင်လွင်.. ဟယ်လင်.. ဧည့်သည်”

ချာအေးနှင့် မုန့်လုံးဝတ္ထု ၉၅

ဒရဝမ်ကြီး စောဖိုးခွား၏အသံဝါကြီး ဒုတိယထပ် သူတို့အခန်းထဲ လွင့်တက်လာသည်။ ဟယ်လင်က ဆလင်းဘက်ကို ကိုင်မလို လုပ်ရင်း..

“ဟယ်.. ဘယ်ကဧည့်သည်ပါလိမ့်၊ ဘယ်သူမှလည်း မချိန်းထားဘဲနဲ့၊ အသာနေ.. ငါသွားချောင်းလိုက်ဦးမယ်”

ဆလင်းဘက် ပြန်ချရင်း ဘေးလှေကားမှ ပထမထပ် ကော်ရစ်ဒါဆီ ဆင်းပြေးသည်။ ဧည့်ခန်းက အိမ်ရှင်အိမ်ဘေးတွင် ရှိသည်။ ပထမထပ် ဝရန်တာမှ လှမ်းကြည့်လျှင် အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ ပြောစကားပါ ကြားရသည်။

သူက ဝေါကင်းရှူး စီးရန် ခြေအိတ်စွပ်နေသည်။ ခဏပဲ ကြာသည်။ ဟယ်လင် ပျာယီးပျာယာ ပြန်ပြေးဝင်လာသည်။

“အင်နီ.. ပြဿနာပဲ၊ နင့်အန်တီစန်းနဲ့ နင့်မမ.. တော့၊ အိမ်ရှင်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်နေပုံပဲ၊ ရပ်ကွက်လူကြီးလည်း ပါတယ်၊ အင်နီဆိုတာ ဧည့်စာရင်းမှာ ရှိကိုရှိတယ်.. ဝင်ရှာမယ်တဲ့”

“ဟယ်.. ဘယ်လိုလုပ်မလဲ!”

“လာ.. မလွယ်ပေါက်က လစ်မယ်၊ ခြံစည်းရိုး ကျော်ဆင်းမယ်၊ ယူစရာရှိတာတွေယူ”

ခြေအိတ်တန်းလန်းနှင့်ပင် ဝေါကင်းရှူးကို ကြိုးပူးချည်၍ လည်ပင်း၌ ဆွဲလိုက်သည်။ စောဖိုးခွားအသံ တက်လာပြန်သည်။

“ဟယ်လင်.. အင်နီ.. ဧည့်သည်ရောက်နေတယ် ဆင်းခဲ့ပါ”

အခန်းတံခါး သော့ပိတ်သည်။ ခေါင်းတွေ ပု၍ ကော်ရစ်ဒါမှ . . . နောက်ဖေးရေချိုးခန်းဆီ ဆင်းသောလှေကားမှ မြေညီထပ်ဆီ ပြေးဆင်းလာကြသည်။ တိုးလိုးတဲ့လောင်းတွေနှင့် ဒရောသောပါးပြေးရင်း စောဖိုးခွား မမြင်အောင် ပတ်ပြေးရခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ဘက်ခြံထောင့် ရောက်လာသည်။ သရက်ပင်တွင် ထောင်ထားသော သတ္တုလှေကားကို ဟယ်လင်က ပြေးယူ၍ . . . နောက်ဘက် အုတ်နံရံတွင် ထောင်သည်။ ကျောပိုးအိတ်က သူ့ဆီမှာ။

“အင်နီ နင်အရင်တက်၊ သတိထားနော် . . . နံရံထိပ်မှာ သံဆူးကြိုး ရှိတယ်. တက်. . . တက်”

ကြောက်အားလန့်အားနှင့် သူ သတ္တုလှေကားပေါ် တက်ခဲ့သည်။

ခြံစည်းမိုးထိပ်၌ သံဆူးကြိုးက ရှိနေသည်။ အပေါ်နံရံထိပ်က ဗျက်တစ်ပေခန့်သာ ရှိသည်။ သံဆူးကြိုးကို ခွ၍ရပ်နေသည်။ ကျောပိုးအိတ်က အရေးထဲ ညှိနေသေး။

“ဟယ်လင်. . . ဒီဘက်က ဘယ်လိုဆင်းမလဲ. . . အမြင့်ကြီးဟ”

“နေနေ. . . ငါတက်လာမယ်၊ လှေကားကို နည်းနည်းလှမ်းကိုင်ထား”

စကတ်အရှည်နှင့် လှပကျော့မော့နေသောဟယ်လင် နွဲ့နေ့မနေအား။ တဖားဖား ယောက်ျားဘသားလိုပင် လှေကားထစ်တွေကို ကျော်ခွတက်လာပုံကို သူ ရယ်ချင်ပက်ကြီး အဟိခနဲ ဖြစ်

သွား၏။

“နည်းနည်းဖယ်ဦး. . . ရှေ့ကို အဲလိုပဲ တိုးသွား၊ ဟိုမယ်သရက်ကိုင် ချိတ်ယယ်၊ အဲဒီက ထွက်ဆင်းရမှာဟဲ့”

သံကြိုးကို ခွ၍ ကွတကွတနှင့် လေးငါးပေခရီးကို ချွေးဒီးဒီးကျအောင် သွားယူရသည်။ နောက်က ဂါဝန်ကြီး မပြီး ဟယ်လင်က လိုက်လာသည်။ လမ်းပေါ်က တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ရပ်ကြည့်စပြုလာနေပြီဖြစ်သည်။ သံဆူးကြိုးနှင့် ဂါဝန်ငြိမည်စိုး၍ ပေါင်လယ်ထိ လှန်တင်ထားသည်။

သူက ဖိနပ်လည်ပင်းတန်းလန်း ကျောပိုးအိတ် ဖိသိဖတ်သီနှင့် ခြေအိတ်အဖြူက အဖွေးသားနှင့်ဖြစ်သည်။

“အဲဒီသရက်ကိုင်ကို ခုန်ဆွဲပြီး သုံးလေးချက် ဘားခိုသလို လက်ပြောင်းပြီး အဖျားဘက်ကို တိုးသွားလိုက်၊ သူ့အလိုလို ညွတ်ကျလာလိမ့်မယ်”

“ဟယ်. . . ငါကြောက်တယ်”

“လုပ်ပါ. . . ငါလုပ်နေကျ၊ တစ်ချက်နှစ်ချက်ပဲ လွှဲပြီးရင် လွှတ်ချလို့ရတယ်၊ ဟယ်တော့. . . စောဖိုးခွား မြင်သွားပြီးလား မသိဘူး”

သူ မထူးတော့ပြီမို့ ကျောပိုးအိတ်ကို အောက်က ပိန်းတောလွှတ်အောင် ပစ်ချသည်။ ဗုတ်ခနဲ ကျသွားသည်။ ကျောပိုးအိတ် ချပြီးပြီမို့ မဆင်းမဖြစ်တော့ပါပြီ။

“လာလေရော. . . ငါဟဲ့ယောက်ျား”

ခုန်၍ တစ်ပေလောက် မြင့်သော သရက်ကိုင်ကို လှမ်းဆွဲ

၉၀ နတ်ရွာစိုး

သည်။ မိသည်။ လက်ကို ဘယ်ညာပြောင်း၍ သုံးလေးခါ လှမ်းယူသည်။ ဟမလေး... လက်ဝါးနုလေးတွေ နာလိုက်တာ... အူး။ ဂျွတ်ခနဲ သရက်ကိုင်းက မြည်သွားသည်။ သူက ဟယ်လင်ထက် ခြေဆံလက်ဆံ ရှည်သဖြင့် အနိုးဝိတ် များသည်လေ။ နည်းနည်းကိုင်းညွတ်လာ၏။ ခြံစည်းရိုးပေါ်က ဟယ်လင်က...

“ရပြီ အင်နီ၊ ခုန်ချလို့ ရလောက်ပြီ... လွတ်... လွတ်”

“ဝရန်း!!..”

“ရဲ့!!..”

“ပတ်!!..”

“ဟမလေးတော့”

ဟန်ချက်နည်းနည်းယိုင်သွား၍ ဖင်ထိုင်ကျသည်။ မနာသော်လည်း ဂျင်းဘောင်းဘီအဖြူကြီး ဖင်၌ ဖုန်ညစ်ညစ်တွေ အကွက်လိုက်ကြီး ပေရေကုန်၏။ သူ ကုန်းထလိုက်စဉ်... ဝန်းခနဲ ဟယ်လင် သစ်ကိုင်းကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်ကို မြင်သည်။

“ဦး!”

ဖြစ်ချင်တော့ ဂါဝန်ရှည်က သံဆူးကြိုးနှင့် ပြီနေသည်။ သစ်ကိုင်းကို ခြံပြင်ရောက်အောင် ခုန်ဆွဲသဖြင့် ဂါဝန်က တန်းလန်းကြီး။ လူက သစ်ကိုင်းမှာ တွဲလောင်းကြီး။ တွဲလောင်းကနေ ဂါဝန်စကို ကန်ဖြုတ်နေရသည်။ သံဆူးကြိုးထဲ လုံးထားသော အနားစ ဝင်နေသမို့ ရုတ်တရက် မပြုတ်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကန်လိုက်မှ အောက်ခံဘောင်းဘီပါ ရဲခနဲ ပေါ်လာအောင်... ဂါဝန်က ဖင်တစ်ခြမ်းပေါ်အောင် ကျွတ်သွားသည်။ သို့သော် သံဆူးကြိုးက မပြုတ်။ အောက်

ရာအေးနှင့် မုန့်ထိုးစာအုပ် ၉၉

က သြဘာသံတွေ ပေါ်ထွက်လာတော့၏။ ဂျွတ်။

“နတ်သမီးလေးဟေ့... ဘုံကြိုးပြီနေပြီ”

“အသည်းလေး ရှက်မနေနဲ့၊ ချွတ်ချလိုက်... ချွတ်ချလိုက်”

“လွှတ်ချလိုက်... လွှတ်ချလိုက်... ကိုကို ဖမ်းထားမယ်”

ဟယ်လင် လက်တစ်ဖက်ထဲနှင့် တွဲလောင်းခို၍ ဖင်ပေါ်နေသည်ကို ဆွဲတင်ရင်း ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရာမှ ဗျစ်ခနဲ ဂါဝန်က ကျွတ်ပါလာသည်။ နံရံပေါ် ခေါင်းထိုးတက်လာသော နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် စောဖိုးခွားမျက်နှာကြီးပါ ဟယ်လင် လှမ်းမြင်လိုက်ရပြန်သည်။ လက်နှစ်ဖက်လုံး သရက်ကိုင်းကို မိအောင်ပြန်ဖမ်း၍ ကမန်းကတန်း အဖျားဘက်အရွေ့၌...

“ဂျွတ်!!.. ဝန်း”

“ဟမလေးတော့!”

“အုန်း!!..”

“အင့်!!..”

ပိန်းတောဗွတ်စပ်ကို ပိုးလိုးပက်လက် ပြုတ်ကျသွားပြီး သရက်ကိုင်း တစ်ပိုင်းတစ်စ အုပ်နေသည်။ ပျာယာခတ်ပြီး သူ သရက်ကိုင်းကို အတင်းဝင်ဆွဲမှ ဝှေးဝါးအော်ရင်း ဟယ်လင် ထလာသည်။ လမ်းပေါ်က လူအုပ်က ဆယ်ယောက်ခန့် ဖြစ်နေပြီ။

တဟီးဟီး... တဟားဟား... အားမနာ ပါးမနာ အူနိပ်နေကြလေပြီ။ သရက်ကိုင်းက ခါချဉ်အံ့နှင့် ဟယ်လင် နည်းနည်းလေး လွဲ၍ တော်သေးသည်ဟု သက်ပြင်းချရင်း ပေရေညစ်ပတ်နေသည်များကို ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ပိုင်းသုတ်ပေးနေစဉ်...

၁၀၀ နတ်ရွာဦး

“ဝတ်!. . ဝတ်!”

နည်းနည်းနောနောကောင်ကြီး မဟုတ်။

“ဝတ်!. . ”

“ဟမလေး. . . အယ်ဇေးရှင်းကြီး၊ မောင်လေး ဆွဲထား. . ဆွဲထား”

ခွေးကျောင်းထွက်လာသောချာတိတ်က ဆယ်နှစ်. . ဆယ်နှစ်တစ်နှစ်သားခန့်။ ထိုးဟောင်နေသော သူ့ခွေးကြီးကို ခြေစုံကန်ဆွဲရင်း တရွတ်တိုက် ပါလာနေပြီ။

“ဟာ. . . ကလေးတို့. . . ပြေးပြေး”

ဘေးက လူကြီးတစ်ယောက် ကူဆွဲရန် ပြင်ဆင်ရင်း ပြေးခိုင်းသည်။ နှစ်ယောက်သား သည်နားက ခွာချင်တာနှင့် အတော်ပင် ဖြစ်သွားသည်။ နောက်မလှည့်မကြည့်ကြေး အိတ်ဆွဲ၍ ခြေကုန်သုတ် ပြေးကြရပါတော့သည်။

နောက်လှည့်ကြည့်မိသော ဟယ်လင်က. . .

“ဟယ်. . . ဟိုမှာ. . . ကြိုး. . . ကြိုး. . . တန်းလန်းကြီးနဲ့. . . လိုက်. . . လိုက်လာပြီဟ”

“ဝတ်. . . ဝတ်. . . ”

ခွေးကို ကျော်တက်လာသော တက္ကစီ။ ခွေးက အနည်းငယ်ဝေးနေသဖြင့် တက္ကစီတစ်စီး လှမ်းတား. . . ထိုးရပ်၍ ဒရောသောပါးဝင်ထိုင်လိုက်မှ. . .

“ဂျိတ်!. . ဂျိတ်!”

ဝတ်ခနဲ ပြတင်းဝ၌ ပတတ်ရပ်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

“ဝူး!”

ခုမှပင် နှစ်ဦးသား ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချရပါတော့သည်။

ဆိုင်က ဈေးရုံထဲတွင် ဟယ်လင် ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သည်ပုံစံတွေနှင့် ကားရပ်ရာမှ ဈေးလယ်ကို ဖြတ်၍ဝင်ရမည့်အရေးက တွေးလေ ရင်မောလေပါလားဟရီ။

“နင့်အပြီအစုတ်တွေ ချွတ်၊ ရော့. . . ငါ့အင်္ကျီ ငါ့စကတ်နဲ့ လဲဝတ်”

“အို. . . ကားဆရာရှိတယ်ဟဲ့၊ ရှက်စရာကြီး”

“မရှက်ကြပါနဲ့. . . ကိုယ်က ယောက်ျားအစစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကားမောင်းစားရတာမို့ အောင်အောင်တို့က ယောက်ျားနဲ့ တူအောင် ဝတ်စားထားတာပါ”

“ဟမ်!. . ”

“ရှန်!. . ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်ပုံကို ကိုယ်ရပ်ကြည့်နေခဲ့တာပါ”

ခုမှပင် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဘာကိုရှက်မှန်းမသိဘဲ ပို၍ ရှက်သွားသည်မို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြိုင်တူကြည့်လိုက်မိကြပါတော့သည်။ ဖြစ်ခဲ့ပုံနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ရှေ့မှာ ယောက်ျားစစ်စစ်က စကတ်နှင့်အတွင်းခံ အပါအဝင် ဂါဝန်လဲဝတ်နေရသည့်အဖြစ်လေ။

အိပ်မက်တံခါး

ထားရာနေ

စေရာသွား

ခစားဆိုမှ

မင်း....

ငါ့အနားလာရတယ်

အထဲမှာ...။

အပြင်မှာ...

မင်းမျက်စိဆံပင်းမွှေးစူးမှာကို

လှမ်းမလောက်

ကြောက်...နေတယ်...။

အခန်း(၇)

ကုန်ပါပြီ ကုမ္ပဏီရိတို့ရယ်

အား

ကစားကျေနပ်ကို ကျောင်းက ပြန်ရောက်က
တည်းက မျက်နှာမခွာနိုင်အောင် ဖတ်ပြီး... ရေမချိုး အဝတ်ပင်
မလဲသေးသော တူမလုပ်သူ အေးမြကြည်ကို အန်တီသန်း တတိယ
အကြိမ် မျက်စောင်းထိုးရင်း မီးဖိုထဲဝင်ခဲ့တာ တော်တော်ကြာသွားခဲ့
ပါပြီ။ ဟင်းတွေ နွေးပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ဒရင်းဘက်ပေါ် ကျေနပ်
ကို မျက်နှာအုပ်၍ပင် အိပ်မောကျနေလိုက်သေး။

အိပ်စမ်း ကာလနဂါးမ။

သည်အတိုင်းဆို ဟင်းတွေ ပြန်အေးကုန်တော့မည်။ နေပလေစေ ပြန်မနွေးပေးတော့ဘူး။ အေးစက်စက်ပဲ သည်အတိုင်း စားပေရော။ နိုင်နိုင်ကိစ္စနှင့် တူမဖြစ်သူကို စေတနာ ပျက်နေခဲ့တာလည်း ကြာပြီ။

မမစန်းက နှလုံးရောဂါ မဖောက်ခင်ကပင် တူမနှင့်တူကို အမွေခွဲပေးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နိုင်နိုင်ကိုတော့ သူ့အသည်းမို့ မမစန်းက ပိုပိုသာသာ ချန်ရစ်ခဲ့သည်။

“နင်က ဘွဲ့ရပညာတတ်၊ ပညာအမွေ ငါပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ နိုင်နိုင်က ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စ၊ ညီတူညီမျှ ငါပေးခဲ့တာကို နင်ကျေနပ်ရဲ့လား အေးမြကြည်”

ဟု မမက ပြောင်ပင် မေးခဲ့သည်။

အေးမြကြည်က . . .

“အကုန်ပေးခဲ့လည်း သမီးမောင်လေးပဲ အန်တီစန်းရယ် ဘာမကျေနပ်စရာရှိလဲ၊ သမီးက . . သမီးခြေထောက်ပေါ်သမီး ရပ်တည်နိုင်ပါတယ်၊ အန်တီတူသာ ပညာကတစ်ပိုင်းတစ်စ လူက . . ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်း”

“ဖားလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ငါးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ နဂါးဟေ့ . . နဂါးအစစ်ကလေး၊ ညည်းရတဲ့အမွေလည်း အဲဒီနဂါးလေးကပဲ ပေးတယ်လို့ မှတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . မှတ်တောင်ထားလိုက်ပါဦးမယ်”

သူ့မမစန်းက နဂါးထင်၍ ချစ်နေခဲ့သည်ကို အန်တီသန်းက ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပြောခဲ့သော်လည်း မိန်းကလေးလို သူ့အစ်မထက်

လှအောင်ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားလျှင်တော့ ယောက်ျားမုန်းဝါပီ တဖျိုကြီးပီပီ အင်မတန် ချစ်ခဲ့သည်။

“ယောက်ျားမုန်းတယ် ပြောပြီး ယောက်ျားလေးမို့ မသိစိတ်ဟိုးအတွင်းနက်ထဲက ချစ်နေကြတာပါ အန်တီတို့ရယ်”

ဟူသော ပညာတတ်မ၏စကားကိုလည်း အန်တီစန်းရော အန်တီသန်းပါ ဘာအကြောင်းမှ မတုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့ကြ။

အင်း . . . တလောကတော့ အန်တီစန်း တရားစခန်း ဝင်နေတုန်း မောင်နှမနှစ်ယောက် အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ကြသည်တဲ့။ တရားစခန်းက ပြန်လာတော့ နိုင်နိုင်လေး အိမ်မှာမရှိတော့။ ဘာအကြောင်းနှင့် ရန်ဖြစ်သလဲ မေး၍လည်း မရ။ ပစ်ထားလိုက်၊ ဒါမှ အိမ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သိသွားမယ် နောင်တရသွားမယ်တဲ့။

အန်တီစန်းတစ်ယောက် ရလာသောဓမ္မတွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ဖြစ်ပြီး ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ရတော့သည်။ ဒင်းမို့ ကျောင်းသွား . . ကျူရှင်သွားလျှင် ခြေတိုအောင်ရှာရ၊ အာပေါက်အောင်မေးရ၊ အိုကြီးအိုမနှင့် ဒုက္ခရောက်လိုက်ရတာလေ။

နောက်ဆုံးမှ အသေအချာ သတင်းရသည်။ ဟန်လွင်(ခေါ်) ဟယ်လင် အဆောင်မှာတဲ့။ ဘာရမလဲ . . . ဒင်း လိုက်မပို့ လိုက်မခေါ်ပေးလျှင် ထမင်းမစားဘူးဟု ဆန္ဒပြ၊ ချက်လည်း မချက်ဘဲ နေလိုက်မှ သူပါ လိုက်ပို့သည်။ နောက်ပေါက်က ထွက်ပြေးတယ်ဆိုလား။ စိတ်တစ်ခြမ်းတော့ အေးပြီး ပြန်လာခဲ့ရသည်။

သည်နောက်ပိုင်း သည်ကောင်မကို စေတနာ တဖြည်းဖြည်း ပျက်လာတယ်လို့ပဲ ပြောရပါတော့မည်။

ကြည့်လေ... ကိုယ့်မောင်လေး ဘယ်လိုစားသောက်နေ
ထိုင်နေသလဲ၊ ဘာတွေလုပ်ကိုင်နေသလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ၊ ပူရပင်
ရကောင်းမွန်းမသိ။ သူမို့ စိတ်အေးလက်အေး ဂျာနယ်ဖတ်ပြီး...
သူမို့ အိပ်နေနိုင်သေး...။

အန်တီစန်း တွေးရင်း ဆေးပေါ့လိပ်တို မီးညှိရန် ကောက်
ကိုင်သည်။ ဟော... ကိုရီးယားကား လာတော့မည်။ ဟင်း... ဟင်း
လာရင် အကျယ်ကြီး ဖွင့်ပစ်လိုက်ဦးမည်။

မို့ချိုးမျှစ်ချိုး ပြောတဲ့ဟာမ။

ငိုက်တစ်လုံးနဲ့တော့ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလေးဘာလေးနဲ့
ကလေးကို။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“ဝူင်
နီင်

ငုံဂုဏ်ဆောင် အောင်ပွဲရ အားကစားသမားများကို
တင်ဆောင်လာတဲ့ လေယာဉ်ကြီး ဆိုက်ရောက်လာပါပြီ။ ကြိုဆိုဂုဏ်
ပြုမည့်သူများ အဆင်သင့် ပြင်နိုင်ပါပြီရှင်”

ခရီးကြို ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားသည်။
သူမလည်း ရင်ခွင်ထဲ ခပ်ဖွဖွ ပိုက်ထားသော ပန်းစည်းကို ပြင်၍
ကိုင်ရင်း မတ်တတ်ထရပ်သည်။ အင်္ကျီခါးကို တင်းတင်းရင်းရင်းဖြစ်
အောင် ဆွဲဆန့်ချသည်။ ကြိုးကြိုးချိတ်ထဘီ အနားညီအောင် တစ်
ချက်နှစ်ချက် ဆွဲသတ်သည်။ အလို... လေဆိပ်အအေးခန်းထဲ လူ
တွေသည်လောက် လှုပ်ရွဆူညံနေရတဲ့အထဲ ဘယ်က တဒုတ်ဒုတ်
အသံပါလိမ့်။ တော်တော် ကျယ်ကျယ်ကြီးပါ။ ဘယ်ဘက်ရင်အုံပေါ်
ဖွဖွတင်ထားတဲ့ ပန်းစည်းလန်းလန်းအောက်က လာနေတာပါလား။

“အေးမြကြည်... ပန်းစည်းဆက်မယ့် ကုမ္ပဏီတွေ... ဟို

အထွက်တံခါးမှာ တန်းစီနေပြီလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမကြီး”

ဟင်... ဆရာမကြီးက ဘယ်လိုကဘယ်လို အသုံးတော်ခံ မလို့လဲ မသိ။ ခေါင်းပေါ်မှာ ဇာတ်ထဲက နဂါးမင်းဥသျှောင်ကြီးနဲ့။ မျက်နှာကလည်း အန်တီစန်းမျက်နှာကို အကြေအတွန့် မရှိအောင် ပြုပြင်ပြီး မိတ်ကပ်အောင်အောင်နဲ့ ပြင်လာပုံမျိုး အလိုလေး မျက်စောင်းကြီး လှမ်းထိုးပြီး...

“ဟဲ့!... ရှေ့ဆုံးက ပန်းဆက်ချင်တယ်ဆို ဖလန်းဖလန်းမ၊ နောက်ဆုံးမှာ နင်ရောက်နေပြီ”

ဟောတော့!... ဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် ရပါတယ်။ ရှေ့ဆုံးက ထွက်လာမှာက ထုံးစံအတိုင်း အုပ်ချုပ်သူနဲ့ နည်းပြတွေပဲ ဖြစ်မှာပါ။

သူ... သူ... တံခါးဝက ထွက်ထွက်ချင်း နောက်ဆုံးကနေ အမြန်ဆုံး ပြေးထွက်ပြီး ငါ ဦးအောင် ဆက်ပစ်လိုက်မယ်။ ဝင်တိုးတဲ့ မိန်းမတွေတော့လား။ ဘယ်ညာ တံတောင်စာ... ပစ်ကျွေးခဲ့မှာပေါ့နော့။ အေးမြကြည်ကို ဘာမှတ်နေလဲ။ အာရှ ရွှေတံဆိပ်ပိုင်ရှင်က ရာတေးချန်ပီယံရဲ့ ချစ်သူအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး ဟာပဲဟာကို။

ဟာဟ... ပန်းစည်းဆက်ပြီးတာနဲ့ ဝိုင်းတိုးတဲ့ဟာမတွေ ငေါင်ပြီး ဝိုင်းကျသွားအောင် လှုပ်အလယ်မှာ မောင့်ပါးကို နှုတ်ခမ်းနီရာ အကွင်းလိုက်လေး ထင်သွားအောင် ဂုဏ်ပြုအနမ်းတော် ခြေဖျားလေးထောက်ပြီး ပေးပစ်လိုက်ဦးမယ်... မှတ်ကရော။

အဲသမှာ ဖလက်ချိန်တွေ တဖျတ်ဖျတ် ပွင့်အောင် ပါပါ

ရာဇိတွေ ရိုက်ကြစမ်း။ ဂျာနယ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ မျက်နှာဖုံးအဖြစ် သုံးကြစမ်း။ တစ်နိုင်ငံလုံးကို တရားဝင် ကြော်ငြာလိုက်စမ်း။ ကရာတေးချန်ပီယံ ရွှေတံဆိပ်ပိုင်ရှင် မင်းအောင်မော်ရဲ့ချစ်သူ အလှပဂေးဟာ(ဟောဒီက)အေးမြကြည်ဖြစ်ကြောင်း...

ပြောရင်းဆိုရင်း အထဲကဝန်ထမ်းတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ တစ်နေရာတည်းကို ဝိုင်းကြည့်ရင်း ခေါင်းတွေ မျက်နှာတွေ ပြိုင်တူလည်ပြီး ပါလာနေတာ လှမ်းမြင်နေရသည်။ လာပြီထင်သည်။ သူမအထင်မှန်သည်။ အသင်းအုပ်ချုပ်သူ ဖြစ်လောက်သော နှုတ်ခမ်းထူထူ... ကုပ်ပိုးထူထူ... ဗိုက်ပူပူကြီး ပေါ်လာသည်။ နိုင်ငံတော်အလံကို ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားကြီးပင် ဗိုက်ပေါ် အလံတိုင်အရင်းကို ထောက်၍ ထွက်လာသည်။

အောင်ပွဲရလာသဖြင့် ပြုံးပျော်၍ အော်မြူးအားပေးသူတွေကို မြင်ရသဖြင့် အောင်မြင်အောင် သူဦးဆောင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ဝမ်းထဲက အူမြူးဂုဏ်ယူနေသော်လည်း မျက်နှာက အတင်းကြီးပင် တည်ထားရပုံ ပေါ်သည်။ အလံတော်ကို မော့ကြည့်ရင်း တည်နေရသော်လည်း ရင်ထဲက အပျော်ကြောင့် အပြည့်မတည်နိုင်ဘဲ ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်နေရရှာသည်။ မျက်နှာလည်း ရဲပဒေါင်းခတ်လို့။

ဟယ်... ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး နောက်မှာ။ ဟုတ်ပါ၊ မောင်မောင်မှ မောင်အစစ်... ဟင်!... မောင့်လက်ထဲမှာလည်း ပန်းစည်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း။ ဘယ်သူတွေက သူမထက် ဦးအောင် ပန်းဆက်လိုက်ကြတာတုန်း။ သူမ သိချင်ဇောနှင့် ငေါသလည်းပါလာပြီး အကျယ်ကြီးပင် ကုန်းအော်၍ လှမ်းပေးလိုက်မိ

၁၁၀ နတ်ရွာနီး

သည်။

“မောင် ဘယ်သူ့ပန်းတွေလဲ!”

မောင်က ရွှေက ပြုံးပြီးပြီးကို မေးငေါ့ပြရင်း...

“အာစရိပန်းတွေပါ... သူ လက်မအားလို့”

“ဘယ်သူတွေက ဆက်တာလဲ... ဦးဦးဖျားဖျား”

“ကွမ်ကျိုးက ကုမ္မာရီတွေ”

ပြောပြောဆိုဆို... မောင်က သူမလက်ထဲက ပန်းစည်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူ့လက်ထဲက ပန်းတွေကို ပစ်ချလိုက်သည်။

ပြီးပြီးပြီးကြီးက...

“ဟေ့ကောင်!... ငါ့ပန်းတွေကို မင်း ဘာလို့လွှင့်ပစ်တာလဲ”

“ဘိန်းပန်းတွေ ဆရာသိပ်မကြိုက်ဘူးဆို... ကုမ္မာရီတွေ အနမ်းခံချင်လို့ လက်ခံလာတာဆို”

ဟုတ်ပါ... ခုမှကြည့်မိသည်။ ပြန်ကျနေသောပန်းတွေက ခုတလော ပရီမီယာလိခံ၍ လူတိုင်း ကပ်မိန့်ကြောင့် ကပ်ထားရသော ဘိန်းပန်းပွင့်များ။

အမ်... အလံကိုင်ထားတာက ဖာဂူဆန်ကြီးပါလား။

မျက်နှာမှာလည်း နှုတ်ခမ်းနီတွေ ပေပွလို့ အာ... ဒါ ငါ့အလုပ် မှတ်ဘူး။ သူမ လက်ကမ်းကြိုနေသော မောင့်ဆီ ပန်းစည်းကို ကိုင်၍ အားကုန်သွန်ပြေးမိတော့သည်။ ဘေးဘီက ကပ်လာလျှင်တော့ ကျွေးပစ်ရန် တံတောင်နှစ်ဖက်ကို ပြင်လိုက်စဉ် နောက်ကနေ...

သူမနံဘယ်ညာနှစ်ဖက်ကို ပြင်တူဝင်လာသော တံတောင် နှစ်ဖက်။

ရာအေးနှင့် မုန့်ထုံးဝတ္ထု ၁၁၁

“အင့်!... အင့်!”

သူမပန်းစည်း ကြမ်းပေါ်လွတ်ကျသွားသည်။

အောင်သွားသော နံနှစ်ဖက်ကို ကုန်းနှိပ်နေစဉ် ပန်းစည်း ဘေးမှာ ပိုးလိုးပက်လက် ကျန်ခဲ့သော ဒေါက်ဖိနပ်နှစ်ရံ... အပျံစား တွေ... ဟမ်!...

သူမ မော့၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ပန်းစည်းနှစ်စီးကို လက်နှင့် ပွေ့ထားသော မောင်နှင့် မောင့်ကို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် က ကုတ်တက်၍... အာပွား ဆက်တိုက်ပေးနေသော ကုမ္မာရီနှစ် ယောက်။

“ကုန်ပါပြီ... ကုန်ပါပြီ”

သူမ နာကျင်စွာ ဝမ်းနည်းစွာ ဒေါသထွက်စွာ မယုံကြည် နိုင်စွာ အသေအချာ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူမ ကုန်ပါပြီဟု ကုန်းအော်နေမိအောင် မချီတင်က လုပ်ချသွားသူ ကုမ္မာရီနှစ် ယောက်မှာ ဟယ်လင်နှင့်အင်နီ ဖြစ်နေချေ၏တမဲ့။

သူ့မျက်နှာအနီးသို့ ပြုံးပြီးပြီး မျက်နှာရံပဒေါင်းကြီး ဝေါင်း ခနဲ ရောက်လာပြီး အကျယ်ကြီးပင်...

“ခါခရာ အီးနီး မတ်စေ့ရန် ခူးခါရာ အညာစရော”

“ဟမလေး... ဘာတွေလဲ!”

သူမ လန့်၍ ဒရင်းဘက်ပေါ် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပြီးမှ ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်မိသောအခါ (ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်း မသိ တော့)ဝေါင်းခနဲ ပြန်ရွှေသွားသော မျက်စောင်းကြီးက တီဗီဖန်သား ပြင်ဆီ ပြန်ဦးတည်သွားသည်။

၁၁၂ နတ်ရွာစိုး

ကိုရီးယားကားကို တမင် မိုင်ကုန်တင်ထားပြီး ကြည့်နေသော အန်တီသန်းဆီက ဆေးလိပ်မီးခိုး ထောင်းထောင်းထအောင် ထွက်လာသည်။ ပေါင်ပေါ်ပြုတ်ကျလာသော ဂျာနယ်လေးကို ယုယုယယ ပြန်ကောက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ဂျာနယ်ကို မွေ့ရှာပေါ်အသာချ၍ မှန်တင်ခုံပေါ် ထိုင်ရင်း ဆံပင်ဖြည့်သည်။ မှန်ထဲက ပြုံးသောမျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း နေ့ခင်းကအဖြစ်ကို သတိရသည်။

“တစ်ခါပဲ မြင်ဖူးပေမယ့် ကျွန်တော်မှတ်မိနေပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုမှ မေ့မရတဲ့အဖြစ်အပျက်လေ”

“ကျွန်. . ကျွန်မ. . သူကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်ချင်လို့ ဖုန်းဆက်တာပါ။ ဖုန်းထဲက မတောင်းပန်ချင်ပါဘူးရှင်၊ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပြီး အနူးအညွတ် တောင်းပန်ခွင့်ပေးပါ။ နက်ဖြန် ကျွန်မ ကျောင်းအားတယ် ဘယ်ကို လာတွေ့ရင် အဆင်ပြေမလဲဟင်”

“ကျောင်းအားတယ်ဆိုတော့ ကျောင်းသူလား”

“မဟုတ်ပါဘူး. . . ကျောင်းဆရာမပါ။ ကျွန်မဘဝမှာ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ အခုလို မရအရ စုံစမ်းပြီး ဖုန်းမဆက်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဒါ ပထမဆုံးပါ. . .”

“ဘယ်မှာ နေတာလဲခင်ဗျ”

“ဖဆပလမှာ နေပါတယ်. . . အဒေါ်တစ်ယောက်နဲ့”

“ဒါဆို ဆရာမ လာရလွယ်ကူအောင် အောင်ဆန်းကွင်း မြောက်ဘက်တန်းထိပ်က city mart အဝင်ဝကို ဘယ်အချိန် လာနိုင်မလဲခင်ဗျာ”

ချာအေးနှင့် မုန့်ထိုးဝတ္ထု ၀၀၃

“နက်ဖြန် မနက်ကိုးနာရီလောက်ဆို အဆင်ပြေမလားရှင်”

“ကျွန်တော်ဆက်ဆက်ရှိနေပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုရော မြင်မြင်ချင်း ဆရာမ မှတ်မိပါ့မလား”

“ဘယ်လိုမှ မေ့မရတဲ့အဖြစ်အပျက်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ကျေးဇူးရှင်လေ. . .”

“ကျေးဇူးရှင်မမ. . . ဟင်းတွေ နွေးနေသေးတယ်၊ ထမင်းစားခန်း အရင်ကြွပါဖရာ”

ချော်တောငေါ့အသံကြီးက သူမအတွေးလေးကို ဖြုတ်ချပြီး အိပ်ခန်းဝမှ လှည့်ထွက်သွားသည်လေ။

နက်ဖြန်ကိုးနာရီ. . .

နက်ဖြန်ကိုးနာရီ. . . တဲ့။

အင်္ကျီတွေ ချွတ်၍ ရင်ရှားလိုက်သည်။ ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် ထဘီဝတ်သည်။ မှန်ထဲက သူမကိုယ်လုံးအလှကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကျေနပ်သည်။ ခေါင်းထဲက အသံမြည်နေသည်။

နက်ဖြန်. . . ကိုးနာရီ. . . နက်ဖြန်. . . ကိုးနာရီ။

အိုး. . . အိပ်မက်ထဲမှ(ပန်းစည်းအောက်က) ဒုတ်ဒုတ်သံကြီးက. . . ရင်ရှားထဘီအောက်မှာ လာမြည်နေပြန်သည်။
ဒုတ်ဒုတ်. . . ။

တစ်မိုးအောက်
 တစ်ယောက်ကိုတွေ့ပြီမို့
 နွားသိုးနောက်
 သည်းအူပြောင်းသန်ငှေ့ချင်ပေါ့
 ဖြစ်ပြောက်လာ
 အကြောင်းကံပွေ့ရအောင်
 ပွေ့ပွေ့ပြီး...
 ပွေ့ပွေ့ပြီး...
 ငါ့လေ...
 တယ်...။
 တောက်...။

အခန်း(၈)

စကားလုံးပြာပြာ ကောင်းကင်ပြာပြာ

ကိုး

နာရီထိုးဖို့ (၂၅)မိနစ်အလိုကတည်းက သူမ city mart ထဲ ရောက်၍ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လုပ်နေမိသည်။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေမိသော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ သူမ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ။ အမျိုးမျိုးသော တပ်မက်ဖွယ်ရာတွေ ပြည့်နှက်နေသော ကြည့်ဖွယ်တွေ ပြည့်လျှံနေသော်လည်း သူမ မကြာခဏ မမကြည့်နေမိသည်က... သူမဘယ်လက်ဖျံပေါ်မှ သူမနာရီ၏လက်တံလေး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကိုးနာရီလေ။

သူဟာ အားကစားသမားမို့ သူများထက် အချိန်ကို ပိုလေးစားသူ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်။ သူမနှင့် တွေ့ဖို့ဆို သူ ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ် တောင် စော၍ရောက်နေမှာ သေချာသည်။ သူမက ကြိုတင်စပ်စုချင်သောအားဖြင့် မှန်နံရံကြားကနေ သူ့ကို ချောင်းကြည့် အကဲခတ်ချင်ခဲ့သည်လေ။ သူက ကိုယ့်ကို မမြင်ခင် ခပ်လှမ်းလှမ်းက သူ့ကို (ခိုး၍) မြင်ဖူးချင်နေခဲ့သည်လေ။

သူ့ဝတ်စားပုံ ဟန်ပန်အမူအရာ ပကတိ သွင်ပြင်အနေအထားနှင့် သူ ဘယ်လိုများ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ငုံ့လင့်နေမလဲဟု သိချင်နေခဲ့သည်လေ။ သူ့ကို ကျောဘက်က ချောင်းကြည့်ရင်း သူတစ်ယောက် ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဟိုမျှော်သည်မျှော်နှင့် လည်ပင်းကိုးတောင် ကျော်နေမည့်အဖြစ်ကို (အဟိ!)။

ချောင်းကြည့်ချင်မိသည်လေ။ တဒုတ်ဒုတ်နဲ့ပေါ့။ လုံခြုံသော ဟောဒီမှန်တံခါးနားက သူ့ နောက်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ဝအောင် ကြည့်ပြီး ကိုးနာရီအတိမှာ သူ့နောက်နား တိတ်တိတ်လေး ကပ်သွားပြီး...

“ကျွန်မ အနုကြမ်း စီးခံရလို့ ကူညီနိုင်မလားရှင်”

လို့ ပြောလိုက်ရင်... အင်း... ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုပြောရင် ကောင်းမလဲ။

“မှတ်မိတယ်ဆို... အခုမှပဲ ကျွန်မ ရှင့်ရှေ့ကနေ ဖြတ်လျှောက်သွားတာပဲဟာ”

ဟာ... ဒါလည်း လိမ်စင်ကြီးပါ မကောင်းသေးပါဘူး။

“ကိုမင်းအောင်မော်လားဟင်... ကျွန်မ အေးမြကြည်ပါ

ရှင်”

ဟုတ်ပြီ... ဒါအကောင်းဆုံးပဲ။

ဟယ်!... ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီး။

ငါ့တစ်ကိုယ်လုံးကို သူ ဘယ်လိုမြင်ရမလဲ။

စဉ်းစားရင်း အလိုလို လျှောက်နေရင်း ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့သူမရောက်လာမှ သူမကိုယ်သူမ အပြင်ကနေ ဘယ်လိုမြင်ရမလဲ ကြည့်ဖို့ သတိရလာ၏။ မှန်ရှေ့ ရပ်လိုက်၏။ ဆံပင်တွေ တစ်မျှင်မှ ကျန်မနေအောင် လှန်တင်၍ ကျစ်ဆံမြီးရှည်ပွပ္ပတုတ်တုတ်ကြီးသာ ပခုံးကို ကျော်၍ ရှေ့ချထားသော မိန်းမတစ်ယောက်။

ပြုပြင်ထားမှန်း သိပ်မသိသာသော မျက်ခုံးနက်နက်နှင့် သူ့အလိုလို ပြီးနေသော မျက်လုံးတစ်စုံ၊ ပို့ပို့ပုံပုံ ရှိနေသော ပါးနှစ်ဖုံနှင့် မြင်သူတိုင်း နှစ်သက်တတ်သော ထွေးထွေးအိအိ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ (တင်သည်ဆိုရုံ တင်ထားသော ပန်းရောင်ဆိုးဆေး) ပြီးလိုက်လျှင် တော့ ဖွေးဖွေးလက်နေသည့် သွားတန်းကလေးပေါ့။ ပန်းသွေးနုနု အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ချပ်ရပ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်အလှက အပေါ်အောက် မျှမျှတတ အချိုးကျ၍ (ရင်တုန်အောင် မဟုတ်တောင်) ကုန္တရီရုံ ခပ်ကြွကြွ ရှိသည်။

အပွင့်အခက် ခပ်နပ်နပ်ပါသော နီညိုတရုတ်ပိုးထဘီက တော့ (သွားလေသူ အန်တီစန်း၏အမွေထဲမှ) သူမ၏ ဖေးဘရိတ် ဖြစ်သည်။ ရှိတ်တွေ အကုန်ပေါ်သည်။ အိနေ၏။ ဝါရွှေသော သူမအသားနှင့် အဝတ်အစား အားလုံးထိနေ၏။ ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင် စိန်တစ်လုံးနားကပ်၊ လက်ပတ်နာရီ၊ ဒါပဲလေ... တော်ပြီ၊ ယဉ်နေပြီပဲ။

နာရီဆိုမှ...ဟယ်...ဆယ်မိနစ်ပဲ လိုတော့တာပါလား။
မဟားတရားတော့ မဟုတ်၊ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်လာမိသည်။

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါ... ဆင်မယဉ်သာလေးပေါ့ မမ
မဟာဆန်သူရယ်” တဲ့...။

ခပ်လန်လန် ပန်ခီဒီဇင်းနှင့် ချာတိတ်တစ်ကောင်က လှမ်း
နောက်၏။ နင့်ဆင်မထက် အရေးကြီးတာက ရောက်လာပြီဟဲ့ဟဲ့
အလိုလိုပင် စိတ်ထဲက ပြန်ပြောခဲ့မိသည်။ မှန်နံရံနောက် သူမ
ရောက်လာ၏။ အပြင်ကို မှန်နား ကပ်ရပ်၍ မသိမသာ ကြည့်သည်။
လောလောဆယ် မတ်တတ်ရပ်၍ စောင့်နေသူ တစ်ယောက်မှ မရှိ။
မရောက်လောက်သေးပါဘူးလေ။ ဘယ်ကများ လာမလား... ညာ
ကများ လာမလား၊ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ခဏခဏ ကြည့်ရင်း ရင်တွေ
တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာပြန်သည်။

အင်း... သူ အားကစားရုံက လာမှာလား။ သူ့အိမ်က
လာမှာလား။ သူ ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိ။ ဖုန်းနံပါတ်အရတော့ မြို့
နယ်တစ်ခုတည်းပဲ ထင်ရတယ်။ ဟော... လူတစ်ယောက်။ သူနဲ့
တော့ ဆင်သား။ ဟာ... ဟိုဘက် ပလက်ဖောင်းက သူ့မိန်းမနဲ့
ကလေးဆီ လက်ပြရင်း ဖြတ်ကူးသွား... သွား...။

ငါးမိနစ်အလို၊ ဟုတ်ပြီထင်သည်။ အားကစား ထရပ်စု(တ)
နှင့် အိတ်လွယ်၍ ကျောပေးပြီး လာရပ်နေသည်။ ဒုတ်ဒုတ်...။

သူ့အရွယ် သူ့အရပ်အမောင်းပါပဲ။ မျက်နှာ ဒီဘက် နည်း
နည်းလှည့်လိုက်ပါလားရှင်။ သေချာသွားအောင် ဆက်ရပ်နေသည်။
ဟုတ်ပြီ။ ဒုတ်ဒုတ်...။ စောင့်စမ်းကွယ်... ကိုးနာရီ ဆယ်မိနစ်

လောက်မှ ထွက်မယ်။ ထိုးဖို့ လေးမိနစ်။ သူမလက်ကိုင်ဖိတ်ထဲက
ဘူးလေး မသိမသာ ထုတ်လိုက်သည်။ ဘူးဖွင့်၍ မသိမသာပင် သူမ
မျက်နှာကို မှန်ဝိုင်းလေးထဲ ချောင်းလိုက်သည်။

ရိပ်ခနဲ မှန်ဝိုင်းထဲ အပြာနုရောင်တွေ ဝင်လာသည်။ သူမ
ညာဘက် သုံးလေးလှမ်းအကွာတွင် လူတစ်ယောက် ဘေးတိုက်
လာရပ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းနီ နည်းနည်းထပ်တင်ချင်နေသည်။
စပို့ရှပ်လက်ရှည် အပြာနုနှင့်ဖြစ်သည်။

အောက်ဘက်က ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာရင့်နှင့် ဦးချွန် ရှုး
ဖိနပ်ကို မျက်စေ့ထောင့်က ခပ်ရိပ်ရိပ် မြင်နေရသည်။ သွားစမ်းကွာ
ဒီမှာ နည်းနည်းဖိမလို့ နှုတ်ခမ်းဆိုးမလို့ဥစ္စာ လာရပ်နေတယ်။

ဟင်... ကိုးနာရီထိုးရန် တစ်မိနစ်သာ လိုတော့သည်။

မထူးပါဘူး... ဟိုမယ် အားကစားဝတ်စုံနဲ့ ငါ့လူ စောင့်နေ
တုန်းပဲ။ PUFF ဖိသည်။ နှုတ်ခမ်းနီနည်းနည်း ထပ်တင်သည်။ ဂါ
မိန်းမတိုင်း လုပ်နေကျပဲ။ ရှက်စရာမှမဟုတ်တာ။ သူ့ရှေ့တော့ ဘယ်
သွားလုပ်လို့ကောင်းမှာလဲ။

နှုတ်ခမ်းနီဘူး ပြန်ထည့်စဉ် အပြင်က ထရက်စု(တ)မောင်
ကို လှမ်းရှိုးလိုက်မိသေးသည်။ အနားက ဂျင်းပြာမောင်ကတော့
မရှိတော့။ ခုမှ စိတ်ချလက်ချ ထဘီပြင်ဝတ်နိုင်တော့သည်။ သပ်သပ်
ရပ်ရပ် ဝတ်ပြီးမှ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ဘယ်မှ မကြည့်
တော့ဘဲ မှန်တံခါးကို ဖြတ်၍ ဆင်မယဉ်သာလေး လှမ်းထွက်လာခဲ့
မိသည်။

တဒုတ်ဒုတ် မြည်သံက ခေါင်းငုံ့လျှောက်နေသော မြေလှုပ်

တွေကို စည်းချက်မညီမညာ နှိလိုက်ပေးနေသည်။ ကိုးနာရီငါးမိနစ် ကျော်ပြီး မျက်ရိပ်ထဲ ထရက်စု(တ)မောင်၏ ဝေါကင်းရှူးကို မြင်နေရပြီ။ သုံးလေးလွမ်းသာ လိုတော့သည်လေ။

ဖိနပ်မှ ထရက်စု(တ)ဘောင်းဘီ၊ ဘောင်းဘီမှ အင်္ကျီနှင့် ကျောပိုးအိတ် လွယ်ထားသောပခုံးနှင့် . . မထူးဘူး . . ဒဲ့ပင် မျက်နှာကို အရဲစွန့် ကြည့်လိုက်မိ။

တုံ့ခနဲ သူမခြေလှမ်း အလိုလို ရပ်သွားသည်။

ဟင်! . . မျက်ခုံးနှင့်နှုတ်ခမ်းတွင် အမာရွတ် အကွဲချောင်းက ချပ်ရာတွေပျောက်စန့်နှင့် ကွမ်းသွေးတက်နေသော သွားရဲရဲကြီးတွေ ဖြူပြရင်း ပြီးပြီးကြီး ကြည့်နေသော ထရက်စု(တ)နှင့် မောင်၏ မျက်နှာကြီးက . . . သူ့ဘေးနား လာထိုးရပ်နေသဖြင့် သူမကို . . .

“ဘာများ အကူအညီပေးရမလဲ ညလေး၊ လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ သထုံကျားကြီးဆိုတာ ကိုကိုပဲ . . ဟဲ . . ဟဲ . . ငဲ့ငဲ့”

“ရှန် . . ကျွန် . . ကျွန်မ . . လူ . . လူများသွားလို့ပါရှင်”

သူမကိုယ်သူမ ဆဲရေးလိုက်မိသေးသလားပဲ။ ရင်ခွန်သံတွေ တိခန့်ပြတ်၊ ပလက်ဖောင်းပေါ် ပြန့်ကျဲသွား၊ ချာခနဲ နောက်ပြန်အလှည့် . . .

“ဆရာမလေး အေးမြကြည် ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ရှမ်း! . . ဟင် . . ”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ . . . သူ့ကို တွေ့ဖို့ သူ့ရှေ့မှမှာမှ အလှပြင်နေခဲ့မိလေခြင်း။ ဟုတ်ပါရှင် . . . အခုန ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ အပြာနုရောင်လူ၊ သူမှသူ။

“ဘာကိုရှက်နေတာလဲဗျာ . . . ခေါင်းကြီး ငဲ့လို့”

ဘယ်လိုခေါင်းမောပြီး သူ့မျက်နှာကို ဘယ်လိုကြည့်ရမှန်းကို မသိသေး။ အခုန စရှက်မိသောနေရာနှင့် ယခုထိုင်နေသော သားနားသပ်ရပ်သည့် ရှမ်းစာဆိုင်ကလေး။ တစ်ခေါ်သာ ဝေးသည်လေ။ ရှက်လို့မပြီးသေးပါ။ ခေါင်းငဲ့လျက်သားကပင် သူ့ကို အပြစ်တင်စကားက ပါးစပ်က ထွက်သွား၏။

“သူက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီထဲ ဝင်နေတာလဲ”

“ဪ . . ဒါလား၊ နာရီဝက်ကျော်ကျော် စောပြီးရောက်လာတော့ ဘာရယ်မှုတ်ပါဘူး၊ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ပေါ့၊ နေပါဦး . . ဆရာမကကော အဲဒီထဲ ဘာဖြစ်လို့ ရောက်နေတာလဲ”

“ဆရာမလို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ သူ့ကိုလည်း ဘာမှ မသင်ဖူးဘဲနဲ့”

“ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

“အေးမြကြည်ပဲ . . . အေးမြကြည်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မအေးမြကြည်၊ မအေးမြကြည်ကကော အဲဒီထဲ ဘာလို့ စောရောက်နေတာလဲ”

“ကျေနပ်အောင် လက်ချည်း ကန်တော့လို့ မကောင်းဘူးလေ၊ ကိုယ်က ကျေးဇူးရှင်ကို စော်ကားထားမိတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒီကိစ္စနဲ့ အဲဒီကျေးဇူးရှင်ဆိုတာကြီးကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ကဲ . . . စားလိုက်ရအောင်နော်၊ ကျွန်တော်မနက်ငါးနာရီကတည်းက ဘာမှမစားရသေးဘူး”

“ဟင် . . . ငါးနာရီကတည်းက ဘာထလုပ်နေတာလဲ၊ ထရီန့်နင်လား”

၁၂၂ နတ်ရွာစိုး

“မဟုတ်ဘူး... နိုးနေတာ”

မျက်နှာတစ်ချက် ရဲခနဲဖြစ်သွားပြီး ရှမ်းခေါက်ဆွဲသုတ်ကို ပလုတ်ပလောင်း စားနေတော့သည်။ သည်တော့မှပင် လေးနာရီက တည်းက သူမလည်း ဘာမှမစားရသေးကြောင်း သတိမမိ၍ အူတကြုတ်ကြုတ် မြည်လာ၏။ ပန်းကန်တစ်ဝက်ကျမှ သူက...

“ကျွန်တော်မေးတာ မဖြေသေးဘူးနော်”

“ဘာပါလိမ့်ရှင်”

“ကျွန်တော်က ဘုန်းကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး မအေးမြကြည်ရဲ့၊ လှူဖွယ်ပစ္စည်း ဝင်ဝယ်ဖို့ mart ထဲ စောစောရောက်နေတာ အကြောင်းရှိကိုရှိရမယ်”

နှစ်လို့ဖွယ် ပြီးရင်း ဟင်းချိုနွန်းတန်းလန်းနှင့် သူ့မျက်နှာကို သူမ အသေအချာပင် ကြည့်ရဲလာသည်။

“သူ့ကို ချောင်းမလို့ ချောင်းမလို့၊ သိပလား... ကဲ...”

ပွင့်လင်းမှုကို သဘောကျ၍ ပြီးရယ်ရင်း...

“သိပါဘူး... ကျွန်တော်က...”

သူ စကားမဆက်။ ဝင်းဝင်းလက် တစ်ချက်ကြည့်နေ၏။

“ဘာလဲ... ဆက်ပြောလေ”

“ကိုကျားကြီးနဲ့ ချိန်းထားလို့ အလှပြင်ဖို့များ City mart ထဲ ဝင်သွားသလားလို့ပါ”

“သွား...”

ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း ရင်းနှီးသူများသာ လုပ်လေ့ရှိသော တစ်သူ့ပေပါလုံးနှင့် ကောက်ပေါက်မိသည်။ ထိပြီး သူ့ပန်းကန်ထဲ

၁၂၃ ဂျာအေးနှင့် မုန့်လုံးဝတ္ထု

ကျသွား၏။ ဟယ်တော့!...။

“ကန်တော့... ကန်တော့”

“ဟင်းဟင်း... ကန်တော့ဆိုလည်း ကန်တော့ရမှာပေါ့ဗျာ”

သူက လက်အုပ်လှမ်းချီ၏။ တရုတ်ဘုန်းကြီးတွေလို ဝေါမိစော်ဖေါ်ဟန်ပါ။

“အို... မလုပ်ရဘူးလေ၊ သူများငရဲကြီးပါ့မယ်”

“ဆရာမဆိုတာ အနန္တဂိုဏ်းဝင်ပဲ၊ ဘာလို့ငရဲကြီးရမှာလဲ၊ ရှိခိုးသူ ကုသိုလ်တောင်မှ ရသေးတယ်”

ဘေးကပ်လျက် ဝိုင်းက ဖလန်းဖလန်းမလေးနှစ်ယောက်က မကြားတကြား လှမ်းနောက်သည်။

“အနည်းဆုံးတော့ ကုသိုလ်မရတာတောင် သွားမကျိုးဘူးပေါ့... ဟင်းဟင်း”

“လေဆာနဲ့ တိုက်တာလေ” တဲ့...။

ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ရယ်နေ၏။ သူမက သူ့ကို ခပ်တိုးတိုး ဆူသည်။

“အဲ့ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့... မနောက်ပါနဲ့ဆို”

“ဖြစ်နိုင်တယ်... ညက အမဲသား စားပြီး သွားကိုက်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေတာ၊ အခု လက်အုပ်ချီရုံနဲ့ ပျောက်သွားတယ်”

“တော်ပြီကွာ... လာရင်းကိစ္စတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး”

သူ အပြုံးအရယ် ရပ်လိုက်ပြီး...

“မအေးမြကြည် ရှက်နေလို့ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားအောင်ပါ။ အလေးအနက် မထားဘူးလို့ ထင်မသွားပါနဲ့နော်”

သူ အလေးအနက် ပြောလိုက်ပြန်တော့လည်း တည်တည်ကြည်ကြည် ဖြစ်နေပြန်သည်။ သူပြောတာလည်း မှန်နေပါသည်။ စောစောက ရှက်ပြီး မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတာတွေ မရှိတော့မှန်း သိသာနေသည်လေ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် ပျော်ရွှင်လာသည်လေ။

“ကျွန်တော့်ဆီ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်ချင်တာလဲဟင်”

“ဖိတ်ခေါ်ကရာတေးပြိုင်ပွဲမှာ သူ ဂျပန်ကရာတေးသမားကို နိုင်လိုက်တဲ့ပုံကြီးနဲ့ ဆောင်းပါးဖတ်လိုက်ရလို့လေ။ သူ့ကို ကရာတေးသမားမှန်း သိသွားတယ်”

“အဲဒီတော့. . .”

“နေပါဦး. . . ကျွန်မ ဆက်ပြောဦးမယ်။ သူ့ကို ကရာတေးသမားမှန်း မသိခင်. . . အင်း. . . သူပါတဲ့ဂျာနယ် မဖတ်ခင်ပေါ့နော်။ သုံးလေးရက်အလိုမှာ ထင်တယ်။ မောင်လေးငယ်ငယ်က ဝယ်ထားတဲ့ အခွေတစ်ခွေကိုမတော်တဆ ထည့်ကြည့်မိတယ်။ ဂျပန်ကရာတေး ဂုရုကြီး အိုယားမား. . . နွားရိုင်းကို အသာလေး ဆတ်ထိုးလိုက်တာပါတဲ့ ကမ္ဘာ့ကရာတေးသမားတွေအကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အခွေလေ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော်သိတယ်”

“အဲဒီအခွေထဲက တစ်နေရာမှာ တကယ့်လူဆိုးတွေနဲ့ ကရာတေးသမားတစ်ယောက် တကယ်ဖိုက်ရတာကို ကင်မရာမင်းတစ်

ယောက်က မတော်တဆ မှတ်တမ်းတင်လိုက်မိတာလေ။ လေးငါးယောက် လဲကျန်ခဲ့တာလေ။ ကရာတေးသမား ဖတ်ခနဲ ဖတ်ခနဲပဲ လုပ်သွားတာလေ။ ထိုးနှက်သွားတယ်တောင် မထင်လိုက်ရဘူး။ လူဆိုးတွေ. . . တအားအား. . . တအီးအီး. . . လူးလဲပြီးကို ကျန်ခဲ့တာပဲ. . . အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်”

“သေအောင်ကျိုးအောင် ကန်းအောင်တော့ မလုပ်ခဲ့ဘူး မှတ်လား”

“ရဲလာဖမ်းနိုင်အောင်ပဲ လုပ်သွားပါတယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီး လုပ်သွားသလိုပဲပေါ့”

သူက ရယ်ရင်း ကော်ဖီနှစ်ခွက် ထပ်မှာသည်။ ပြီးမှ. . .

“အဲဒီတော့. . .”

“ကျွန်မအထင်မှားပြီး ရှင့်အပေါ် ရိုင်းပျခဲ့မိသလားလို့ ခဏခဏ ပြန်တွေးနေမိခဲ့ နောင်တရသလိုလို ခံစားခဲ့ တအံ့နွေးနွေး ဖြစ်နေမိခဲ့တာတွေဟာ ရှင်းခနဲ စိတ်ဒုန်းဒုန်းကျသွားပါတော့တယ်”

ကော်ဖီလာချပေး၍ သူမခွက်ကို ဇွန်းနှင့် မွှေ၍ သူမရှေ့ချပေးရင်း. . .

“ကျွန်တော် အဲဒီဘော်ဒါနှစ်ယောက်ကို အလွန်ကျေးဇူးတင်နေမိတာ အမှန်ပါ”

“ဘယ်လို. . .”

“သူတို့ကြောင့် မဟာဆန်သူလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်ရလို့ပေါ့”

“ဒါဆို ဒီည အဲဒီခုံးပေါ်မှာ သွားထိုင်ကန်တော့လို့က်”

၁၂၆ နတ်ရွာစိုး

“ဟင်း... ဟင်း”

သူ ကော်ဖီတစ်ကျိုက် ငုံလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ်က ဘယ်က ရသလဲ”

“အားကာမှာ လုပ်ဖူးတဲ့ အန်တီမော်မော်ဆိုတာ ရှိတယ်။ သူက ဆုံးသွားတဲ့အန်တီနဲ့ စိန်ပွဲစား အတူတူ လုပ်ဖူးတော့ အိမ်ကို ဝင်ထွက်ဖူးတယ်လေ။ သူ စုံစမ်းပေးတာပါ။ ဖုန်းနံပါတ် ရပြီးတော့ တစ်ပတ်လောက်ကြာအောင် စဉ်းစားပါသေးတယ်။ ဆက်သင့်... မဆက်သင့်ပေါ့”

“တစ်ပတ်ကြီးတောင်ဗျာ... အချိန်တွေကို နှမြောလိုက်တာ၊ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း သုံးထောင်ကျော်ပဲ နေရတဲ့ လူ့ဘဝ ခဏလေး မှာ”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို... သုံးထောင်ကျော် ဟုတ်လား”

“တွက်ကြည့်လေ... တစ်လမှာ လေးပတ်၊ တစ်နှစ်ဆို (၄၈)ပတ်၊ သက်တန်း နှစ်ခုနစ်ဆယ်နဲ့ မြောက်ကြည့်”

“ဟယ်... ဟုတ်တယ်နော်၊ လူ့အသက်ကို ရက်သတ္တပတ် နဲ့ တစ်ခါမှ မတွက်ကြည့်ဖူးဘူး”

“တစ်ပတ်တစ်ပတ်ဆိုတာ ဖျတ်ခနဲပဲ... တွေ့လား၊ ဒါတောင် သက်တမ်းပြည့်ခုနစ်ဆယ် နေရပါဦးမှ”

“အင်းနော်... အဲလိုတွေးလိုက်တော့ နေရမှာ ခဏလေး၊ အိုရမှာလည်း ခဏလေးပါလား”

သူက ကော်ဖီကို လက်စသတ်ရင်း...

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ မအိုမီ မနာမီ မသေမီတဲ့”

ရာအေးနုငို မုန့်လုံးဝကျွဲ ၁၂၇

“မအိုမီ... မနာမီ... မသေမီ ဘာလုပ်ရမှာတဲ့လဲ၊ ပြောပါဦး၊ ဓမ္မကမိကရဲ့”

“အို... မှ လုပ်လို့မကောင်းတာတွေ ရှိပါတယ်၊ ဥပမာ... ”
သူ ဝင်းဝင်းလက်လက်ပင် ပြီးရင်း စကားစ ဖြတ်ထားပြန်၏။

“ဆက်ပြောလေ”

“နောက်တစ်ပတ်မှပဲ ပြောတော့မယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ မိုင်းန(စ်)တစ်ပတ်ပဲ”

သင်တန်းပြရန် အချိန်ကပ်နေပြီမို့ သူ မသိမသာ နာရီကြည့်မိသည်။ သူမက ရိပ်မိသည်။ ဘီလ်အတင်းလုရှင်းသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးပင် မထချင်ထချင်နှင့် ထလိုက်ကြသည်။ သူမဖုန်းနံပါတ် ပေးသည်။

“ကျွန်တော် ဒီည ဖုန်းဆက်ချင်တယ်... ဖြစ်မလားဟင်”

“ကိုးနာရီလောက်မှဆက်”

“ကောင်းပါပြီ”

မှန်တံခါးဝမှ သူမက အရင်အထွက်... ဝင်လာသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က ဝမ်းသာအယ်လဲ...

“ဟယ်... မိဂျာ”

“အယ်... မိထား”

သူ့ကို မြင်၍ စကားထိုးရပ်သွားသည်။ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်ပြီးမှ...

“ကြည့်စမ်း... လာစမ်း... ပြန်ဝင်၊ တို့ နင့်ဆီ လာတာပဲလို့

၁၂၈ နတ်ရွာစိုး

မျိုး ဘယ်ရမလဲ တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေး”

အထဲသို့ အတင်းပြန်ဆွဲသွင်းနေသည်။ သူမမျက်နှာ နီရဲလာ၏။

“အတင်းမဆွဲပါနဲ့ မိထားရယ်... ငါကျွေးပါ့မယ်၊ နောက်မှ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ကိုမင်းမှာ အရေးပေါ်ကိစ္စ ရှိတယ်ဆို လိုက်မပို့တော့ဘူးနော်... ဖုန်းဆက်”

သူမ လောလောဆယ် သူ့ကို ရှိစေချင်ပုံမရသော စကားမှန်း သိသာနေသဖြင့် အားလုံးကို ပြုံးပြခေါင်းညိတ်ပြု၍ သူ တံခါးဝကို ထားခဲ့လိုက်ရသည်။

တို့... သည်နေ့မှပင် တိမ်မျှင်တိမ်နု တစ်စမျှ မရှိလောက်အောင် လှပပြာနှမ်းနေပါသော ကောင်းကင်ကြီး။

(သူ ကဗျာဉာဉ် ဝင်လာသည်။)

တစ်မိုးအောက်

တစ်ယောက်ကို တွေ့ပြီမို့...

နွားသိုးနောက်

သည်းအူပြောင်းဆန်ဝှေ့ချင်ပေါ့

ဖြစ်မြောက်လာ

အကြောင်းကံမွေ့ရအောင်

ပွေ့ပွေ့ပြီး...

ပွေ့ပွေ့ပြီး...

ငါ... လေ...

တယ်!...

ရာအေးနှင့် မုန့်ငုန်းဝတ္ထု ၁၂၉

တောက်!...။

“ဟေ့ကောင် ခွေးမသား၊ မင်းက ဘာလဲ... စိန်ခေါ်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကျားကြီး... မဟုတ်ရပါဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် ကဗျာရွတ်တာပါ အစ်ကိုကြီး”

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ကိုကျားကြီးကို ခပ်မြန်မြန် ထားခဲ့ရပြန်၏။

၆ ၆ ၆ ၆

ဤသို့ဖြင့်...
 လစ်ဟာနေသော မေတ္တာတူရင်းမို့
 အနှစ်သဒ္ဓါအချင်း အမြန်ဆက်၍
 အချစ်တဏှာမူရင်းပန်ကံကို
 သစ္စာဆိုသောတူရင်းရိုးနှင့်...
 ထိုးနှက်စိုက်မတ်လိုက်ကြသည်တို့...
 (ဟုတ်ကဲ့)
 ခြောက်ပတ်အတွင်း...။ ။

(စကားကြွင်း။ ။ အင်း...အာသဝေါကလည်း
 မကင်းတဲ့ပုထုဇဉ်ပေကိုးကွဲ့။)

အခန်း(၉)

“အယ်လို... ဘယ်လို”

ကျွန်မ နားကြားမှားသလားလို့ အန်တီသန်း၊ ဒါမှမဟုတ်
 အန်တီသန်းပဲ နားကြားမှားတာလား။”

မောကြီးပန်းကြီး ဝင်လာရင်း ဆက်တီပေါ် ဆောင့်ကြောင့်
 ကြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်သော အန်တီသန်း ဒူးခေါင်းကို
 လှုပ်ယမ်းကာ သူမ မေးနေမိသည်။ အင်မတန်နှင့် အန်တီက...။

“ဘယ်သူမှ နားကြားမမှားဘူး မိအေးမြကြည်ရေ၊ ဒါ
 ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေတာသာ ကြည့်ပါတာ။

အခုပဲ ငါ အဆောင်က ပြန်လာတာဟေ့၊ ဟယ်လင်. . အဲ. . ဟန်လွင် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျရင်း ပြောလိုက်တာ၊ ညည်းမောင်လင်နောက်လိုက်သွားတာ တစ်လကျော်ပြီတဲ့ဟဲ့. . . အဟီး”

ပြောရင်း အန်တီသန်းသည် လက်ဖျားအင်္ကျီနှင့် မျက်နှာကို တို့သုတ်၍ နေလေတော့သည်။ သေချာရဲ့လား။ သူမရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်ရာမှ ဗလောင်ဆူသွားသည်။ ဟန်လွင်နှင့် အတူရှိနေသည်ကို သိနေသဖြင့် စိတ်ပူသင့်သလောက်တော့ မပူမိခဲ့။ အချိန်တန်လျှင် အိမ်ပြန်လာမှာပဲဟု ထင်ခဲ့သည်။ အိမ်ဟူသော နွေးထွေးပြည့်စုံမှုကို အိမ်အဝေးမှာ ကြာကြာနေမှ သိလာတတ်သောသဘောမို့ မောင်လေးကို ပစ်ထားသလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခုတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းလေပြီလား။

“ငိုနေလို့မဖြစ်ဘူး အန်တီသန်း၊ ဟန်လွင်ဆီက ဒီပြင် ဘာသတင်းရသေးလဲ”

“သူလည်း စုံစမ်းတာ နဲ့နေပြီတဲ့၊ ဘာသတင်းမှ မရလို့ ဖူးနဲ့မျက်ရည်သုတ်နေရတာတဲ့”

“ဘယ်အမျိုးယုတ်နဲ့တဲ့လဲဟင်”

“သူလည်း မခန့်မှန်းတတ်အောင်ပဲတဲ့၊ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲကဆို ချက်ချင်းသိကြတယ်တဲ့၊ နင့်မောင်ကိုက အရမ်း လျှို့ဝှက်တတ်တဲ့စရိုက် ရှိတယ်တဲ့ဟဲ့. . . အီး”

ဘယ်လိုလူမျိုးက နိုင်နိုင်ကို အပိုင်ယူသနည်း။ မောင်လေး၌ ဘာဇာရင်း သိန်းပေါင်းများစွာ ရှိနေသူကို သိသူသာ ဖြစ်ရမည်။ ယောက်ျားပိုင်းလုံးသာ ဖြစ်ရမည်။ မိုက်ရိုင်းထွားကြိုင်းလှချည်ရဲ့။

သူမ ဘယ်ကစလို့ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

အားကိုးအားထားက မောင်တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သို့သော်. . . သည်အဖြစ်က မောင့်ကို အသိပေး အကူအညီတောင်းလို့ ဘယ်လိုမှ ကောင်းသောကိစ္စ မဟုတ်။ မောင်သိသွားလျှင်တောင် ရှက်ဖွယ်လိလိအဖြစ်ကြီး မဟုတ်လား။

တုန်နေအောင်ပင် ချစ်စခင်စ ကြင်နာစ မဟုတ်လား။ သိများသိသွားလို့ အချစ်လျော့သွားမှဖြင့် ဟူသောအပူကလည်း ဝင်လာနေသည်။ အဘက်ဘက်က အားငယ်ရ အားနဲ့ရတဲ့အထဲမှာ မှ မဖြစ်သင့်တာတွေ လာလာဖြစ်နေရပါလား ရှစ်ပါးသော လောကဓံရယ်။

အို. . . အားငယ်လိုက်ပါဘိ မောင်ရယ်။ Dream bed ပေါ် သူမ ခန္ဓာကိုယ်ကို အိခနဲ ပစ်ချပစ်လိုက်မိသည်။ မောင်လေးနှင့် အကြီးအကျယ် စကားများ ရန်ဖြစ်ခဲ့ရသော ဆောင်းနှင်းမြို့ ထူပိန်း အောင်ကျသည့် ညဉ့်ဆီ စိတ်က အလိုလို ပြန်ရောက်သွားသည်။ အဲ့သည်ညက စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အင်း. . . မတင်မကျကြီးလည်း ဖြစ်နေခဲ့သည်လေ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပေါက်ကွဲလာတာကို သူမမောင်လေးအပေါ် ပုံချပစ်ခဲ့မိတာကို ခုမှပင် ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်မြင်လာသလို ရှိသည်။

“နင်ယောက်ျားဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ ယောက်ျားမပီသလို့ ငါ စော်ကားခံရတာ”

“ကျုပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော်၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက အချိန်မတော် အလုပ်လုပ်ခိုင်းထားလို့လဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကပ်စားနဲ့ပြီး

ပြုံးပြရာနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘဏ်က ငွေထုတ်ပေါ့၊ လုပ်စရာအလုပ်တွေ ပေါလွန်းလို့၊ ငွေတိုးပေးစားပေါ့၊ စိန်ပွဲစားလုပ်ပေါ့၊ ကိုယ်လည်း အန်တီစန်းနီးပါး နားလည်နေတဲ့ဟာပဲဟာကို”

“နင် ဒီလိုပြောသလား၊ ငါသင်ထားတဲ့ပညာက အလကား ရထားတာလား၊ အလကား ဖြစ်ရတော့မလား၊ လတ်လျားလတ်လျား နှင့်လို အလှကုန်ဖို့နဲ့ ကုန်နေတဲ့ဟာမျိုးကများ၊ နေပါလား ကျားကျား လျားလျား”

“ကျုပ်လူနေမှုဘဝ ကျုပ်လိင်ကိစ္စကို ကျုပ်ဟာကျုပ် ရွေး ချယ်မယ်၊ ခင်ဗျားကိစ္စ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီမယ် နိုင်နိုင်၊ အစ်မကြီးရင် အမိအရာပဲ၊ နှင့်ကို ဒီအိမ်မှာ အုပ်ထိန်းသူဟာ ငါပဲ၊ ငါ့စကားကို နင်နားထောင်ရမယ်... ဒါပဲ”

“ဒီအိမ်မှာ ခင်ဗျား အုပ်ထိန်းသူ မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီသန်း အကြီးဆုံး၊ အန်တီသန်းစကားဟာ ဒီအိမ်မှာ အခရာပဲ၊ အန်တီသန်း စကားကလွဲပြီး ဘယ်သူ့စကားမှ နားမထောင်နိုင်ဘူး”

“နင်နိုင်ချင်တိုင်းနိုင်နေတဲ့ အန်တီသန်းစကားကိုပဲ နား ထောင်မယ်ဆို နင်ပျက်စီးသွားမှာပေါ့၊ ခုတောင် အဖတ်ဆယ်မရတဲ့ ဘဝကို နင်ရောက်နေတာ၊ နှင့်ကိုယ်နင် မှန်ထဲ သွားကြည့်စမ်း၊ ဒီမယ် နိုင်နိုင်၊ နင်လည်း သိတယ်၊ ဒါ ငါ့အိမ်၊ အန်တီစန်းကိုယ်တိုင် ပါဝါလွှဲပေးသွားတာ၊ ငါ့အိမ်မှာနေရင် ငါ့စကားနားထောင်ရမယ်၊ နက်ဖြန်ကစပြီး အခြောက်ဘဝကိုစွန့်၊ ယောက်ျားလိုနေ၊ ယောက်ျား ပီပီသသ မနေရင် ငါ့အိမ်မှာ မနေနဲ့၊ အဲ့ဒါ ငါ့အမိန့်ပဲ၊ နင် ဒီည စဉ်းစား၊ မိန်းမသားတွေ အားကိုးအားထားပြုနိုင်တဲ့ ယောက်ျား

စစ်စစ်ဘဝကိုရမှ ပြန်လာခဲ့၊ ကဲ... စဉ်းစား”

“အခုပဲ စဉ်းစားပြီးပါပြီ မမဖုရား၊ ဒီအိမ်က ဆင်းမယ်၊ အား ကိုးနိုင်တဲ့ယောက်ျားကို ရအောင်ယူပြမယ်”

“ဘာ!...”

သူမ အသံကုန် အော်ထည့်လိုက်မိသည်။ သူမက တစ်လုံး တည်း။ ဟိုက...။

“ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူး၊ လင်ယူပြမယ် လို့ပြောတာ... လင်ယူမယ်၊ အားကိုးဖို့ လင်ယူပြမယ်”

အတွဲလိုက် အသံကုန် တုန်နေအောင် ပြန်အော်ခဲ့သည် လေ။ သူမ နားနှစ်ဖက်ကို ယောင်ယမ်း၍ ပိတ်လိုက်မိသည်။

သို့သော် အသံက ပဲ့တင်ကျန်နေဆဲ။

ငါ့မောင်လေး... ရှိသမျှငွေနဲ့ ဘဝပါ ဆုံးရတော့မှာပါ လား။

ငါ့ဘာလုပ်ရမတုန်း... ငါ့ဘာလုပ်ရမတုန်း။

သူမ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။

၁၃. ၁၃. ၁၃. ၁၃.

“ဒေါက်!.. ဒေါက်!.. ဒေါက်!..”

မနက်မိုးလင်းလင်းချင်း တံခါးလာခေါက်သူ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းကို တံခါးဝတွင် တွေ့ရ၍ သူမ အားရှိသွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မိဂျာ”

“လာ.. အထဲရောက်မှ ပြောမယ် မိထားရေ၊ ဪ.. . နင့်အချစ်တော် အောင်အောင်လည်း ပါတာကိုး၊ လာကြ.. . ဝင်ကြ”
အန်တီသန်း ပြင်ပေးထားသော မနက်စာ စားရင်း ထမင်း စားခန်းသို့ တန်းဝင်လာကြသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း လူရင်းတွေမို့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရင်ဖွင့်မိသည်။ ထား၏အချစ်တော် အောင် အောင်က အသေအချာ နားထောင်နေသည်။

“အဲ့ဒီ.. . ဟယ်လင် ဖွင့်ထားတဲ့ အလှပြင်ဆိုင်ကို နိုင်နိုင်က ခုနစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း ပိုင်တယ်လေ၊ ဝင်ငွေလည်း ကောင်းတယ်၊

သူ မရှိရင် ဟယ်လင်က အရမ်းလည်တယ်၊ အပိုင်စီးသွားမှာလည်း ပူရသေးတယ် မိထားရယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် အဆောင်မှာ အတူနေ တယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ အချိန်မရွေး ပြန်ခေါ်လို့ရတယ်ဆိုပြီး စိတ်အေးနေ ခဲ့မိတာပေါ့ဟာ”

အောင်အောင်က စားလက်စ ဇွန်းကိုပြန်ချရင်း.. .

“စကားဖြတ်ပြီး မေးပါရစေ မမိဂျာ”

“မဂျာရင်လည်း မဂျာ၊ မိဂျာရင်လည်း မိဂျာခေါ်ပါ အောင် ရဲ့၊ ဘာမမိဂျာလဲ”

“ကြိုက်သလို ခေါ်ပါစေ မိထားရယ်.. . ဘာမေးမလို့လဲ အောင်အောင်.. . မေးလေ”

“အဲ့ဒီဟယ်လင်က ဆံပင်ရှည်ရှည်ကို မဟော်ဂနီနဲ့ အဝါ ဖောက်ထားတယ်မို့လား၊ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် တကယ့်မိန်းမလိုပဲ လေ”

“အင်း.. . ဟုတ်တယ်.. . ဟုတ်တယ်၊ အောင်အောင် သိ လို့လား”

“သူတို့နေတဲ့ အဆောင်က ယောက်လမ်းမို့လား”

“ဟုတ်တယ် အောင်အောင်”

အောင်အောင်က ပြုံး၍.. .

“သိတယ်.. . သူတို့ အောင့်ကား တားစီးဖူးတယ်၊ အဲဒီနေ့ က သူတို့ နောက်ဖေးခြံ ကျော်ဆင်းနေတဲ့ ဗရုတ်သုတ်ခ မြင်ကွင်းကို အောင် ကားရပ်ပြီး အူတက်မတက် ကြည့်နေခဲ့တာပေါ့.. . ဟင်.. . ဟင်း”

(အောင်အောင်က ထားထားကျော်၏ တက္ကစီဒရိုင်ဘာ ဖြစ်၏။)

အောင်အောင်က ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ခရေစေ့တွင်း ကျ မြင်လာအောင် ပြန်ပြောပြသည်။ အယ်လ်ဇေးရှင်းကြီး ကြီးတန်းလန်း လိုက်ဆွဲ၍ မူနွဲ့ဟန်တွေ ဘေးချိတ်ပြီး ယောက်ျားဘသား နင်လားငါလား ခြေကုန်သုတ်နေပုံတွေကို တကယ်ပြန်မြင်လာ အောင်လည်း ပြောပြနေသဖြင့် ထားထားကျော်(ခ)မိထားကတော့ ထိန်းထားသည့်ကြားက တခွီခွီ ရယ်မိတော့သည်။

သူမကတော့ ရယ်ဖို့နေနေသာသာ မောင်လေး၏ရင်ထဲ ဝင်ပြီး တဒိတ်ဒိတ်ပင် ဖြစ်လာနေ၏။ ငါပစ်ထားလို့ ဖြစ်ရလေခြင်း၊ ငါနဲ့အန်တီသန်း သွားကြမ်းလို့ ဖြစ်ရလေခြင်းဟု ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရသည်လေ။ အဆောင်ကို ထိုနေ့က ရပ်ကွက်လူကြီးပါ ခေါ်ပြီး ဝင်ရှာမည် လုပ်ခဲ့သည်က သူမကိုယ်တိုင်ပါလေ။

“အဲဒီနေ့က ကားပေါ်မှာ ဟယ်လင်က အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ကို လဲရတာ၊ မှတ်မိသေးတယ်. . . ပထမ အောင့်ကို ယောက်ျား ထင်ပြီး ဟယ်လင်က ရွက်နေသေးတာလေ။

အင်း. . . သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ညနေခင်း ဒိန်ချဉ်ဆိုင်ထဲမှာ မြင်ထားဖူးသေးတာ သူတို့ မသိဘူး၊ လူတစ်ယောက် ပါတယ် အဲဒီတုန်းက”

သူမ အောင်အောင်လက်ကို ဖတ်ခနဲ ဖမ်းကိုင်ရင်း. . .

“ဘယ်. . . ဘယ်လို အောင်အောင်၊ သူတို့နဲ့. . . လူ. . . လူ တစ်ယောက် ပါတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ”

“အားကစား ထရက်စု(တ)နဲ့ပဲ. . . ခပ်တောင့်တောင့်ပဲ”

သူမ သထုံကျားကြီးကို တန်း၍မြင်ယောင်မိသွားကာ. . .

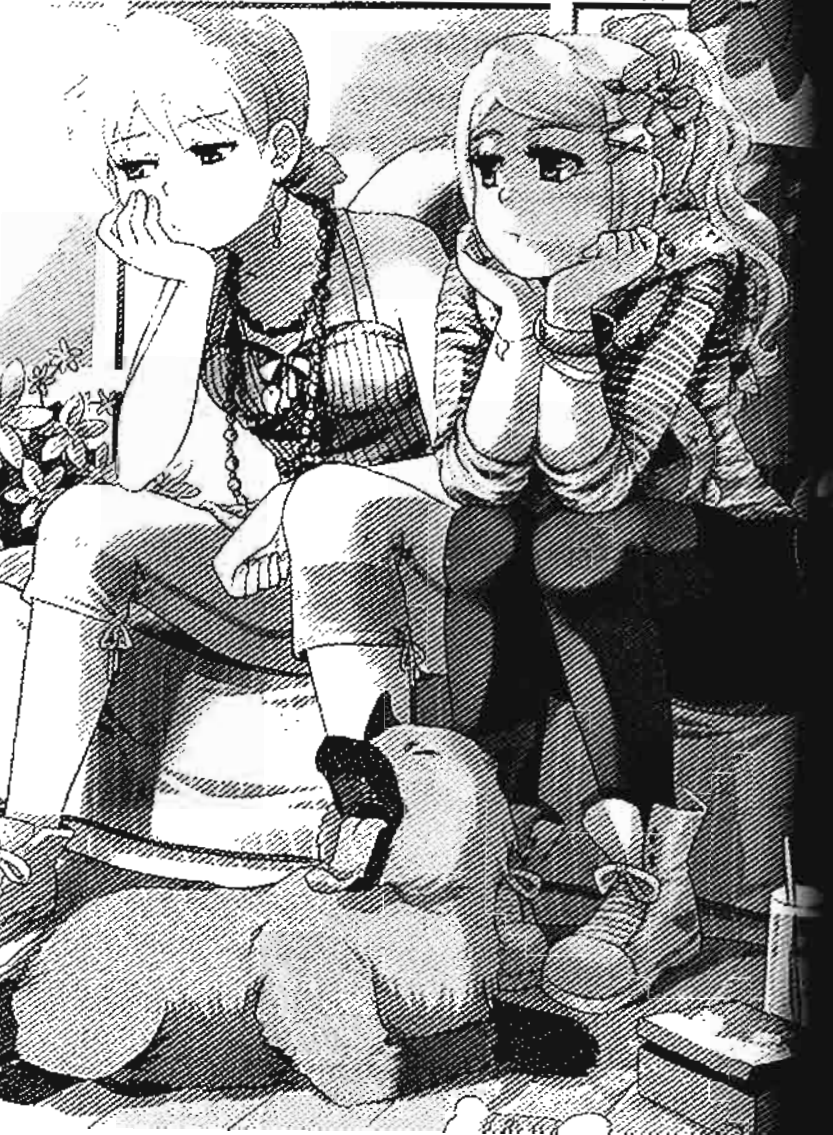
“အဲ. . . အဲဒီလူမျက်နှာမှာ မျက်ခုံးနဲ့နှုတ်ခမ်းမှာ ဒဏ်ရာတွေ ရှိတယ်၊ ကွမ်းစားတယ်မူတ်လားဟင်”

“ဟင့်အင်း. . . မရှိပါဘူး၊ သွားလေးတွေ ဖွေးလို့၊ ဖြူဖြူတောင့်တောင့်ချောချောပဲ”

“ကဲ. . . စောစောစီးစီးပဲ ဟယ်လင်အဆောင်ကို သွားကြမယ်”

ဟိုရောက်တော့ အဆောင်ပိုင်ရှင်က ပြောသည်။ အဆောင်က အဖွဲ့တွေနှင့် မြန်မာပြည်တစ်ပတ် ဟယ်လင် ဘုရားဖူး ထွက်သွားသည်တဲ့။ ဒီလူကို သူ သိကိုသိရမည်။ ဆိုင်အထိ လိုက်သော်လည်း သော့ခလောက်က ကြိုနေ၏။ ဟူး. . . ဆိုင်နီးနားချင်းတွေပါ ဘုရားဖူး ပါသွားသည်တဲ့။

အခန်း(၁၀)

ကနေ့ကုန်အောင်ပင်... မောင်လေးနဲ့ ပတ်သက်သော အသိတွေ မိတ်ဆွေတွေ၏နောက် တစ်အိမ်ဝင်တစ်အိမ်ထွက်၊ တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် မင်္ဂလာခွံ အင်းစိန်မှ ဒေါပုံ သာကေတအထိ ဖတ်ဖတ်မောအောင် လိုက်ရင်း သတင်းစုံစမ်းသည်။ အစအနပင် မရ။ နေစောင်းလာနေမှ စိတ်လျော့၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

သိမ်ဖြူခုံးပေါ် ရောက်တော့ မောင်နှင့် တွေ့ခဲ့သောနေရာ လေးကို သူမ လှမ်းကြည့်ဖြစ်သေးသည်။ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်းပေါ်မှ ဝင် ချိုးကွေ့မောင်းဝင်ခဲ့ကြသည်။ သူမ မိထားနှင့်အောင်အောင်ကို

အားနာလှသည်။

“ဒီနေ့ တစ်နေကုန် နေ့တွက်ခ ငါပေးမယ်နော် မိထား”

“နင် အဲဒီစကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းစမ်း မိဂျာ၊ ငါစိတ်မဆိုးခင် နင့်အပူဟာ ငါ့အပူပဲ၊ နိုင်နိုင်ကို မတွေ့မချင်း နင် ဒီကားကိုကော အောင်အောင်ကိုပါ ယူထားလို့ရတယ်”

“ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မိထားရယ်၊ ငါအရမ်းအားနာလို့ပါ”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ကွာ . . . အားနာရမယ့်သူလား၊ ငါ ဖဆပလက နေ မြောက်ဒဂုံ ပြောင်းသွားလို့ နင့်ဘက်က စိမ်းသွားတဲ့သဘော လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ် . . . အောင်အောင်ကိုတော့ ငါ အားမ နာရဘူးလား”

“မလိုပါဘူး မမိဂျာ၊ မမထားနဲ့အောင်က နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ပါ၊ ဒါပေမယ့် မမထားဘက်က အောင်ကို စိတ်ပြယ်စ ပြုလာတာ လည်း အောင် သိပါတယ်၊ ချစ်တဲ့အောင်က အပြည့်နားလည်ပေးရ မှာပဲလေ”

အောင်အောင်ဆိုသော Tomboy လေးက ကြုံတုန်း ရင်ဖွင့် သည်။ ထားထားကျော်က အောင်ဆံပင်ကို ချစ်စနိုး လှမ်းဖွရင်း . . .

“မမထား ယောကျ်ားယူလည်း အောင်ကို မမေ့ပါဘူးကွယ်”

“အောင် နားလည်ပါတယ်၊ သဘာဝဟာ သဘာဝကျတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

ထိုစဉ် လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ ပန်းသီးဝယ်နေသော ခပ်ဝဝ မိန်းမလှကြီးကို သူမ လှမ်းမြင်လိုက်၏။

“ဟယ် . . . အန်တီမော်တော့၊ အောင် ခဏရပ်ဦး”

“ကျွန်း! . . . ရိုးရိုး . . .”

ကားရပ်ပြီး သူမ ဆင်းသည်။

“အန်တီမော်”

“ဟယ်! . . . သမီး၊ အေး . . . ဘယ်က လာတာလဲ၊ အတော် ပဲ အန်တီမော် ဒီနားတွင် စတိုးဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်၊ လာ . . . လိုက်ခဲ့”

“ဟိုမယ် . . . သမီးသူငယ်ချင်းတွေ ပါတယ် အန်တီရဲ့”

“အကုန်ခေါ်လိုက် . . . ဆိုင်က ဒီနားမှာ၊ ကြုံတုန်း ရောက်ဖူး တယ် ရှိအောင်၊ ဟေ့ . . . ကားထဲက သမီးတို့ လာကြ”

ဘယ်လိုမှ မငြင်းသာတော့ပါလေ။ မိထားနှင့်အောင် အောင်ပါ ကားအသေအချာ နေရာရွှေ့ရပ်၍ ဆင်းလိုက်လာကြရ တော့သည်။ ဆိုင်က အတော်သားနားသည်။ ဧည့်ခန်းပါ ရှိသည်။ အဲကွန်းနှင့် အေးအေးမြမြမှ အမောပြေရ၏။

“ဆိုင်ဖွင့်တာ သိတယ် အန်တီမော်၊ သမီး မအားဘူးလေ”

“အန်တီ သိပါတယ်၊ သမီးက စေတနာအရမ်းပါတဲ့ ကျူရှင် ဆရာမတဲ့၊ ကဲ . . . သောက်ကြစားကြဦး၊ နောက်ကို ငိုက်ဆာတိုင်း ဝင်လည်ကြ . . . သိလား”

စားသောက်ကြ မိတ်ဆက်ကြ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းပြော ရင်း အန်တီစန်း သူ့အပေါ် ကောင်းခဲ့ပုံတွေ စားမြုံ့ပြန်ရင်း လှမ်းပုံ လည်း ရသည်။

“ဒါနဲ့ မေးဖို့ မေ့နေတယ်၊ ဟိုတလောက သမီးဖုန်းဆက်မေး တဲ့ သမီးကျေးဇူးရှင် မင်းအောင်မော်ဆိုတဲ့ ကရာတေး ချန်ပီယံကို

တွေ့ပြီလား”

မိထားက ရယ်၍ . . .

“တွေ့ရုံမကဘူး အန်တီရေ . . . အား! . . . အလာလာ”

သူမက ပေါင်ကြောလိမ်လိုက်၍ဖြစ်ပါသည်။

“တွေ့ရုံမကဘူး . . . တောင်းပန်ပြီးပြီလို့ ပြောမလို့ပါ ကောင်မရဲ့ . . . ဟင်းဟင်း”

သူမက စကားရောဖောရော ဝင်ပြောရတော့သည်။

“အန်တီမော်က အားကာက ထွက်လာတာလေ၊ လေးငါး နှစ် ရှိပြီ၊ တပည့်တွေတော့ ရုံးချုပ်မှာ အများကြီး ကျန်ခဲ့တာပေါ့၊ ကိုမင်းဖုန်းကိုအဲဒီရုံးချုပ်က အန်တီမော်တပည့်မလေးဆီက ရတာ လေ”

“အန်တီမော်ရော အဲဒီဝန်ထမ်းမလေးရော မိကျကျေးဇူး ရှင်တွေပေါ့နော့”

မိထားက ဆက်ဖောက်နေသည်။ တွေ့တွေ့ချင်း မိတ်ဆက် မပေးခဲ့သည်ကို တေးမဆုံး ရှိခဲ့သည်။ အန်တီမော်က . . .

“အေးမြကြည်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“နယ်မှာတုန်းက Pet Name ပါ၊ အလကားပါ . . . စတာ၊ နေပါဦး . . . အန်တီမော်က မင်းအောင်မော်ကို သိလို့လားဟင်”

“ဟင်းဟင်း . . . အန်တီမော်က သိတာကြာပြီ၊ ကိုမင်း . . . ကိုမင်းနဲ့ပဲ သိခဲ့တာလေ၊ မင်းအောင်မော်လို့ နာမည်အရှည်မှ မသိ တာ၊ သူက လူတော်လေးပဲ၊ လူချစ်လူခင် များတယ်၊ အသောက်အ စား အရှုပ်အရှင်း ကင်းတယ်၊ လူတိုင်းကို ဘာကူညီရမလဲပဲ တွေးနေ

တတ်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းလေးတစ်ယောက်ပဲကွဲ့”

မိထားက သူမကို မျက်လုံးပြူး၍ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်ပြနေ၍ မသိချင်ယောင်ဆောင်ရင်း . . . အန်တီ ချီးကျူး၍ ကြည်နူးရင်း . . .

“အန်တီက သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ် ဒီလောက်သိနေတာလဲ”

“ဟိုဘက်က မင်းမိုးစာပေနဲ့ အခွေငှားဆိုင်က သူနဲ့ . . . သူ့ သူငယ်ချင်း မောင်ဝင်းမိုး စပ်တူဖွင့်ထားတာလေ”

ကြည့်စမ်း . . . သူ မပြောဘူး။ ဘာလို့ မပြောတာပါလိမ့်။

အေးလေ . . . ဒီပြင်အကြောင်းတွေတောင် ပြောလို့မှ မဝ သေးတာပဲ။ စီးပွားရေးက တတိယနေရာလောက်ပဲ အဆင့်သတ် မှတ်တာ။ တစ်က အချစ်။

“ကိုမင်းက ရွှေကျင်ဘက်က၊ အရမ်းချမ်းသာပေမယ့် အနေ အထိုင် သိုသိပ်တယ်ကွဲ့”

“သူက ဒီမှာပဲ နေလား အန်တီ”

“အရင်က နေတယ်၊ ခုတော့ ဟိုဘက်က မန္တလေးလမ်းမှာ GYM နဲ့ ကရာတေးကလပ် ဖွင့်ထားတယ်၊ အဲဒီမှာလည်း အိပ်တယ် ဆိုလား”

မောင်ဟာ အလွန်လျှို့ဝှက်သူပါလား။ ကွမ်းစားသော အောင်အောင်က ကွမ်းယာဝယ်ရန်ဟု ပြော၍ ခဏထွက်သွား သည်။ အောင်အောင် ကွမ်းဝယ်ရင်း ဟိုဘက်ဆိုင်ကို စပ်စုတော့မှာ သေချာသည်။

“သူ ကရာတေး လက်ရွေးစင်မှန်း အန်တီ သိတာတော့မို့ မကြာသေးဘူး”

ခဏနေတော့ အောင်အောင် ပျာပျာ၊ ပျာပျာနှင့် ပြန်ဝင်လာ၏။ ရိုးကုတ်ဗီရိတြားက မျက်ရိပ်ပြ လှမ်းခေါ်၍ . . .

“ထားထားနဲ့ စကားပြောဦးနော် အန်တီမော်”

သန့်စင်ခန်းလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ထလာ၍ ကပ်မေးရသည်။

“ဘာလဲ အောင်အောင်”

“ဟိုဘက်ဆိုင်မှာ ယောက်ျားရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ ကောင်တာထိုင်နေတာ . . . မဟုတ်မှလွဲရော . . . အစ်မမောင် အင်နီ . . . အဲ . . . နိုင်နိုင်ပဲ၊ အောင် မှတ်မိတယ်”

“ဟမ်! . . .”

သူမ ဒရောသောပါး ထွက်လာမိသည်။ အပြင်က လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမ တန်း၍ဝင်ချသွားသည်။ ဟိုကလည်း ဝင်လာကတည်းက မြင်ပုံရသည်။ မျက်စောင်းပစ်၍ စူခနဲ မျက်နှာလွှဲသည်။

“မောင်လေး နိုင်နိုင် . . . နင် ဒီမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“ကိုယ့်ယောက်ျားဆိုင် ကိုယ်ကောင်တာထိုင်နေတာလေ၊ စီးပွားရေးပေါ့ . . . ဟင်းဟင်း”

“ဘာ . . . ဘာယောက်ျားလဲ!”

“အင်နီယောက်ျား . . . အင်နီချစ်လင်လေ”

“လာစမ်း . . . လာစမ်း . . . ဆင်းစမ်း . . . ငါ ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာလိုက်ရတာဟယ်၊ လာ . . . အိမ်ပြန်မယ်၊ အန်တီသန်းလည်း တင့်တို တယိုယိုနဲ့”

သူမ နိုင်နိုင်၏ကောင်တာပေါ်က လက်ကို အတင်းဝင်ဆွဲ

သည်။

“ဒါ မမအိမ် မဟုတ်ဘူးနော် . . . သူများဆိုင်”

“လာပါ မောင်လေးရယ်၊ မမ တောင်းပန်ပါတယ် . . . ပြန်ရအောင်”

ထိုစဉ် ဆိုင်ရှေ့၌ တက္ကစီတစ်စီး ဆိုက်၍ ဝင်းမိုး စာအုပ်ထုပ်နှင့် ဆင်းလာ၏။

“ဟယ် . . . အတော်ပဲ၊ ကိုမိုး ပြန်လာပြီ၊ နိုင်နိုင် သွားတော့မယ်”

“ဆောရီးကွာ . . . ကိုယ်နောက်ကျသွားတယ်”

နိုင်နိုင်က ဖတ်ခနဲ ခုန်ဆင်း၍ အိတ်ဆွဲပြီး လှစ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ သူမ သည်လူနှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆွေးနွေးရမည်။ သို့သော် ဟန်ကိုယ့်ဖို့လေ။ လိမ္မာပါးနပ်ရတော့မည်။

ဝင်းမိုးက စာအုပ်ထုပ် ချရင်း . . .

“ဘာအခွေယူမလို့လဲ . . . အဲဒီမှာ ကတ်တလောက် ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

စာအုပ်ကို ဟိုလှန်ဒီလှန် လုပ်ရင်း . . .

“ဒီမှာရှင် . . . အခုန ကောင်လေးက ဒီဆိုင်မှာ ဘာလုပ်တာလဲရှင်”

“ဘော်လံတီယာပါ လာကူတယ်ဆိုပါတော့ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျာ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး . . . သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“မန္တလေးလမ်းမှာ နေပါတယ်”

ဝင်းမိုးက စာအုပ်ထုပ်တွေ ဖြည့်ရင်း အလိုက်သင့် ဖြေ၏။

“ဘယ်သူနဲ့ နေတာလဲရှင်”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုမင်းနဲ့”

ဒိန်းခနဲ ဘယ်နေရာက ထမြည်မှန်းမသိ သူမ တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စာအုပ်စင်တွေ အခွေစင်တွေ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခန့် လည်သွားသည် ထင်သည်။ ခေါင်းကို ခါယမ်း၍ ငြိမ်အောင်လုပ်လိုက်ရ၏။ အောင်အောင်က လာတဲ့သည်။

“ကိုမင်းဆိုတာ မင်းအောင်မော်လားဟင်”

ခုမှပင် စာအုပ်တွေထဲ ဝင်နေသောအာရုံကို ဝင်းမိုး ဆွဲထုတ်၍ သူမဘက် လှည့်ရင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျ”

“ဘာ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ကျေးဇူးပဲ”

သူမ ဘယ်လိုကဘယ်လို ကားထဲ ရောက်လာသည်မသိ။

“မောင်း... အောင်အောင် ဟိုဘက်လမ်းတင်...”

“နေဦးလေ မမကျ၊ မမထား ခေါ်ရဦးမယ်လေ”

“အေး... အမြန်သွားခေါ်၊ ငါ့အိတ်... ငါ့အိတ်ပါ ယူခဲ”

ယောက်ျားချင်း ပလူးနေပုံကြီးက သူမအတွေးရိပ်ထဲက ဘယ်လိုမှ မောင်းထုတ်၍မရ။ ခေါင်းယမ်း၍ အတင်းခါထုတ်သည်။ မထွက်။ ရက်စက်မှ ကြေကွဲရတော့အဖြစ်။

သူမသွေးတွေ တဖျဉ်းဖျဉ်း ရုန်းကြွစီးဆင်းနေသည်။

“ဂျိတ်!... ဂျိတ်!... ဝူး!...”

ထားထားကျော် သူ့ဘေး ကပ်ထိုင်၍ ဘာတွေပြောနေသ

လဲမသိ။ ကားက နှေးသည်ဟုပင် ထင်လာသည်။ သူမဆလင်းကန်ကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ မသိမသာဖွင့် လက်လျှိုလိုက်သည်။ အိတ်ထဲက ဆောင်နေကျ မောင်းချခါးက အေးစက်စက်ကြီး။ အိတ်ထဲက လက်မထုတ်ဘဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် သူမ ဆုပ်ထားရင်း... တကျစ်ကျစ် အံသာ ကြိတ်နေမိ၏။ ထားထားက...

“ကားခဏရပ်စမ်း အောင်အောင်”

“ကျွီး!...”

“မိကျာ... နင် ချွေးစေးတွေ ပြန်နေပြီ၊ အံ့ကြိတ်ထားတာ လျှော့လိုက်စမ်း၊ စိတ်ကိုပါ လျှော့စမ်း၊ အသက်ဝအောင်ရှူစမ်း... Relax...Relax”

သူမ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်... ငြိမ်သက်...။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

UNITY KARATE CLUB & GYM

ဆိုင်းဘုတ်ကို သူမ မတ်မတ်ရပ် မော့ကြည့်နေစဉ် အောင်
အောင်က သူတို့သုံးယောက်ရှေ့ရှိ ခန်းမတံခါးကြီးကို အသာကလေး
တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

အထဲက အေးမြသောလေက သူမကို ဆီးပွေ့သည်။

ဖြူဖွေးသော ကီဝတ်စုံလေးတွေနှင့် ညီညီညာညာ ယိမ်းက
သလို ကစားနေသော ကရာတေးသင်တန်းသားများ။ ရှေ့ဆုံးတန်း
ဘယ်ဘက် သူတို့နှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေရာ၌ ယောက်ျားပီသသော
ကိုယ်ဟန်နှင့် ကျားကျားလျားလျား တောင့်တင်းသပ်ရပ်စွာ စနစ်
တကျ လေ့ကျင့်စဉ်ထဲ ပါဝင်ကစားနေသူက အောင်နိုင်နိုင်။

သူ့မမကို ကြည်လင်စွာ ပြုံးပြသည်။ သင်တန်းသားများ၏
ရှေ့မှာတော့ သပ်ရပ်တိကျစွာ ဦးဆောင် သရုပ်ပြနေသော လက်

ထောက်သင်တန်းနည်းပြဆရာ။ ဂျေကိုက မမထားကို တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်ရင်း နောက်တစ်လှမ်းဆုတ် ခြေဖနောင့်ထောက်၍ လှည့်
သွားသည်။

အောင်နိုင်နိုင်က သူ့မမ အေးမြကြည်ကို လက်မထောင်
ပြနေ၍ တစ်ကွက်နောက်ကျပြီးမှ ဟိုက်ခနဲ တစ်ကွက်ကျော်နင်း
လိုက်သွားသည်။

သူမရင်ထဲ အချမ်းမြေ့ဆုံးမြင်ကွင်းပါပေ။

“ကျွန်တော် ကားထဲက အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ် သဘောထားပြည့်ဝစွာ သွားစောင့်နေမယ်၊ မမဂျာလိပ် မမ
ထား စိတ်ချမ်းသာပါစေ”

အောင်အောင် ပြုံးပြ၍ ကျောပေးထွက်ခွာသွား၏။

“မိဂျာ . . . နင် သတိမေ့နေတုန်း ငါ ဒီအားကစားရုံထဲ
ရောက်လာပြီးပြီ၊ ဒီလောက်ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ နိုင်နိုင် ပြောင်းလဲ
သွားပုံ နင်မြင်ပြီနော်၊

နိုင်နိုင်နဲ့ ငါတွေ့ပြီးပြီ၊ ဘာပြောလဲ သိလား၊ အင်မတန်
စိတ်ထားမြင့်မြတ်တဲ့ယောက်ဖကို အနီးကပ် လေ့လာတာတဲ့ . . .
ရှင်းပြီနော်၊

ကဲ! . . . နင့်နှစ်ထပ်ကွမ်း ကျေးဇူးရှင်ကြီး သူရဲကောင်းကြီး
ဟောဟိုအခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း စောင့်နေဖို့ ငါမှာထား
တယ်၊ ဟိုမှာ သင်တန်းပြီးပြီ . . . ဟဲဟဲ . . . ငါလည်း ဂျေကိုဆိုတဲ့
ငါ့သူရဲကောင်းနဲ့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းဖို့ ရှိသေးတယ်၊ သွေး
တော့ . . . မိဂျာ၊ အောင်မာ . . . ရှက်နေပြန်ပြီ၊ နေဦး . . . ဒီမှာ နင့်

၁၅၂ နတ်ရွာစိုး

မောင်းချခား”

“ဟင့်အင်း... ငါ လက်မအားဘူး၊ လက်အုပ်ချီပြီး ဝင်ရမှာ... ဂေါ်မီဆော်... ဖေါ်”

ဤတွင် ကျွန်တော်၏မုန့်လုံးကို စက္ကူကပ်လို့ပြီးပါပြီခင်ဗျာ။ ကြာကလပ်ပေါ် ဆွမ်းတော်တင်ချင်လည်း တင်ပါ။ မျောက်လက်ထဲ တန်းထည့်ချင်လည်း ထည့်လိုက်ပါ။ ပြောစရာတစ်ခု ကျန်ခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော့်ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး၏ရိုးရှင်းသော ငယ်နာမည်မှာ...

ဂျာအေး ဖြစ်ပါကြောင်း...

လိုက်ဖက်ခြင်း ကင်းပါစေ

BURMESE
CLASSIC

စိုးစိုးမြေတရွာရွာသံ

